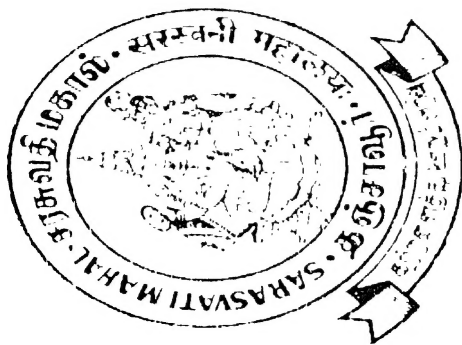

T. 9570

THANJAVUR MAHARAJA SERFOJIS
SARASVATI MAHAL LIBRARY SOCIETY
THANJAVUR

PENMADI MALAI,

PEN KALVI,

AND

PEN MANUM;

OR

A GARLAND OF ADVICE TO FEMALES

AND

ESSAYS ON THEIR EDUCATION

AND

SOCIAL STATUS

BY

S. VEDANAYAGAN, PILLAI,

District Muz. Secy. Madras, and Secy. Nellore.

Sobbalanta Serigalun, &c.

FIRST EDITION, REVISED AND ENLARGED.

Printed at the Mohamed Samadany Press

1887.

கடவுள் துணை.

பெண்மதிமாலை

பெண்கல்வி

1129

பெண்மானம்

1304

இவை,

தேவல, சித்தாந்த சங்கிரகம் முதலிய

புத்தகத்தவையிய

மாபுத்தாணசா முனசிப்

ச. வேதநாயகம்மீனின் அருவர்களால்

இயற்றப்பட்டவை

பொய்யாழ்வார்

புத்தகங்களைப்பதிவு செய்தார்

தி. தா. ச. க. வி. ண். ட. ச்

கே. க. க. க. க. க. க.

கரணசகலம்

ஆகம்மதுசாபநாணி கீதாணி

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

முதற்பதிப்பு.

1897.

CRITICAL NOTICES.

(From the *Jaffna Freeman*.)

WE have been favoured with a copy of a Tamil work entitled “*Pemmedi Malai and Ponkalvi; or a Garland of Advice to Females, and an Essay on Female Education*” by Mr. S. Vedanayagam Pillai, District Munsiff (Judge) of Mayaveram, Tanjore District. It consists of two parts, the first being advice to Females written in Tamil metre, and containing 170 distichs, which, when chanted, fall most harmoniously on the ear. This part is also supplemented by four lyrics: “On the characteristics of a good wife, as compared with a bad one, and on the necessity of educating Females, and the manifold advantages arising from their education.”

Indeed, we have seldom met with a Tamil poet of the present day who is never in want of words to express his thoughts suitably to the occasion, and to the character of the poem he writes. But our author seems to be an exception. Words are always in readiness to serve him in any manner he chooses, and he has such a wonderful command over them that neither rhyme nor alliteration, nor sense suffers for want suitable words. Unlike the ordinary Tamil poets of present day, his thoughts are not governed by his words but his words are under the full control of his thoughts. He gives his advice to females in a manner that is likely to make a very strong impression in their minds. Most of the important subjects that ought to attract the attention of the young female, are concisely treated in this part, which is written in a style that is both simple and attractive. The author does not travel into the regions of History or Philosophy in search of illustrations, but the ordinary and most impressive of the proverbs which are on the lips of every body, answer his purpose, and that most admirably. He is now grave now gay, and now pathetic, but is impressive and pithy throughout. Every word of his seems as if it has been weighed, and every line, as if it had been duly poised. But with all this, the versification does not at all seem to be laboured.

—

The lyrics found in this part are capital pieces of composition. The author's sentiments are conceived with great vigour and propriety, and his versification is not in the least laboured, but peculiarly smooth and melodious. If one who is acquainted with the character of Tamil Lyric Poetry, were to sing Mr. Vedanayagam Pillai's four lyrics to the proper tunes, he would find something peculiarly charming and attractive in them. There is nothing in the versification that is abrupt or obscure, the flow and melody of the lines are highly attractive; the tone that the author assumes is uncommonly

agreeable; he is at once sublime, serious, gay, tender, and witty; his style is elegant and well finished; his expressions are pure, picturesque, vivid, and withal, simple and correct; the poetry is graced and adorned throughout by the judicious introduction of metaphors and other figures that serve to please the imagination, and add interest to the composition. One opinion is, that, as a writer of lyric poetry, Mr. Vadanayagam Pillai stands very high, and that it is not an easy thing to name a Tamil poet of the present day that can rival him. We think, he is only second to the celebrated writer of the lyrics on the Ramayanam.

The second part which contains an Essay on Female Education, has excellencies peculiar to itself. The author says in the preface, that he has endeavoured to adapt it "to the taste of Hindus in general without distinction of class or creed;" and this we find to be borne out by almost every page of the Essay. In this Essay, the author's knowledge of the subject he writes upon and his great acquaintance with native society, and manners, are clearly seen. Its style, again, is admirably suited to the class of readers for whom the work is intended, and the sentiments embodied therein, are ably conceived and well digested. His sentences are not encumbered by superfluous words, and they are of a moderate length; his cadence is varied and his figures are correct and glowing. He writes with some degree of ardour and like one who has devoted much thought to the subject he treats of. His observations regarding the pernicious custom prevalent in India (and we should say in Ceylon too) which degrades females to a life of a modified form of slavery, are indeed excellent. He depicts the inner life of Hindu Females most accurately, and points out most cleverly the evil effects arising from the state of degradation to which they are now subject. We must confess that although we have seen a number of works in Tamil prose we have not met with such an excellent prose composition as the one we now review. As a rule, Tamil prose writers are terse and dry. But indeed Mr. Vadanayagam Pillai is an exception; for, while he informs the understanding, he fails not to please the imagination and the ear.

We learn that he is the author of a number of excellent lyrics now sung by many in Tranquebar and Tanjore District, and that they have not as yet been printed. After we have seen such excellent specimens of Mr. Vadanayagam Pillai's lyric poetry, we cannot but be anxious to see in print all the lyrics composed by him; and we would, therefore, urge on him the desirability of getting them printed.

PREFACE.

AT such a time as this when the necessity there is for educating the fair sex of our land, has been fully shown, when the natives of this Presidency have been brought to feel the want of such education, when exertions are put forth in various quarters to establish schools for the education, of females, and when the Government have made arrangements for establishing a female Normal School, with a view to educate them most effectually, indeed, no apology is needed to publish a book on the training and education of females.

This book consists of two parts, the first being advice to females, written in Tamil metre, on the manner of behaving themselves, with rules and principles to guide them, supplemented by four lyrics on the characteristics of a good wife as compared with those of a bad one, and on the necessity of educating females, and the manifold advantages arising from their education. The whole of this part with the exception of the lyrics, was originally written for the use of the author's own daughters; and with a view that others also may be benefitted by the study of it, he has thought it best to print it as a part of the work now presented to the public. This part is divided into chapters treating of the following subjects: viz. Piety; Respect due to Priests; Honor due to Parents; Advice; Obedience to Husbands; Chastity; Training of Children; Benevolence; Wisdom; Sin; and Good Works.

The second part contains an Essay on Female Education in writing which, the author has endeavoured to draw all illustrations from facts that Hindus are acquainted with, and to show the absurdities of their prejudices and objections in the most agreeable manner possible, without religious bias and thus to adapt the Essay to the taste of Hindus in general without distinction of class or creed.

One of the crying evils of the land being the degradation to which females are subjected in their domestic and social life, the writer has dwelt at some length on this evil, and has endeavoured to convince the reader by facts and illustrations, by a reference to the old shastras &c. of the right that the softer sex of our land have, to be treated by their husbands &c., with greater kindness and regard than what, by the pernicious custom of this country, fall to their lot.

Should this humble production of the author in any way conduce towards raising the social condition of the women of India, he will consider himself amply repaid.

S. V.

MAYAVRAM,
12th May 1869.

}
}

NOTE TO THE SECOND EDITION.

In this edition, the second part has been considerably enlarged, and a third part on the Social Status of women, the respect due to them, and the manner in which they should be treated, has also been added to the book. The fact that Hindu women are treated almost like slaves by the generality of Hindu men and that they are not allowed either freedom of speech or freedom of action, has struck the author as such a great social evil, that he has added a *separate* Essay on the subject. The general tone and character of this part are in keeping with those of the second.

S. V.

MAYAVRAM,
1st October 1870.

}
}

[illegible]

என்னுடைய பின்பு பேசுகுமா B. A. B. In என்னை மட்டும் பற்றி
 நவநாகம் ஏற்றுக்கொண்டு எங்கிலாவாகப் ப-ள-ள-ள (G. P. பாவாசு
 பாவாசுமம் பிள்ளையர்கள் இந்த தூலை அச்சிட வேண்டி பழையகிடை
 பி.து. அவ்விஷயத்தில் அவர் எடுத்திருக்கின்ற மட்டும் பற்றி நாக
 அவருக்கு நான் அத்தியயந்தம் கருதக்கூடுவதற்குக் கி.பி.

1887-88

१. विना,

பொருள் அட்டி வலை.

பெண் ம து ம ர லை

பக்கம்.

தெய்வபக்தி	க
சூருவணக்கம்	உ
மாதாபிதாவணக்கம்	சு
புத்தி	க-ச-டு
புருஷபக்தி	சு
கற்பு	எ
பாலரைவளர்த்தல்	அ
பரோபகாரம்	ஷெ
ஞானம்	க-க-டு
பாவம்	கக
புண்ணியம்	ஷெ
பெண்பார்க்கத்து நனுப்பல்...	ச-உ-கரு
தூதன் பெண்பார் த்துவந்துசொல்லல்	கச-கரு-கச-கரு
தனகளுக்குப்படிப்பிற்கும்படிஸ்திரீகள் புருஷர்களை வேண்டதல்	} ச-அ-க-க-உ-டு-உ-க-உ-உ				

பெண் ம து ம ர லை,

பெண்களுக்குக்கல்விஆவஸியகம்	உ-கரு
பித்தவர்களுக்கும் படியாதவர்களுக்கும் உளளபேதம்	உ-ச
ஸ்வபெண்களுக்கெடுக்காது	உ-டு
உயுளைஉணரக்கல்விவேண்டும்	உ-க-உ-எ
ஸ்வாதஸ்திரீகள் பிரசங்கம் கேட்கும்விதம்	உ-அ
ஸ்வீகசம்பிரதாயநிஷேதம்	உ-கரு
ந்காலத்தில் பெண்கள் படித்தார்கள்	ஷெ
புண்கள் படிக்கலா மென்பதற்குப் பூர்வீக கிரந்தங்களிலுள்ள ஆதாரங்கள்	} கரு				
ஸ்வீ அழகே அழகு	ஷெ
ஸ்வீயேகன்	கக
பெண்கள் கற்றால் புருஷருக்குதவி	கஉ

பெண்கள் கற்புல் பிணிகைக்குதவி	நாந
கல்வியே கற்புக்குக் காவல்	நாச
ஸ்திரீகள் புருஷருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள்	நாச-நாந
குணமில்லாதவனுடைய ஞானம் அஞ்ஞானமே	நாச
படியாப்பெண்கள் பாலருக்குச் சத்துரு	நாஎ
ஒரு மூடஸ்திரீ புத்தகங்களைக் கிழித்தல்	நாஏ
ஞானதேகத்தைப்போலவே ஸ்நானதேகத்தை வளர்ப்பதற்கும்	நாஅ
கல்விவேண்டும்	
வித்தியா புருஷனும் விசேஷம்	நாந
செல்வப்பொருளிலும் கல்விப்பொருள் கிறந்தது	நாஏ
வித்வான் சஞ்ஞடைய பெருமை	நா()
கல்வியின் பெருமை	நாச
பமத்தவனுக்கு உலகமே புத்தகம்	நாஏ
நிரந்தர காலமேஷம்	நாஉ
பரணில்லாப்பாடல்கள்	நாந
பாலப்பருவமே படிப்புக்குத் தகுதி	நாச-நாந
ஒருபுண்ணியவதியின் சரித்திரம்	நாச-நாஎ
புண்ணியவதிக்குப் புருஷனே பாக்கியம்	நாச-நாஅ-நாச-நாந
புண்ணியவதியே புவிஞானசாரி	நாச
ஒரு கெட்டவனுடைய தூர்க்குணங்கள்	நாச-நாஉ-நாச
வெய்வஸ்வரூபம்	நாச-நாச
கடவுளுடைய மகிமைப்பிரதாபம்	நாச-நாச
பூதபொதிகங்கொல்லும் மனுஷருக்கு ஊழியஞ்செய்கின்றன	நாச
தெய்வசகாயம்	நாஎ
உலகமுழுவதும் ஒருகுடும்பம்	நாச-நாச
சகலமனுஷர்களும் ஸமானஸ்தர்கள்	நாச-நாச
புண்ணியோபதேசம்	நாச
சுஷ்டதஷ்டதாரதம்நியம்	நாச-நாச
உத்தமகுணமே உலகரஞ்சிதம்	நாச
தூர்க்குணமேயாவார்க்கும் வெறுப்பு	நாச
பாவம்செய்வதேகஷ்டம்	நாச
புண்ணியஞ்செய்வதேஎளிது	நாச
மனோராசுதி	நாச
நாம்செய்வதையே உலகம்நமக்குச் செய்கின்றது	நாச
தஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய தூர்குணமேதண்டனை	நாச-நாஎ
புண்ணியவான் களுக்குப் புண்ணியமேசம்மானம்	நாச

உலகபாக்கியமே திரணம்	61-62
கள்ளனான்	63
சரீரக்லேயாமை	64
காலத்தின் ஓட்டம்	65
பிரபஞ்ச நாடகம்	66
பாவமே மமக்குப்பதை	67-68
சகலமும் சடவுளுக்குப் பிரத்தியகூடம்	69
பதிவிரதா தர்மம்	70-71
கற்பு செவி	72
பதிவிரதா பங்கம்	73-74-75-76
ஜீவகாண்டன்னியம்	77
தன்னோப்போற் பிறரை நேசித்தல்	78
வழிசார் படுங் சுழ்டங்களை	79-80-81
உலகமே தர்ம சரித்திரம்	82
பிரோபகாரமில்லாத சென்மமே பாழ்	83
பிரோபகாரம் பரமனுக்குப் பிரியம்	84
பாத்திரமறிந்து பிணையிடவேண்டும்	85
உள்ளான்மேலே உபகரித்தல்	86
தன்னுமீர்போல் மன்னியினா நும்பாத ஆரார்கள்	87
சமயத்தேவையம்	88
பரஸ்நேசமில்லாத பட்ட பசுந் களாளர்சன	89-90
ஜீவ பூங்குழை	91-92
மாற்சு பரஸுரை விலக்து	93-94
போகாரசக்துப் போதகம்	95-96-97
சுருஷ்டாந மில்லாத உபபித்தம்	98

பிரோபகாரம்

பெண்ணாமை உபபித்தாபக்லேயம்	99
மாடுவாருடை யாகவந்திரம்	100
புருஷனுட் பெண்காரதியும் ஒருதேகம்	101
சலியாணசம்பிரமம்	102
சாந்திரமும் லோகாதிகைபாணமும்	103

புத்தமர் நமும் சிவசன முதலானவர்களுட் சிவிரிகளை நடத்தும் விதம் 104

	பக்கம்.			
பெண்கள் செய்யும் நன்மைகள்	௧0௩
பெண்களபடுங் கஷ்டங்கள்	௧௦௪
ஸ்திரீகளுடைய கொள்கை	௧0௪
பரஸ்திரீகமனமும் தாமதமனமும்	௧0௫
பெண்களிடையின் அருமை பெருமை	௧௦௬
புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய நடை	௧0௬
புருஷன் ஸ்திரீயை நடத்தவேண்டிய விதம்	௧௦௭
ஸ்திரீ தனம்	௧௦௭
விதந்தைக்களுடைய நிர்வாகமும்	௧௦௮
மாம்சவிக்கிரமம்	௧௦௮
கன்னியா சுலக்கமே கதாபம்	௧௦௯
அதிபால்லிய விவாதம்	௧௧௦
தூண் முடிவு	௧௧௧

கடவுள் துணை.

பெண்மதிமாலை.

காப்பு.

விண்மதி மாலை விலக்கன்போன் மெய்தோன்றல்
 பெண்மதி மாலையான் பேசுவே - தண்மதிசூழ்
 அண்டபகி ரண்டமும் சுண்டமுமே புண்டனமெய்
 சுண்டவரி ரண்டுகழல் காட்டி.

இராகம் - நாதகாமக்ஞரியை - மீசிர தாளம்.

கண்ணிகள்.

- க. மதியிது, மதியிது பெண்ணே-புண்ணிய
 வதியல்ல வேறால் மகராசி! சுண்ணே (மதி)
- தெய்வபக்தி.
- உ. நித்தியங் கடவுளை வாழ்த்து-பய
 பக்தி புடனே புண்ணிந்துள்ளைத் தாழ்த்து (மதி)
- ங. தூபதே வாயம காடு-பிள்ளை
 தூயைத் தேடுவதுபொற் சாமியைத்தேடு(மதி)
- ச. கித்தாலவ மறக்குதல் தாழ்வு-நானை
 செத்தால் தெரியுமே செட்டியார்வாழ்வு (மதி)
- ரு. வண்ண வொண்ணாவு காரம்-செய்த
 புண்ணிய மூர்த்திக்கு புரிமன்காரம் (மதி)
- சு. உலகெல்லாம் பட்ட மாண டாஷம்-தெய்வ
 பல்லில்லார்க் கில்லையே பாக்கியமென்கா ளும் (மதி)
- ட. மலைமேலே மலைவிழுக தாஷம்-தெய்வ
 பல்லுடையாக் குண்டே பல்லுமருக்கா ளும் (மதி)
- த. உடலுயிர்ப்பலபல வுடைமை-எல்லாம்
 சிட்டுடனீர்க்கோணை செவ்ந்தலகட-மை (மதி)
- க. பாவச மாகவுள் நூறு-தூபலா
 த் தவருள்கினைத் து நீதின சுண்ணாபெருகு (மதி)
- ஏ. து மாண மாயப் பிரபஞ்சம்-இதில்
 உதனல்லாது நமக்குண டெ தந்தா (மதி)

- கக. முன்னம் பொருளெல்லாந் தந்து-பின்பு
தன்னையுந் தந்தவன் தாள்தொழ முந்து(மதி)
- கஉ. மாதா தீதா சூரு தெய்வம்-ஆன
நாதனார் கைவிடில் காமென்னசெய்வம் (மதி)
- காட. நுக்கசாகாநு சமுசாரம்-கனார்ப்
பக்கமே றிடப்பரன் பாதமா தாரம் (மதி)
- கச. நீரை விட்டாற்கெடும் மீனே-நச
ஞ்ஞாவிட்டால்நமக் கார்துணை! மாளே (மதி)
- கரு. நாசஞ்செய்வதெல்லாம் விகாரம்-கர்த்தர்
தாஞ்செய்வ தெல்லாந் தகுமுபகாரம் (மதி)
- ககா. தேவனை நினையாத வுள்ளம்-பெரும்
பாவமும் பழிகளும் படித்திடும் பள்ளம்(மதி)
- ககி. நசனைப் போற்றாத வாயே-ஒரு
காகக் குகவாக் கசப்பெட்டிக்நாயே (மதி)
- ககி. சத்தியமார்க்கத்தைக் கூடு-தெய்வ
பத்தியே பாக்கியம் பந்தயம்போடு (மதி)
- ககக. ஜெபமின்றி நீ படுக்காதே-நாளும்
ஜெபமின்றி யொருவேலை நீ தொடுக்காதே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே - புண்ணிய }
{ வதியலல வேநலல மகராசி கண்ணே. }

—(*(*)—

குருவணக்கம்.

- உ.0. குருமாரைவணங்கிக்கொண் டாடு-ஆவர்
திருவாக்குக் கெதிர்வாக் கில்லாமலேநாடு(மதி)
- உ.க. நித்தமும் குருவின்க டாகூம்-பெற்ற
சத்தருக் கலலவோ சூட்சத்தின்மோகூம் (மதி)
- உ.உ. ஞான குருவுப தேசம்-இல்லா
நனருக் கிலையே யென்றும் பிரகாசம் (மதி)
- உ.க. பூலோக வாழ்வெல்லாம் நீக்கி-வந்த
மேலோரைக் கைதொழ வேண்டும் நான்சாக்கி (மதி)
- உ.ச. அற்பருக்கூழியர்- நாமே-ஆதி
தற்பரனாழியர் சாமிகள்தாமே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே - புண்ணிய }
{ வதியலல வேநலல மகராசி கண்ணே. }

மாதா, பிதா, வணக்கம்.

உ.தி. மாதா, பிதாவை	-	-	-	வணங்கு - காணும்
ஆதாரமாகவே	-	-	-	யவாச்சொல்லுகிணங்கு-(மதி)
உ.க. தந்தை, தாய் சாபம்	-	-	-	பொல்லாது - அவா
நிந்தை நொந்தால் மக்கள்	-	-	-	செல்வாநில்லாது-(மதி)
ப.ஏ. மாதாபிதாவுக்குத்	-	-	-	துரோகம்-செய்யும்
பாதகரைச் சுற்றும்	-	-	-	பாவ மனேகம் - (மதி)
உ.அ. பெற்றவர் நேசத்தைத்	-	-	-	தேடு - அவர்
குற்றத்தாநீக்கிக்	-	-	-	குணத்தைநொண்டாடு - (மதி)
ப.க. தாய்தந்தைக்குதவாத	-	-	-	பிள்ளை - தன
தாயுடம் வாழ்வு	-	-	-	மழ்போடே கொள்ளை - (மதி)
க.ஓ. கட்டியுனை வளர்க்க	-	-	-	காமே - முன்பு
பாட்டபாடுகள்சொல்லப்	-	-	-	பாரதமாமே - (மதி)
க.க. உள்ளதாய் தந்தைக்குத்	-	-	-	திங்கு - செய்யும்
பிள்ளையைத் தன்பிள்ளை	-	-	-	யோழிவாங்கும் - (மதி)
க.உ. கட்டிலிப்பால் மாதா	-	-	-	சகாயம் - அதம்
குடல் செருப்பாத் தைத்துப்	-	-	-	போடுதல்நாயம்.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணை - புண்ணிய }
 { வதியல்ல வொகல்ல மகராசி கண்ணை. }

புத்தி.

க.க. அருக்குப்பாணையை	-	-	-	யுருட்டாதே-வெகு
தும்காகுப் பலகாரங்	-	-	-	களைச் சுருட்டாதே-(மதி)
க.ச. தங்கையைத் தொடையிடுகின்	-	-	-	ளாதே - தம்பி
பங்குபணியாரத்தைப்	-	-	-	பறித்துக்கொள்ளாதே - (மதி)
க.நி. உன்னைப்போற் பிறரையும்	-	-	-	கேசி - தீமை
பொன்னே, நூனபுஸ்	-	-	-	தங்களைவாசி-(மதி)
க.க. சுற்றவளே	-	-	-	துரைசாலி - கல்லா
மற்றவளே சுத்த	-	-	-	மடையச்சாமரணி (மதி)
க.எ. தாழ்வாரை	-	-	-	நிரியாதே - மிக
வாழ்வோரைக் கண்ணீர்	-	-	-	வயிறெரியாதே-(மதி)
க.அ. காட்டிலேவரையும்	-	-	-	வையாதே-உத்தன்
பாட்டி சொன்னாலுந்	-	-	-	பாவஞ்செய்யாதே-(மதி)
க.க. பூச்சியைப் பிடித்துக்	-	-	-	கொல்லாதே-உத்தன்
ஆச்சிசொன்னாலுந்	-	-	-	யபத்தஞ்சொல்லாதே(மதி)

- ச0. பிசைஷியிடாம லுண்ணுதே மிருகம்
பகலிக்குமேதுன்பம் பண்ணவொண்ணுதே (மதி)
- சக. இஷ்டமாய் நல்லோரைக் கூடு-பொல்லாத்
துஷ்டரைக் கண்டால்நீ தூரத்திலோடு (மதி)
- சஉ. ஊரார் பொருளைத் தொடாதே-நாலு
பேரறியும்படி பிசைஷியிடாதே(மதி)
- சங. நித்தமும் நீரிலே முழுகு - வீடு
சுத்தமாகும்படி தோகையே!மெழுகு(மதி)
- சச. புழுநிறை யூத்வைச் சரீரம் - இதைக்
கழுவாவிட்டால் நாலும் காதவிஸ்தாரம்(மதி)
- சரு. அழுக்கு வஸ்திரங்கள் கட்டாதே-உடல்
கொழுக வுண்ணுந்தீனி குடவி லொட்டாதே(மதி)
- சௌ. குதும் வாதும் படியாதே - நாளும்
திதுசெய் தால்தரித் திரம் விடியாதே(மதி)
- சஎ. கோட்சொல்லிக் குழி கெடுக்காதே தப்பிச்
சாட்சி சொல்லங்குழி தலையெடுக்காதே(மதி)
- சஅ. கோளும் புறணியுங் கேளாதே - எந்த
நாளும் புறணிபேசு நாக்கு நீளாதே(மதி)
- சக. வந்ததுன் பத்தி லழாதே - மிகச்
சந்தோஷம்வந்தாலுந் தலைகீழ்விழாதே-(மதி)
- ரு0. வேலைக்கு நீசினுக்காதே-ஒரு
முலைக்குட் புகுந்துநீ முணு முணுக்காதே-(மதி)
- ருக. வேலைசெய்வோரை வாட்டாதே-தினம்
ஆலைக்கரும்புபோ லவரையாட்டே-(மதி)
- ருஉ. நெடுநேரம் படுத்துத் தூங்காதே - தூங்கும்
விடியாமுஞ்சிகளுக்கு விசனம்நீங்காதே-(மதி)
- ருங. ஆரையுஞ் சீறி யேசாதே - வேலைக்
காரர்க ளுடனே சக் கந்தம்பேசாதே-(மதி)
- ருச. புருஷர்கள் பார்க்க நில்லாதே - (மதி)
வருஷம்வாழ் வதுபோல்துன் மார்க்கங்கல்லாதே-(மதி)
- ருரு. தங்கை, அக்காள், அண்ணன், தம்பி-மேலே
சங்கையு மன்புமுள் ளவனதங்கக்கம்பி-(மதி)
- ரு௬. சற்றுங் கூலியைக் குறைக்காதே-செய்த
குற்றத்தைப் பொய்சொல்லி நீமறைக்காதே(மதி)

௫௭. பண்டங் களையழிக் காதே-சுமமா
கண்டபடி சேலை களைக்கிழங்காதே-(மதி)
௫௮. உண்ணை நீ புகழ்ந்து தொள்ளாதே-பிறா
உன்னையப் புகழ்ச்சிவை கம்பிக்குள்ளாதே-(மதி)
௫௯. மிஞ்சின செலவு செய்யாதே செய்வு
கஞ்சிக்குக்காற்றுகப பறந்துகையாதே (மதி)
௬௦. மெய்சொல்ல மேன்மையுண் டாமே-தினம
பொய்சொல்லும்வாய்க் குப பிபபற்றுபோமே (மதி)
௬௧. நுகைதுணிமிரவல் வாங்காதே-வாகுநில
சகலரு மேகவர் சாழ்வுநீர் சாழ்ச்சி-(மதி)
௬௨. மங்களமாக நாள் போட்டு-கைப் பிச
கங்கணம் போடவெ காபாறுபாட்டு-(மதி)
௬௩. விட்டுக்கணக்கெல்லா பொழுது-கல
ஏட்டுக் கணக்கரு கில்லை யொழுது-(மதி)
௬௪. மட்டின்றுக் காண் வாங்கல திது-ஐயோ!
குட்டி-சகவிரிலமுட்ட வெள்ளெருக்குதே-(மதி)
௬௫. கடன்களைத் தீர்க்கத் தயாராதே-சும
இடமெல்லாம் உன்குறை யெடுத்துச்சொல்லாதே-(மதி)
௬௬. வெள்ளமாய் வாழை டாதே-கையி
உள்ளது போது முயற்சிவாடாதே-(மதி)
௬௭. எல்லாங் கை கையாறு-மே-ம
கிலவா வழைக்கண் னாறு-சாறு-(மதி)
௬௮. எவராவுமேயிரை யாதே-செய்த
அவனசை யார ணுவனையாதே (மதி)
௬௯. நான ராணுலங் சாயாதே-சும
பூனைபோ னிருநூல் பூனைபாற் பாயாதே-(மதி)
௭௦. கண்டெடுத்த பொருளை நீயே-பொருள்
பண்டக்காரரைத்தேடி பரிசுதவிர்ப்பா யெ (மதி)
௭௧. தள்ளாக்கப் பொருளைவங் காட்சி-வாய்க் குப
உளவாரில்லா விட்டாற் களவிலுந் தாழ்த்து (மதி)
௭௨. அனியாய வட்டி வாய்காதே-வாய்க்க
இனியகைம் முதலுமேயார எக்கம் நீங்காதி (மதி)
௭௩. அளவு நிறையைக் குறைக்காதே-சும
களகாலே யானையை நீயறைக்காதே (மதி)
௭௪. அகவிலை தன்னை யொற்றுதே-பாணா
தகவிலை செல்லாப்பண தனனைப் பற்றுதே-(மதி)

எடு. புண்ணியஞ் செய்யுக்	கூசாதே-இந்த
மண்ணிலிருந்துவழக்	கோடும் பேசாதே (மதி)
எசு. நடக்குஞ் சந்திராதித்தர்	மாதே! நெற்கு
வடக்கா னாலு	வார்த்தைதப்பாதே (மதி)
எஎ. ஒன்றுக்கு மஞ்சி	நில்லாதே - பாலேக்
கன்றுக் கில்லாமற்	தறக்கச்சொல்லாதே (மதி)
எஅ. தீயர் சொல்லைப்பொறுப்	பாயே! எட்டிக்
காயென்று சொன்னார்	கசக்குடோவாயே! (மதி)
எக. தீயென்று சொன்னாலவாய்	வேமோ! கெடு
வாயென்றொருவர் சொல்லில்வாழ்வெல்லம்போமோ	(மதி)
அ0. புகழு மிகமும்வாய்க்	கற்று - இதில்
மகிழவும் வருத்தமும்	கொள்ளாமல் மாற்று (மதி)
அக. சதிகாரர் விலையிற்	படாதே - கவனி
மதியில்லாதவனுக்கு	வாழ்க்கைப்படாதே (மதி)
அஉ. குணவா னெனியன	னாலும் - அவன்
மணவாள னாவது	மாசெல்லம்போலும் (மதி)
அங. புகழுடையோனே	விடாதே - துஷ்டன்
மகராஜ னானாலு	மாலையிடாதே (மதி)
அச. அடக்கம் பொறுமைதயை	சாந்தம் - என
நடக்கூம்நற்குணங்களே	நாரிக்குப்பார்தம்

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே புண்ணிய }
 { வதியல்ல வேரல்ல மகராசி கண்ணே! }

புருஷபந்தி.

அடு. புருஷன்மே லொழியாத	பத்தி-உள்ள
தருமதேவதைக்கல்லோ	சகலமுஞ்சித்தி (மதி)
அசு. கர்த்தாவே முதல்தெய்வம்	மானே-பின்பு
பர்த்தாவல் லாலுண்டோ	பாக்கியந்! தேனே! (மதி)
அஎ. துணாமக ளானாலும்	பாரி-கொண்ட
உரியவ னுக்கவ	நாமியக்காரி (மதி)
அஅ. காதலன் பகூமே	லகூம்-குணம்
ஏனாமில்லாதவ	எட்டிவிருகூம் (மதி)
அக. ஆவித் துணைவன்மேற்	கோபம்-செய்யா
பாவியைக் கண்ணாலே	பார்த்தாலும் பாபம் (மதி)

- கூ0. புருஷன்கல் வார்த்தை - - - தட்டாதே-முட்டும்
எருதுபோல் ரீசண்டைம் - - - கெடுப்புக்கட்டாதே (மதி)
- கூ1. தேகமுஞ் சிவனுந் - - - போலே-கொண்ட
மாக்கணவ னுடன் - - - வாழ்வதுமேலே(மதி)
- கூ2. செய்த நன்றி - - - மறவாதே-பர்த்து
வைதா லு மடித்தாலும் - - - வாய்நிற வாதே (மதி)
- கூ3. கணவனுன் மேற்பகை - - - - - மூர்க்கம்-செய்யில்
குணமாகப் பேசிக் - - - குலாவுதல் மார்க்கம்(மதி)
- கூ4. அருந்துணை வன்றனைத் - - - தூண்டு - அயன்
நிருந்தும் படிதினக் - - - தேவனைவேண்டி - (மதி)
- கூ5. மாமிமேல் வர்மங் - - - காட்டாதே-உந்தன்
சாமிக்கு மாமிக்குஞ் - - - சன்னா - முட்டாதே (மதி)
- கூ6. தலைவ னெஞ்சைக் - - - - - கரைக்காதே - மாமி
தலைமேலே நீயின - - - காயரைக்காதே - (மதி)
- கூ7. நாத்திமேற்ககூறி - - - கட்டாதே - வெறு
கூறாதிர மாயவன் - - - தலையை வெட்டாதே (மதி)
- கூ8. தலையனை மந்திரர் - - - - - தீது - கெட்டி
கலகக்காரி களுக்காக் - - - கஷ்டம்போகாது (மதி)
- கூ9. கீட்டுக் கதிமதி - - - - - ரீயே - வெளி
காட்டுக் கதிபதியன் - - - னுபகன், சேயே!

{ மதியிது, மதியிது பெண்ணே - புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோகல்ல மகராசி! கண்ணே, }

கற்பு.

- கூ00. கற்பு நிலையிடுங் - - - - - காரம் - அயன்
தப்பினோ ராது - - - சலைய-அலங்காரம் - (மதி)
- கூ01. சிவன்போற் கற்பையக் - - - காப்பாற்று-யார்க்கும
சாவு தலைமேலே - - - சாநியைப்போற்று (மதி)
- கூ02. அரைக்காகக் கழிந்திட - - - - - கற்பு-தூறு
மரக்காற்பொன் கொடுத்தாலும்வருமோ? நீ செப்பு - (மதி)
- கூ03. அந்நிய னழக - - - - - னுனுந் -கற்பின்
மீன்னிடை யார்க்கவன் - - - விஷாகம் போலும் - (மதி)
- கூ04. கணவன் னுடியா - - - - - னுனும் - கொண்
மனமக னுக்கவன் - - - மனாதன் போலும்(மதி)

௧௦௫. பேரைக்கெடுப்பவன் ... பெண்டோ?-இந்த
ஊரைவாய் மூட ... விலைமூடி யுண்டோ?(மதி)
௧௦௬. சரசங்கள் பேசிக் ... கெடாதே-புவி
அரசனைநம்பிப்பரு ... ஷணைக் கைவிடாதே (மதி)
௧௦௭. வாசற் பழகட ... வாதே-பிறர்
ஆசைப்பட வொயி ... லாய்நட வாதே (மதி)
௧௦௮. சிற்றின்பந் தானரை ... நொடியே-வரும்
குற்றமும் பழிகளுங் ... கோடிபொற்கொடியே!
- { மதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய }
{ வதியல்லவோநல்ல மகராசி! கண்ணே }

பாலரைவளர்த்தல்.

௧௦௯. மக்களுக்கோரம் ... பாண்ணாதே-உன் தன
சக்களத்திப்பிள்ளைக்குச் ... சதிகளெண்ணாதே (மதி)
௧௧௦. பலபிள்ளை பெற்றென்ன ... பாக்கியம்? நன்னை
இலையெனில், மலடியா ... றிருப்பதுயோக்கியம் (மதி)
௧௧௧. புத்திரர்க் கன்புபா ... ராட்டு-தெய்வ
பத்தியும் புத்தியும் ... பாலைப்போ ஊட்டு (மதி)
௧௧௨. இளந்தையி லேகல்வி ... போதி-மிக
வளர்த்தபின் னமுதா லும் ... வருமோ நன்னீதி! (மதி)
௧௧௩. இளக்காரம் பாலற்குத் ... தீமை - பின்பு
வளர்த்த கடாமார்பிற் ... பாய்ந்ததொப்பாமே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே-புண்ணிய }
{ வதியல்லவோநல்ல மகராசி! கண்ணே. }

பரோபகாரம்.

௧௧௪. ஆருக்குஞ் செய்யுப ... காரா - பால
ஊருக்கும்நல்லவட் ... குண்டோ விரிசாரம்? (மதி)
௧௧௫. நயும் பிணைபையை ... தடுக்காதே - உன்னைப்
பேயென்றொருவாசொல்லப் ... பேரெடுக்காதே (மதி)
௧௧௬. ஆக்குமுள் ளோரைநீ ... தேற்று-வரும்
அக்குருடர் முட ... வர் பசியாற்று (மதி)

கக௭.	தாய்ப்போ லெளரியரைத்தாய்ப்பு - வெறும்
	வாயுற வும்மன	...	வைவமும்கீங்கும்.(மதி)
கக௮.	பிணியுடையோலாரீ தேநி - சுட்டத்
	சூணியுடன்காய், சநி...	...	சோறு, நீயோடு (மதி)
கக௯.	பாத்திர மறித்திடு பித்சை - தப்பித்
	தோத்திராஞ்செய்வோரைத்	...	தூத்துதல்சிட்சை (மதி)
க௭0.	புத்தியில் லார்ஞ்சுரீ பொதி - தெய்வ
	பத்தியில் லார்ஞ்சுரீ	...	பாடித்தித்தல் நீதி (மதி)
க௭௧.	கன்னமயி ஞாஞ்ஞறை யெது? பெருந்
	திண்மைசெய் தோர்க்குமீ	...	செய்யாதேதிது (மதி)
க௭௨.	பூமியி லேழைமீபால் வெறும் - கொண்டு
	சாமியே வருவானீ	-	- தள்ளுதல்மீகாஷம் (மதி)
க௭௩.	நகா மோகூங்கொண்டு	-	- வருவார் - தினர்
	தருவினர்க்கொன்மீவார்	தரார்க்கொன்று	தருவார் (மதி)
க௭௪.	பல்வகையேழைகள்	-	- நிமித்தம் - அத்தன்
	செல்வரைப்படை த்தனை	;	ஜெகத்தில் பிரசித்தம் (மதி)
க௭௫.	யாசகர் களைப்பு	-	- சரியே - ஸ்வர்க்க
	வாசலில் தொண்டமாணு	...	தொண்டிப்புஞ்சரியே.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணை-புண்ணிய }
 { வதியல்ல வொருல்ல மகராசி! கண்ணை }

— --(௭:௭)—

ஞானம்.

க௭௬.	பூதல் வாழ்வெல்லாம் பொய்யே - இங்கே
	வதுமெல்லாம் ஸிறப்பது மெய்யே (மதி)
க௭௭.	எத்தனைமேற்புரி யாண்டார்! - முன்னம்
	அத்தனைமேற்குறும் ஐயையா! பாண்டார் (மதி)
க௭௮.	பாடா ஞாபூர்-ஞ தேங்கே! - பொரு
	பாட்டெடாமென்றாறு பாண்டம்கம்பங்கே (மதி)
க௭௯.	பூமியே நாயக சாலை - இதில்
	சாமித்தந்தாரே சகலர்க்குறும் வெலை (மதி)
க௭0.	வா வென்று தென்கை... யோலை - வந்தால்
	கோவென் துறக்கா னும் கூடுமோமீலை (மதி)
க௭௧.	ஆவியென்பதொரு முற்க - திது
	மெவியொடுங்கினுல் மெய்யென்னதொடுக்கி (மதி)

௧௩௨.	எட்டிப்போ, போ ... கொட்டி வா, வா, வென்று ...	வென்னும் விடு கையைக் கூப்பிடுங்காடு (மதி)
௧௩௩.	பாழுடல் மாமிச ... விழப் பலஜெந்து ...	மூட்டை - இது வுக்குநல் விட்டை (மதி)
௧௩௪.	தும்பி புடல்புகை... நம்பியிருக்குமே ...	யோட்டம் - இதை நாய்நரிக் கூட்டம் (மதி)
௧௩௫.	தங்கமும் வெள்ளியு மங்காதமோஷத்தின் -	- மண்ணே-என்றும் வாழ்வையெண்ணே (மதி)
௧௩௬.	தனமிருந்தா லிற கனவிற கண்டவாழைக் -	- வோமோ! - தூங்குந் காய்கறிக்காமோ! (மதி)
௧௩௭.	இலைபோலவயிற்றெரு மலை மலையாச்சேர்த்து -	- சாணை-பொருள் வைக்குதல் வினே (மதி)
௧௩௮.	நவமணிபலவகைக் ... புலங்குகளெல் -	- கல்லே-இந்தப் லாஞ்சிறு புல்லே (மதி)
௧௩௯.	ஆஸ்தியுன் கூட - காத்திருந்தா லுமுன் -	- வராதி-கட்டிக் -கையினிராதே (மதி)
௧௪0.	உண்பது காற்படி - எண்பதுபோலவெலியேனிரு -	- சோறு-பூதம் - னுறு! (மதி)
௧௪௧.	இருக்கு மிடமுழற் தெருக்களினும்பல விடுக -	- தானே-நாலு - ளேனே! (மதி)
௧௪௨.	பிழைப்புக் குரியபிண்டந் பழிப்புக்கிடமல்லவோ -	- துண்டம்-அன்றிப் - பலபலபண்டம் (மதி)
௧௪௩.	நகையில்லாக் காது - வகைபட்டில்லாவுடல் -	- கேளாதோ?-பல -வளர்ந்துவாதோ (மதி)
௧௪௪.	குச்சு விட்டின்பங் - மச்சுவிட்டிலே துன்பம் -	- காட்டாதோ?-பெரு - வரமாட்டாதோ! (மதி)
௧௪௫.	பணங்கண்டால் நமனஞ்சு குணமாகப் பணக்காரருடன் -	- வானோ?-நல்ல - கொஞ்சவானோ! (மதி)
௧௪௬.	தோலுமெலும்புஞ் மேலேமினுக்குவ தாடுலன்ன -	- சரீரம்?-இதை - சாரம்! (மதி)
௧௪௭.	செட்டி தட்டான் - ஹிம கன்றி, உள்ளது வெறுந்தோலே.	- செக்கானுலே-வந்த - ஹிம கன்றி, உள்ளது வெறுந்தோலே.

{ மதியிது மதியிது, பெண்ணே! புண்ணிய }
{ வதியல்ல வோநல்ல மகரிசு-கண்ணே }

- கசஅ. மாற்றுவாய் பாவத்தை - - - நீயே-நல்ல
காற்றுள்ள போதேநீ - - - தூற்றிக்கொள்வாயே (மதி)
- கசக. அகங்காரம், மோகம், - - - உலோபம்-பகை
மிகுங்கோபம், பேருண்டு, - - - சோம்புதல்பாவம்(மதி)
- கடு0. மண்ணிலுண்டாற்கொல்லு - - - நஞ்சு-நெஞ்சில
எண்ணிடக் கொல்வது பாவமென் - - - நஞ்சு-(மதி)
- கடுக. எவ்வையு பாவம் - - - விடாதே-நிலம்
அவரை வினாக்கத்துவரை - - - கொடாதே (மதி)
- கடுஉ. பாவஞ்செய்யவிரும்பில் - - - அம்மா!-ஆதி
தேவனருளொழிந்துதியங்குவாய் - - - சும்மா (மதி)
- கடுங. தீதுசெய்தால் நன்மை - - - தருமோ?-வேம்பை
நீதான் விதைக்கக் கரும்பு - - - வருமோ? (மதி)
- கடுச. தையலே யுலகங்கண் - - - னாடி நாம்
செய்வதை யேயது செய்யுமே - - - தேடி. (மதி)
- கடுரு. வைவாரைவையுமே - - - யுலகம்-தின்மை
செய்வாருக்கேயது - - - செய்யுமேகலகம் (மதி)
- கடுசு. தன்வினா தனைச்சுடும் - - - மயிலே!-பாம்பை
முன்வளர்த் தவர்க்குமு தீயுமோ - - - குயிலே! (மதி)
- கடுர. இங்குமே துஷ்டரிக் - - - கிரகம்-மானோ
அங்குமே பாவத்துக் கவியாத - - - நரகம்.

{ மதியிது, மதியிது, பெண்ணே புண்ணிய! }
{ வதியல்ல வேகல்ல மகராசி! கண்ணே. }

புண்ணியம்.

- கடுஅ. “புண்ணியஞ் செய்யலாம் - - - காளை”-என
எண்ணி யிராதே ; இதுநல்ல - - - வேளை (மதி)
- கடுக. புண்ணியம் பாவ - - - மல்லாது-இந்த
மண்ணில்கம் மிடமொன்றும் - - - வந்துநில்லாது(மதி)
- கடு0. நன்மையி லேசலஞ் - - - சாதி-சொய்யுந்
தின்மைகளைநீ தினம்பரி - - - சொதி(மதி)
- கடுங. தர்மத்தைப் பாவம் - - - வெல்லாதே-துஷ்டர்
கர்மத்துக் கஞ்சிக் கலங்கி - - - நில்லாதே (மதி)
- கடுஉ. அகந்தைகள் செய்யப் - - - பாடாதே-பிறர்
புகழ்த்,காலும்இகழ்த்,காலும், புண்ணியம்விடாதே (மதி)

ககாந.	நற்குறியேயமனே	-	-	-	காட்சி-அருண்
	சொற்படி நடந்தார்	-	-	-	சுகநிலை யாட்சி (மதி)
ககாச.	மேலழகேருணா	-	-	-	வழகு-வெறுங்
	தோலழகா லென்ன?	-	-	-	சுருணத்திற்பழகு (மதி)
ககாநி.	உத்தமகுணமேயா	-	-	-	பெண்ண-தங்கக்
	கொத்துகைகளெல்லாம்	-	-	-	கொதையேநிரணம் (மதி)
ககாசு.	ஆரியக்கூத்தாடி	-	-	-	கூனாவும் நல்ல
	காரியத்திறங்கண்ணை	-	-	-	வைப்பாய் மேண்மேலும் (மதி)
ககாசு.	புண்ணிய மெவாக்கு	-	-	-	மனேகையம்-உயா
	விண்ணிலுமண்ணினும்	-	-	-	வேறுணிடோபாக்கிபம் (மதி)
ககாமி.	சிஷ்டரைத் துஷ்டரும்	-	-	-	புகழ்வார்-பெருந்
	துஷ்டரைத் துஷ்டரும்	-	-	-	துதியாம் விநழ்வாரா (மதி)
ககாசு.	இவ்வுலகத்தினும்	-	-	-	கணயம்-தரும் ;
	அவ்வுலகத்தையும்	-	-	-	மடைவிக்கும், புண்பம் (மதி)
ககாபி.	அருமையா நான்பெற்ற	-	-	-	மாநீத-வாழ்ந்தது
	திருவிவத நாயகன்	-	-	-	சேவாடிப்போவீக.

{ மதியிசு, மதியிசு, பெண்ணே-புண்ணிய }
 { வதியபலல லொநல்ல மகராஜி? கண்ணை }

கீர்த்தனைகள்.

பெண்பார்க்கத்தூதனுப்பல்.

உசேனிராகம்-ஆதிதாளம்.

பல்லவி.

நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா !

நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா !

நல்லபெண்ணைப்பார் நீ தூதா !

அநுபல்லவி.

அல்லடாகேளிந்தப் ... பூமியின்மேலே,

ஆயிரங்காலத்துப் ... பவிராகையாலே

நல்ல.

சாணங்கள்.

க. அதிகப்பிச்சுக்காரி பெரும் வாய்
ஆயிரமாணுவும் அவள் வெண்டாக் தம்பி;
நிதநிதமுறெல்லாம் நீயெவள் காமம்
நிச்சயமவளிடம் நீயெவ்வொல் நம்பி;
க ல் ல

உ. எழுத்துவாசகம் அழியாதவன் மட்டி;
எதிர்ப்பாடுவான் சுறண்டுவான் சட்டி;
கழுத்துலையவனாக் குத் தாலையாக் கட்டி;
காரியமில்லே; அது காசுக்கு நஷ்டி;
க ல் ல

ங. அழகுங்குணமுமுள்ளவன் நல்ல தொடு;
அழகிலையாபினும் குணத்தைவிட தெடு;
பழகுந்குணமில்லா அழகிரின் விடு;
பாம்பு, புவி, கரடி வாழ்ந்திடும் காடு.
க ல் ல

ச. விட்டுவேலைத்தெரி யாதவன் வேம்பு;
நிலைக்குமா, அவன் குறுக்குமே வெணம் கிம்பு;
கூட்டுந்குணமில்லாத் கொடியவன் பாம்பு;
குலத்தைக்கொடுந்தவந்த மொடாடிக் காம்பு;
க ல் ல

ஞ. நகைகள் தரித்தவாந்தன் வாலடைகள் புதி;
நாடெங்குந் தெரியவெ நகைத்துக்களை விடு
சொகுசுட னிடாமை ளாயிந்தாரி;
கம்பமாவந்தா ளுமவன் வெண்டாஞ்சி;
க ல் ல

ட. நெவதா புகுந்திரில் ளாதவன் கூன்றி;
நிறுட்டுக்குமா புகுட்டுக்கும் மவனொரு பள்ளி
தாலில் புகுந்குணமுக் கவனொருங் கொள்ளி
சனியலை விலைகுரு வாங்காமல் நீ தள்ளி;
க ல் ல

ட. உடைமைகளுடன் ளைம் காசின்மே லிச்சை;
ள்ளவன் சண்ணைக்குக் சுட்டுவான் உச்சை;
இவை விடாம விவளாந் தெடுமே ளன் லச்சை;
இவனைக்கொள்ளுதிலும் படுக்கலாம் பிச்சை;
க ல் ல

அ. சந்ததங் கணவன்மே லொழியாப்பத்தி;
சாந்தம், பொறுமை, - தயைதானம், நற்புத்தி;
எந்தவே னாயுமுட - - - - - லாத் துமகத்தி;
இல்லாதவளவன் - - - - - கழுத்துக்குக் கத்தி;

ந ல் ல

க. நல்லவ லேழை - யானாலும் தடாதே;
நானாறு போனாலும் - நீ பின்னிடாதே;
பொல்லாதவள்கையிற் - காட்டிக் கொடாதே;
புணியைக் கொண்டுவந்தென்னைத் தெருவில வி

ந ல் ல

[டாதே;

க0. சகலகா ரியங்களுந் - - தெரிந்தவள் சிலாக்கியம்;
தரித்திரதசையிலு - - மவன்பெரும் பாக்கியம்;
இகபர மிரண்டுக்கு - - மவளே யோக்கியம்;
என்றுசொன்னான் - - வேதநாயகன் வாக்கியம்;

ந ல் ல

தூதன்பெண்பார்த்துவந்துசொல்லல்.

சௌராஷ்டிரராகம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

பஞ்சவர்ணக் கிளிபோ லொருபெண்ணைநான்

பார்த்து வந்தேன், சாமி.

அநுபலவி.

கொஞ்சமுஞ் சந்தேகமில்லாமலே, அந்தக்

கோல மயிலேநீர் - - கொள்ளும்; - அநு

கூலம் வந்ததென்று - - அள்ளும்; - நல்ல

காலங், கவலையைத் - - தள்ளும்.

பஞ்சவர்ணக்.

சரணங்கள்.

க. பூரணச்சந்திரன்போ லுமுகத்திற்குப்

பூமியி லுண்டோச

மானம்; - தெய்வப்

பூவையாச்சந்தரம் வேண்டில், அவளிடம்

போய்வாங்க வேண்டுமே

தானம் - அந்த

நாரிகண்வாய்செவி முக்குக்குவமையை

நாட்டுவதுமதி

யினம் - அவள்

நடையழகுக்குஞ், சடையழகுக்குமே

நானென் சொல்வெனுட	-	-	மானம்? அருக
மானின் சொல்லே தேவ	-	-	கானம்-இடை
தானுண்டென், தனு	-	-	மானம் - நானு
மீனாங்கண்ணெனி லவ	-	-	மானம்.

பஞ்சவர்ணக்,

பாக்கியவதியவள் பக்கத்திருந்தாலும்,	-	-	தோடும் - அவள்
பாவமெல்லாம்பநந்	-	-	
பால்வடியுமுகம் பார்த்தாலும் போதும், சௌ	-	-	
பாக்கியம் வந்துவிளை	-	-	யாடும் - திரு
வாக்காலவன் "மழையெய்" யென்றுற் பெய்யுமே;	-	-	
வண்ணிக்க யாராலே	-	-	கூடும்-கிட்டி
வந்ததுமக்குத் துரந்தரயோகம்;	-	-	
வருத்தத்தை நீதள்ளிப்	-	-	போடும்-இளிக்
கருத்திலவையே	-	-	நாடும்-மிகு
திருத்தமாகக் கவி	-	-	பாடும்-நல்ல
பொருத்தம்; ஆனந்தக்கூத்	-	-	தாடும்.

பஞ்சவர்ணக்,

வெள்ளியுந், தங்கமும், அள்ளிக் கொடுத்தாலும்	-	-	
வேறொருவர் முகம்	-	-	பாராள் - நல்ல
மேன்மைத் துலாமக ளானாலும், கிட்டி	-	-	
வேலைக்குபின்னிட்டுச்	-	-	சோராள்-நிதந்
தள்ளிநீர் வைதடித் தாலும், "கைநோகுமே,	-	-	
சாமி" யென்றுதொழுந்	-	-	சீராள்-பெற்ற
தாமிதகப்பனழைத்தாலும், உம்மைவிட்டுச்	-	-	
சற்றும் பிரிந்திட	-	-	நேராள்-பழு
தற்றவமணி	-	-	நேராள்-நானுக்
சுற்றமுள்ளோர்சபை	-	-	சேராள்-செய்த
நற்றவத் தாலன்றி	-	-	வாராள்

பஞ்சவர்ணக்,

காரியம்பார்ப்பள், கணக்குமெழுதுவள்,	-	-	
காய், கறி, யாக்கவங்	-	-	கெட்டி-அவள்
கைப்பட்டால், வேம்புங் கரும்பல்லவோ? ருசி	-	-	
கண்டு, நீர் மண்ணீர்	-	-	சட்டி-அவள்
ஊரிலேமாமியார், நாத் திமார், எல்லாம்	-	-	
உவந்திடு கற்கண்டுக்	-	-	கட்டி-தினம்
ஹாவிருந் துவந்தாலுந், சலியாமல்	-	-	
உண்ணச் சொல்லாள், அன்னங்	-	-	கொட்டி-அருக
வண்ணக்கூயிலை	-	-	கிட்டி-இரு

கண்ணிற்கண் டாறாடு - - - திருஷ்டி-அரைப்
பெண்ணைக் கொள்ளவென்ன அட்டி?

பஞ்சவாணம்.

- டு. சிந்தாமல் மங்காமல், விட்டுப்பொருள்களைச்
சிவன்போற் காக்குநர் - - - வாகி-தினம்
செலவைக்குறைத்து, வரும்படியில்மிச்சஞ்
சொந்தவைக்குமதி - - - யூதி நிதம்
கந்தமுறையே, தன்விட்டையுள், தன்னையுள்,
கனகத்தஞ் செய்காக - - - ரீகி-காணும்
கனவில, நனவிலெப்போதுந்தெய்வத்தைக்
கனவனைத் தியானிக்குமஸ் - - - நேகி, நனக
மனம்விரும் பாதளி - - - வேகி-சாந்த
முணமுடைய கனதி - - - யாகி-நல்ல
உணாவுடைய வுப - - - யோகி

பஞ்சவாணம்.

- க. ஆபத்துவேளையி லழிவுசொலமந்திரி;
அரும்பிணிக்கவளேசஞ் - - - தீவி-துன்பம்
அணுகும்போதாறுதல்; தரித்திரகாலத்தில்
அருகிதியாம் அந்தத் - - - தேவி-உம்மைப்
பாபத்தில் யிழாமற் போதிக்குஞ்சற்குரு;
பாடவும் வல்லமே - - - சாவி-தெய்வ
பத்தி, நற்புத்தி, யிரக்கம், பொறுமை,
பரவிபசற்குண - - - வாவி-கொள்ளும்
ஒருவருக்கே யவ - - - ளாவி-மற்றப்
புருஷருக் கவன்வந்த - - - காவி-அவன்
பெருமைக்கோகுறை சொல்வோன்பாவி.

பஞ்சவாணம்.

- எ. சங்கிதம் பாரியும், இங்கிதமபேசியுந்
தாள்பிரித் துள், துபா - - - தீர்ப்பாள்-காணும்
தன்வேலைக்காரா பலரிருந்தாறுஞ்,
சகலமுந் தன்கணணற் - - - பாப்பாள்-விட்டில்
அங்குமிருப்பாள், பின்னிங்குமிருப்பாள், உம
அண்டை-யிலுங்குட்டிக் - - - காப்பாள்-உமக்
கற்பவருத்த மிலலாமற், கவலைகள்
அத்தனைபுந் தலை - - - யேற்பாள்-“திருக்
சித்தமென்ன!” வென்று - - - கேட்பாள்-மொழி
புத்தமுதைச் செவி - - - வாரப்பாள்-உமை
உத்தமமார்க்கத்தில் - - - சேர்ப்பாள்.

பஞ்சவாணம்.

- அ. நீர்மகிழ்ந்தால், அவள் தான்மகிழ்வாள்; துன்பம்
நீர்கொள்ளில், அவட்கும்கி - - - சாரம்-அன்னம்
நீருண்ணில், அவள்பசி தீரும்; இருவர்க்கும்
நிச்சய மேக - - - சரீரம்-இந்த
ஊரில்நீரில்லாதபோ துறங்காள்; அன்னம்
உண்ணாள்; பண்ணா ளலங் - - - காரம்-நீர்
ஊமைகுருடரா னுலுஞ்செய்வாளும்க்
சூரிமையாய் ராஜோப - - - - - சாரம்-ஆனால்
பரமாதருட லீர்சுஞ் - - - - - சாரம்-செயில்
வருமவ னுடையநிஷ் - - - - - பேரம் - அதற்கு
கொருநாளுமிலேபரி - - - - - காரம்,

பஞ்சவர்ணக்.

- க. பாவமீர்செய்யச்சொன்னுலுஞ்செய்யாள்; வேறே
பண்ணாளும்க் கப - - - - - சாரம்-பெறுங்
பாலர்க்குநல்லவழி காட்டித், தினமும
படிப்பிப்பாள் வேதாந்த - - - - - சாரம் - வந்து
தாலுமெனியவர்க் கில்லையென்னாமலே,
தாய்போற்செய்வாளுப - - - - - காரம்-செல்வங்
தாழினும், ஏழைக்குத் தானுண்ணு மன்னத்தைத்
தந்து, மெலிவாள் - - - - - சரீரம்-தம
யந்தியு மேகமஸ் - - - - - காரம் - செய்யும்
கந்தரி சிலம்பிஸ் - - - - - தாரம்-உமக்
கந்தமின் னேகல்ல - - - - - தாரம்,

பஞ்சவர்ணக்.

- உ0. பாயும்படுக்கையு மாகியோய்கொண்டாலும்
பர்த்தா வேலைக்குப்பின் - - - - - வாங்காள்-உந்தம்
பசுஷமொன்றோகொடி லசுஷமென்றெண்ணிர்
பஸ்துன்பம் வந்தாலுங், - - - - - ஏங்காள்-பெற்ற
தாயுங், பிதாவுங் நீகர்வேதநாயகன்
தாமரைப் பாதத்தை - - - - - நீங்காள்-நல்ல
சத்தியநிரந்தரை; புத்தியின்மத்திரி;
சட்டைக் குடித்தனம் - - - - - பரங்காள்-வெலை
முட்டமுடியுமுன் - - - - - வாங்காள்-என்றுங்
கொட்டவ னென்றுமொர் - - - - - தாங்காள்-உமக்
நெட்டமுள்ளாள் பழி - - - - - பெங்காள்,

பஞ்சவர்ணக்.

தங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்படி,
வந்திரீகள்
புருஷர்களை வேண்டுகேள்.

—**—

இராகம்-நாதராமக்கிரியை; தாளம்-ஆதி
பல்லவி.

வித்தையைப் படிப்பியுங்கள் - தயையெய்து
வித்தையைப் படிப்பியுங்கள்.

அ து ப ல ல வி.

உத்தமவான்களே! சுத்தியபுமான்களே.

உங்கட்குக்கண்களான பெண்களாடெங்களுக்கு

வித்தை.

ச ர ண ங் க ள்.

க. திருத்தமாவேலைகளெல்லா	-	-	முடியப்போம், வேலை
தோஷத்தின் புஸ்தகங்களை	-	-	படிப்போம்
வருத்தநீர்ப்படக்கண்டால், மனம்	-	-	துடிப்போம்; சீத
வண்ணங்களாபடிக்கொண்டால்	-	-	பிடிப்போம்-பாட
மாட்டோமோ?	-	-	-கிணை
மீட்டோமோ?	-	-	-நயங்
காட்டோமோ?	-	-	-சுகம்
ஊட்டோமோ?	-	-	-நல்ல

வித்தை.

உ. வரவுசெலவுகணக்கெழுதி	-	-	வைப்போம்; பல
வகைவகையடுப்புகளுமக்குக்	-	-	தைப்போம்;
பாஷையில்தொழிலநீபணை	-	-	வொப்போம்; நல்ல
பக்கணங்கறிகளுஞ்செய்ய	-	-	தப்போம்; நாயுள்
படியோமோ?	-	-	இருள்
விடியோமோ?	-	-	மருள்
முடியோமோ?	-	-	அருள்
பிடியோமோ?	-	-	நல்ல

வித்தை.

௩. வாணியும் நீரும் ஒரு - - கோத்திரமா! அவள்
 வாப்போசாதம் உமக்கு - - பாத்திரமா!
 விணி லவட். கெங்கண்மேல் - - கஷாத்திரமா! நாங்கள்
 மெஞ்ஞானமார்த்தத்துக்க - - பாத்திரமா! உம்மை
 வெல்லோமோ? - - கல்வி
 கல்லோமோ? - - கவி
 சொல்லோமோ? - - புத்தி
 இல்லோமோ? - - நல்ல

வித்தை

௪. கொஞ்சம் நீர் கோடும் செய்யில், அஞ்சிடுவோம்; எங்கள்
 குற்றம்பொறுக்கச்சொல்வித் கெஞ்சிடுவோம்;
 தஞ்சமதாக உமை - - கம்பிடுவோம்: உம்மேல்
 சாகித்தியம் செய்து தினம் - - கும்பிடுவோம்; நாங்கள்
 தாழ்ந்தோமோ? - - ஆயர்
 ஆழ்ந்தோமோ? - - உம்மைச்
 சூழ்ந்தோமோ? - - காவில்
 விழ்ந்தோமோ? - - நல்ல

வித்தை

௫. அடித்தாலு மிகழ்ந்தாலுங்கதி - - நீரோ-உம்மை
 அன்மீ எங்களுந் கிணித்துணை - - யாரோ?
 பாத்தாற்பிழைமுத், அப்போலோம்பொரி - - யோரோ! இந்தப்
 பஞ்சைகள் முகம் பாருந்துரை - - மாரோ; உங்கள்
 பதம் புண்டோம்; - - அபி
 மதம் நீண்டோம்; - - உங்கள்
 இதந் தாண்டோம்; - - அசங்
 கதம்வேண்டோம்; ; - - நல்ல

வித்தை

௬. படியாத ஆண்களுடனே - - தேசம்-சற்றும்
 பண்ண நீர் சமமறியீர் லவ - - லேசம்
 மடமுறு மெங்களுடன் சக - - வாரம்-செய்ய
 மட்டுமுமக் கில்லையோ சங் - - கோசம்! இது
 மதிமோசம் - - வரும்
 அதிஹாசம் - - மனம்
 பதிபாசம் - - அற
 இதிகாசம் - - உடல்

வித்தை,

- எ. வித்தையில்லாப் புருஷன்செய்கையைப் ... பாடும் - அந்த
விதமெல்ல வோபடியா மட ... வாடும்
உத்தமியையே விரும்புகிற ... நீரும்-கல்வி
உணராவிட்டாற்குணமெப்படிச் ... சேரும்?இதை

ஓரீரோ!	முகம்
பாரீரோ?	...		தயர்
தீரீரோ?	...		தயை
ஊரீரோ?	...		நல்ல

வித்தை.

- அ. படித்தால் மிருகம்போல்நாள் ... கழிப்போமோ? என்றும்
படிபுருஷர் முகத்தில் ... விழிப்போமோ?
அடித்தாலுமுகங்கோணிச்... ... கழிப்போமோ-கல்லா
தவா கணவரானாலும் ... பழிப்போமோ?- பல

அணி வேண்டோம்;	நல்ல
துணி வேண்டோம்;			நவ
மணி வேண்டோம்;	...		காம
பிணி வேண்டோம்;	...		நல்ல

வித்தை.

- க. உத்தியோகந தந்தாலு ... மொருகைபார்ப்போம்-நினம்
உதவி செய்துங்கள் ... தொழில்களைத் தீர்ப்போம்
பத்தியாய்க்குடித்தனந தலை ... யேற்போம்-கல்வி
பாலாக்குப் போதித்து நல் வழி ... சேர்ப்போம் எங்கள்

பதினீரோ;	சர்வ
நிதினீரோ;	-	-	தினம்
கதினீரோ;	-	-	கன
மதினீரோ;	-	-	நல்ல

வித்தை

- ம. இரவில் நீ தூங்கின பின்நாம் - படுப்போம்; நீங்கள்
எழுமுன்னமுருதுவேலைகளைத் - தொடுப்போம்;
தருமவதிகளென்று பெய - றுடுப்போம்; நாங்கள்
சந்ததம் வேதநாயகனை - அடுப்போம்; மிகத்

தழையோமோ?	-		கல்வி
துழையோமோ?	-		உமை
அழையோமோ?	-		ஜீவன
பிழையோமோ?	-		நல்ல

வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்; தயைசெய்து
வித்தையைப்படிப்பியுங்கள்.

இரகம்-மோகனம்-தாளம்-ஆதி.

பல்லவி.

கேளும், புமன்களே! கிருபையைத்
தாளும் சிமன்களே!

. அநுபல்லவி.

நாளுங் கதி யில்லாஎங்கன்மேல் - வர்மமோ?

தாளுந் தூசிபோல் தள்ளுதல் - தர்மமோ?

கேளும்.

சரணங்கள்.

- க. காலேக்குமாலேக்கு முலைக்குள் எங்களை
ஆலைக்கரும்புபோல் - - - தேய்த்தீர், பாக
சாலைக்கு மண்மத லீலைக்கு மேவின
வேலைக்கும் எங்களை - - - மாய்த்தீர்?
முலைக்கல்விநாங்கள் வாசித்தா லா பத்தோ?
மூடப்பெண் கொள்விரும்புமுடி பெரும் - பித்தோ?
ஒலைக்கிரந்தங்க ளுங்கள் பாட்டன் - சொத்தோ?
உமக்கென்ன காணுந் தலைமேற் றலை பத்தோ?
கேளும்.

- உ. ஆதியிற் பெண்ணுலே மெதினியோர்களுண்
டானவதை மறந்தீரோ? பெண்
சாதி புருஷனின் பாதியென்றமனு
நீதியையுந் துறந் தீரோ?
பாதி யுட லைப்பறக்க விடலாமோ?
பாவபுண்ணியந் தெரியாமற் கேடலாமோ?
நீதியில்லா தெம்மை நிந்தித் திடலாமோ?
நிந்தித் தும்பின் னெங்களைநீர் தொடலாமோ?
கேளும்.

- ங. நாரியரை ஒரு காரியமில்லா
நடைப்பிணமென்றெண்ணி னீரே; தேவர்
ஹரிந் பெண்கள் கொண்ட சினையாகிலும்
உற்றுப்பாருமைய மாரே!
பாரி தனை நாவில் வைத்தான் பிதா... .. மகள்;
பாகஞ் சிரம் வைத்ததாற் சிவன்மா ககள்
மார்பில் வைத்தான் ஹரி யெண்திருடன் குகள்;
மங்கை தேடிச்சந்தி வந்தான்கரி முகள்;
கேளும்.

ச. உங்கட்குதவியா யெங்களைத் தேவனுண்
 டாக்கியதையறி ... யிரோ? செல்வ
 மங்கையுடன் கல்வி நங்கை முதலானோர்
 மாதரென்று குறி ... யிரோ?

எங்களை யல்லாமல் நீங்கள் உதித்திரோ?
 ஏறி யாகாயத் திருந்து - - - (ருதித்திரோ?
 அங்கப்பாலுண்ணாமல் தேகம் ... தித்திரோ?
 அடிமை யென்றெங்கள் தலையில் விதித்திரோ?

கேளும்.

இ. போதக யூரோப்பு மாதர்களைக்கண்டு
 பொங்கிப் பொழுமைகொண் டோமே; என்றும்
 பேசுமில்லா இந்தியா தனில்நாங்கள்
 பிறந் தென்னலாபங் கண்டோமே;

நாதக் கல்விக்கு நகைளந்த மூலையே;
 நாங்கள் விரும்பேம் நவாந் மாலையே;
 வேதநாயகன் செய் பெண்மதி மாலையே
 வேண்டினோம் தாரும்; விடோம் உங்கள் காலையே;

கேளும், புமான்களே! கிருபைவைத்
 தாளும் சிமான்களே!

பெண்கல்வி.

இந்தத் தேசத்துப் பெண்கள் கல்வி யில்லாமையினால் அந்நா ன இருளில் ஆழ்ந்திருக்கிறார்களென்பது யாவர்க்குத் தெரிந்தவிஷயமா யிருக்கின்றது. பெண்களுக்குக் கல்வி ஆவசியமென்பதைச் சிலர் ஒம்பிக்கொண்டாலும், அதிகக் பெண்கள் படித்து என்ன உத்தியோகஞ் செய்யப்போகிறார்களென்றும், அவர்கள் படித்தால், பருஷருக்கடங்கி நடவாமல் வித்தியாகர்வத்தினால் கெட்டுப் போவார்களென்றும், ஆராய்ச்சிபுறஞ் செய்கிறார்கள். தெய்வபக்தியும், விவாகமும், கற்றாண்மையும் உண்டாவதற்காகக் கல்விகற்பமே யல்லாது உத்தியோகமே செய்வதற்காகவே! அல்லவோ, கெல்லுக்கிறைக்கிற தண்ணீர், புல்லுதலிய பூண்டுகளுக்கும் உபயோக மாவதுமீடாலவும், பாணத்துக்காக வெட்டுகிற குளம் ஸ்கானமுதலியவற்றிற்கும் உதவுகிறதுமீடாலவும், பழத்துக்காகவைக்கும் விருகூடம் நிழல்முதலியவற்றிற்கும் உபயுக்தமாவதுமீடாலவும், புத்தியின் அபிவிருத்திக்காகப் படிக்கப்படுங்கல்வி உத்தியோக முதலியவற்றிற்கும் சந்தனமாகிறதேதவிர படிப்பதற்கு உத்தியோகமட்டுங் காரணமென்று சொல்வது குல்லாவுக்காகத் தலையையல்லாமல், தலைக்காகக்குல்லா அல்லவென்று சொல்வதற்குச் சமமானமாயிருக்கின்றது.

சரீரத்துக்கு ஆகாரம் எப்படியோ அப்படியே கல்வியானது புத்திக்கு மிகவும் ஆவசியமாக இருக்கின்றது. காண்கற்காள் வளர்கின்ற சரீரத்தைச் சுவாமி கம்க்குக்கொடுத்திருந்தாலும் அதற்குத் தகுந்த ஆகாரங்களைக் கொடுத்துச் செளக்கியத்துக் கடுத்த காரியங்களை யெல்லாம் காமே தேடிக்கொள்ளாவிட்டால், சரீரம் வளரமாட்டாதே. அப்படியே கடவுள் கம்மை ஞானஞ்சமாவாகச் சிறுஷ்டத்திருந்தாலும், கம்முடைய காவலஞானம் எவ்வளவும் போதாமலிருப்பதால் கல்வியென்கிற ஆகாரத்தைக்கொடுத்துப் புத்தியை அபிவிருத்திசெய்யவேண்டியது கம்முடைய கடமையாயிருக்கிறது.

“செவிக்குண வில்லாத பொழுது சிறிது

வயிற்றுக்கு மீயப் படும்.”

என்று நிருவள்ளுவ பாயனாருஞ் சொல்லியிருக்கிறார்.

கம்முடையமனம் எப்படியாய் தென்றால், ஒரு கணப்பொழுதாயினும் கம்மா இராமன் பூண்டவர், ஆக, உண்டவன் மு

மூவதும் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. நாம்-சும்மா யிருந்தாலும், வேலைசெய்தாலும், படுத்திருந்தாலும், நித்திரைசெய்தாலும் தன்னுடைய சஞ்சாரத்துக்கு எப்போதும் ஒய்வில்லை, தனக்குக் களைப்புமில்லை, இளைப்புமில்லை, என்னும் இத்தன்மையது. இப்படிப்பட்ட மனத்துக்குக் கல்வியென்கிற துணைவனில்லாவிட்டால், கடிவாளமில்லாத குதிரைபோலவும் கண்டபடி திரியுங் குரங்குபோலவும் கரைகடந்த வெள்ளம் போலவும், கடங்க்கடங்குகக் காளைபோலவும் அதுதோ மெல்லாந்திரிந்து நம்மைத் தூக்குணமாகிய காட்டிலும், மேட்டிலும், கலலிலும், முள்ளிலும், இழுத்து, முடிவில் நாகமென்கிற பாதாளத்தில், தள்ளிவிடுமென்பதற்கு எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை. இத்தக்காரணத்தைப்பற்றியே ஆண்பிள்ளைகள் உத்தியோகஞ்செய்ய விரும்புகின்றனும் விரும்பாவிட்டாலும், அவர்களுக்குப் படிப்பிப்பது வழக்கமா யிருக்கின்றது.

பெண்களுடைய மனமும், புருஷர்களுடைய சித்தமும், ஒரேதன்மையா யிருப்பதால், பெண்களுக்கு மட்டும் கல்வியைப் போதியாவிட்டால், அவர்களுடைய சித்தம் எப்படி நன்மார்க்கத்திலே நிலைகொள்ளும்? “காசுக்கொரு குதிரையுமே வேண்டும், காற்றைப்போலப் பறக்கவும் வேண்டும்,” என்பதுபோலவும், “புலுண்ணாத பசுவும்வேண்டும், புரணமாகக் கூறக்கவும் வேண்டும்” என்பதுபோலவும், ஸ்திரீகள் படிக்காதவர்களா யிருக்கவும்வேண்டும். உத்தமிகளாய் நடக்கவும் வேண்டும் என்றால், எப்படி நம்முடைய மனோரகம் நிறைவேறும்? மாவுக்கும் ஆசை பணியாரத்துக்கும் ஆசையா!

“விலங்கொடு மக்க ளினைய நிலங்குதல்

கற்றாரே டேனையவர்”

மனிதர்களுக்கும் மிருகங்களுக்கும் எவ்வளவு பேதமோ, அவ்வளவு பேதமுண்டு மற்றவர்களுங் கல்லாதவர்க்கும், என்று திருவள்ளுவ நாயனார் சொல்வதுபோல ஆண்பிள்ளைகளுக்குள் படித்தவனுக்கும் படியாதவனுக்கும் உள்ளபேதத்தை நாம் நாள் தோறும் காண்கிறோம் படித்தவன் கூடியவரையில் தன்னுடைய படிப்புக்குத்தகுந்த புத்தியும், நல்லொழுக்கமும், யாதொரு மாண ஜீவனஞ்செய்யத் தகுந்த திறமையும், உள்ளவனு யிருக்கிறான். படியாதவனோ என்றால், பாமசுண்டனாய். மாடு மேய்க்கவும், விறகு தூக்கவும் மண், கல முதலியவைகளை வெட்டிச் சுமக்கவும் மற்றும் பல கஷ்டமான வேலைகள் செய்யவும் உபயோகப்படுகிறான். மேலும் கொலை திருட்டு, கன்னம், பெருங்கொண்ட முதலான குற்றங்களைச் செய

மிறவர்களெல்லாம்படியாதவர்களே அன்றி, படித்தவர்கள் அந்தக்குற்றங்களில் ஏதேனும்ஒன்றைச் செய்வதுமிகவும் அரிது. ஆடவர்களுக்குள் சுற்றவனுக்கும் கல்லாதவனுக்கும் எணிலைவத்துப்பார்க்கும் படியான இவ்வளவு பரிதாப வித்தியாச மிருக்கும்பொழுது, பெண்களுக்கு மட்டும்படியாமலே சகல கருணைகளும் உண்டாகுமென்று நினைப்பது விரிணை. படியாத ஸ்திரீகள் எவ்வாறு கட்டுவருடைய கிருபையால் இவ்வளவாவது நல்லவர்களாயிருப்பதற்கு நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதைவிட்டு, அவர்களில் சிலர் துக்குண முள்ளவர்களாயிருப்பதற்கு ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. கல்லாத ஸ்திரீகள்விடென்கலாயிருப்பது எவ்வளவு ஆச்சரியமென்றால், முடவர்கள் அடிமை, குறட்டர்கள் அந்த அட்டதலதற்பார்த்து சகிதிராத்தகவுடி, னைமைகள் பாடவும், செவட்டர்கள் அந்தப் பாடனைக்கெட்டு மகழவுங்கண்டால் எவ்வளவு அதிசயமோ, அவ்வளவு அதிசயந்தான்.

பெண்கள் கல்வி கற்பதிலும், அவர்களுக்குப் பதிவிரதாதாமம் முதலிய கருணைகள் அதிகரித்தும், புறவுண்பமல்உணவையான பக்தியும் விகவாசமும், உண்டாகுமெனவிய, அவர்கள் ஒரு நாளும் புருஷத்துவோகிகளாகமாட்டார்கள். நாம் இப்படிச் சொல்வது உண்மையென்பதற்கு எல்லாக்கல்வியும் உணர்ந்து புருஷங்கள்மீல் மாறாதேகமும் அன்புமுள்ள ஐவோரிய ஸ்திரீகள் சாகிதிகளாக மிருக்கிறார்கள். புருஷங்களில்கிறுக்கெகல்விதற்கும்கருணையுண்டாகாமலிருப்பதுமொன்று, ஸ்திரீகளிலும்கில்கித்தையை அங்கொகித்தும் பின்பாறனை மடைவாறப் போனும் போகலாம். அந்தக் காரணத்தையக்காண்டு ஸ்திரீகளுக்குப் படிப்பிற்குக் கூடாதென்று சொல்லாதுமுற்றும் பெருத்தமல்லாததாயிருக்கிறது.

ஒருவ தன்பெண்காநித்தக் கண்ணிற்குநால் அகிய புருஷர்களைப்பார்ப்பாளைன்று கண்ணிலொரு குறுபுலையல்லியானது செயதுகொள்ளச் சம்பதம்பாறு? சில சமயங்களில் பள்ளைத் தட்டியால் கொக்கும்பொதுவாக புண்பெறிப் பள்ளை இறக்குமொவந்தினல் பிள்ளைத்துப் பாலகொக்கக்கூடாதென்றுசொல்லலாயா? சகலபிராணிகளுக்கும் ஜீவாதாப பரிசுத்த மழை. வெயில், காற்றும்புதலியவைகள் சிலசமயங்களில் கிருக்குஞ்சேதத்தைவாண்டு மண்ணாவதினல், மழை, வெயில், காற்று, புதலியவைகள் வெண்பாப்பென்று ஆணையிடுமபரிக்கலாயா? அப்படியேவித்தியாப்பிரபாசத்தினல் ஆழிசத்திலொரு ஸ்திரீ அகங்காந்தகாண்டு கெட்டுப்போனும், அதனால் மாற்ற ஸ்திரீகளையும் படிக்கக்கூடாதென்று விலக்குவது அந்தமல்ல, பத்தியானகால் வெயில் மருதசுநிறமாகத்தொன்றுவது, எப்போ

க்கண்ணின் குற்றமெயல்லாது, வெயிலின் குற்றம் அல்ல. - சர்க்கரைக
சப்பாது வாய்க்குற்றமே அல்லாது, சர்க்கரையின் குற்றமல்லவே. கு
றுணி மையிட்டாலும் குருட்டுக்கண் கல்ல கண்ணாகாததுபோல்,
கிலர்படித்தூற்றிருந்தாம னிருப்பதுகபாவனுக்குணமே தவிர, கல்வி
யால்வந்த குற்றமென்று சொல்வது அசங்கதம்.

“பொறுந்துந்கலெதெரி பூனைகற்பது
நிருந்தியேமிகுமலாற் றேய்த்து போமெனல்
வருந்திடாதுயிர்தரு மருந்தைமன னுடர்
அருந்திடிற்சாவனெ றதைதலொக்குமே”

கல்வி கல்வினைய உணருகிற ஸ்திரீயினுடைய கற்பானது நுதிநுதி
வளமுமல்லாது, கொட்டுப்போமென்று சொல்வது சாகும்உயிரை நீ
டித்திருக்கச்செய்யும், தேவாமிர்தத்தைமனிதர்களுடிகூட்தால், இறந்
ந்நுபோவார்களென்று சொல்வதற்குச் சமாமென்றுநீதினால் மாத
ரைப்படிபித்த லென்னும் அதிகாரத்திற் சொல்லப்படுகிறது.

சர்வலோகசுரத்தாலும், சர்வஜீவ தயாபரமும், சர்வாந்தரியாபி
யும், சர்வவிபுஷம், தர்மஸ்வரூபியும், அகிலாண்ட கோடிப் பிரம்மாண்
டநாயகரும், ஆதியந்த மல்லாதவரும், மனோவர்க்குக்கெட்டாதவரு
ம், பஞ்சேந்திரியங்கட்கு அதீதரும், தேவாதிதேவரும், கோடிசூரிய
ப் பிரகாசமும், பூதங்களுக்கும் காரணபூதமும், சூரியனுக்குச் சூரிய
னும், உடலிற்குடலும், உயிர்க்குயிருமாய், இந்த உலகத்தைப்போ
ல் அகந்தகோடி உலகங்களுமாய், அகந்தகோடி சந்திரசூரிய நகஷத்
ரங்களுமாய், உண்டுபண்ணி, அவைகளை ஆதாரமின்றி அந்தரத்தில
மிறுத்திக் காப்பவரும், கற்பவிகாடகாலங்களை நிமிஷமாகச் சுழிச்சுவ
ரும், நித்திய நிர்மலமிருக்க மித்த்தொந்த நிஷ்டரபஞ்சப் பொருளும்
ஆய்வாகவானைக் கல்வி அறிவினால் அறியலாமே அல்லாமல் வேறொ
ன்றதொன்றும் அறியக்கூடாதே.

கல்விமன னானுக்மாவாகப்படைந்து, கமக்காக அஸ்திபாரம் தூ
ண்கவர் முதலியவைக ளில்லாமலே பூரியாகிய பெரிய அரமணையை
க்கட்டி, ஆகாசமண்டபம் வளைத்து, நகஷத்திரங்களாகிய முத்துமேற்
கட்டி, தூய்மை செய்யும் திரியும் தூண்டுக்கோலுமில்லாத சந்தி
சூரியர் முதலிய தீபங்களைமேற்றி, புல பூண்டு முதலிய பச்சை மத்
நகம்பனங்களைக்கீழேவிசித்து, ஸ்வர்ணகோடிகளா லும்நவாத்தங்களா
லும் காணாத விதேக விசித்திரமாகச் சித்திரமணி பத்தை அலங்கரி
த்து, பதுமான கலிவர்க்கங்களும், பரிமள பூஷங்களும் நிறைந்த

சொலைகளையும், சிங்கபாதத் தொட்டங்களையும், மலைகளிலிருந்து என்ன
த சிங்காசனங்களையும், குழி, வசி, குளமுதலிய நீரங்கிதூறைகளையும்,
தாமரைத்தட்டாசங்களையும், ஆனை, குதிரை, நீலம், முதலிய வாக
னங்களையும் கொடுத்து, சமுத்திரங்களும் மேகங்களையும் பிழைவா
த்தியக் கார்க்களையும், அன்னம் மயில் முதலிய நாட உபாலைப்பண்
களையும், குயிலமுதலிய பகழிகளாகிய சங்கீதவிதமான களையும், மே
கக்குடங்களாள்நீரிறைக்கிற ஆகாசப்பண்ணையும், வாயுவாகிய ஆன்வ
ட்டக்காரனையும், அக்கிலியாகிய சனையற்காரனையும், சப்பனமிடலா
த ணையிடக்காரர்களாக நியமித்து, பின்னும் எண்ணி முடியாத மன்
வைகளையும், கமலோகமேய நியமிப்பனகளையும், நயக்குத் தந்த குளிய ப
யமுதலான மூர்த்தியைக் கற்றிருந்த ஓரணிகள் உணர்வாய்க் கொண்டித்
தற்றதற்கு முடகுணங்கள் வாயு உணர்வாயாகும்?

பூகோளம், அண்ணா சாந்துமம் முதலிய தூக்கோப் படியான
ட்டால், கடவுளுடைய பெருமையும், சருவசக்தியும், பகலையற்ற
தாயுமும், ஸ்திரீகளுக்கு எப்படி விளங்கும்? கவாரியினுடைய பங்
மைமைய அழியாத ஸ்திரீகளுக்கு அவா பீடம் எப்படி பத்திரமாய்
அகராஜ மாயிருக்கிற விவதங்குகளையும் நீதிசாஸ்திரங்களையும், படி
பித்ததற்பாத பெண்கள் எப்படி கல்வியில் உடங்குக்கும்? கோவளி
த்தான் தெய்வமுண்டென்றும், கோவளியிருக்கிற விக்கிரகங்களைத் த
விட, விவீரத்தையிடிக் கொண்டும், களைக்கற பரமாத்மிகளை மேற்ப
டி விக்கிரகங்களிலுடைய பிழைகள் பாவங்களைச் செய்யா அஞ்சுவாய்க
ளா?

ஸ்திரீகள் படியானிட பால் பானையையும் மலையையும் பித்தரு
டார்க்குதாயாகவல்லவோ படியும்? அக்கலாதகள் வாயுபாறு: — நில
குறுபிகள் யானையை அநிதவர்களின் அணைகளைப் பானைக்கா
ரணைய ப அணுமதபால் பானையைக் கைகளைத்தட்டிப்பித்தார்க
ளாய், பாலைத்தட்டி அநிதவன், யானை விளக்குபாறு பால் விடுக்கிற
தன்மும், காலைத்தட்டி அநிதவன் யானை உடல் பால் பித்திரித்த
ன்றும், காலைத்தட்டி அநிதவன், யானை முறும்பெய விடுக்கிறத்த
ன்றும், குதிரைகளைத்தட்டி அநிதவன், யானை உடல் பால் பித்திரி
க்கிறதன்றும், தங்களில் தாக்கித்தருங்கொண்ட பானைய, படியுந்
டவ் மலையையாய்க்க விதப்பங்கொண்ட மலைத்துப்பித்தலாகளை
த் தொரித்துப் பாய், தன்னைமேலிவைப்பினைமலையெய்த் தட்டி
ப்பார்த்து, தன்னைமேலிவைப்பார்த்தான் மலையெய்வாத்தித்தாலும்,
அப்படியே கல்லாதபினைகளுக்கு சுகரீச்சமபுமபிபாருணமும உ
ண்டாவது அசாத்தியமல்லவா?

கடவுளினுடைய திவ்விய ஸ்வரூபத்தைக் குறித்தும் வெதாந்த விஷயங்களைக் குறித்தும் கல்லாத பெண்களுக்கு எவ்வளவுதான் போதித்தாலும் செவிடன் காதில் சங்கை ஊதினதுபோலவும், குருடனுக்குமுன் பந்தத்தைப் பிடித்தது போலவும், கல்லில் பழை பெய்தது போலவும், காட்டுக்கெறித்த நிலவுபோலவும், அப்போதனை வியர்த்தமாய்ப் போவதொழிய உபயோகமாகாது.

குருமார் முதலானோர் சொல்லுகிற சாதாரணமான பிரசங்கங்களுக்குக் கூடக் கல்லாத ஸ்திரீகள் அர்த்தங்கண்டு பிடிப்பது வருத்தமா யிருக்கிறது. அவர்கள் செய்கிற அர்த்தமெல்லாம் அர்த்தமே. அவர்களுக்குப் பெரியவர்கள் கொல்லும் ஞானப்பொருளை, தாலாட்டாக முடிகிறது. எப்படியென்றால் குருமார் முதலானோர் பிரசங்கம் ஆரம்பித்தவுடனே கல்லாத ஸ்திரீகள் அப்பிரசங்கத்தின் பொருளை அறிந்து கொள்ளக் கூடாமையால், மனஞ்சார்பித் தூங்கிவிழ ஆரம்பிக்கிறார்கள். தாலாட்டு முடிந்தவுடனே பிள்ளைகள் விழித்துக்கொள்வதுபோல, பிரசங்கம் முடிந்தவுடனே ஸ்திரீகளுடைய நித்திரையும் முடிந்து விழித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். கல்லாத ஸ்திரீகள் கல்வியின் பிரயோஜன மொன்றைத்தானோ, கேள்வியின் பிரயோஜனத்தைமுமிழந்து, இரண்டுங் கெட்டவர்களாய்ப்போகிறார்கள். புருஷர்கள் ஸ்திரீக லீப் படிப்பட்ட ஸ்திரீயிலிருப்பது தானுங்களுக்கஞ்சந்தோஷம்?

கல்விக்குத் தெய்வமாகிய சரஸ்வதியே பெண்ணென்று சொல்லுகிற இந்தத் தேசத்தார்கள் பெண்ணுபமா யிருக்கிற கல்வியைப்பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது பூர்வோத்தர விவிராதமாயிருக்கிறதே. புருஷர்களுடைய நாவுகளில் வசிக்கிறதென்றும், தன்னைப்போன்ற ஸ்திரீகளுடைய நாவுகளில் பிரவேசிக்கிறதில்லை யென்றும், சரஸ்வதி பிரதிக்கை செய்யாமலிருக்க, பெண்கள் கல்வியைப் படித்தால் தோஷமென்ன?

உலகத்திலிருந்த பலகல்விமான்கள் பலபல காலங்களில் பல விஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுடைய ஆயுசெல்லாம் செலவழித்துக் கிரந்த ரூபமாகச் செய்திருக்கிற விஷயங்களை கல்வியென்று சொல்லப்படுகின்றன. அந்தப் புஸ்தகங்களைப் படிக்கிறவர்கள் அத்தனை வித்வான்களுடைய புத்தியையும் ஞானத்தையும் சுலபமாகக் கிரகித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட பரமப்பிரயோஜனத்தைப் புருஷர்கள் மட்டும் அடைவதுதான் நியாயமோ? பெண்களையும் அடையச்செய்வது நியாயமல்லவோ? இதென்ன அநியாயம்!

பெண்கள் படிப்பது பூர்வீக சம்பிரதாய மல்லவென்பதாகச் சிலர் துவ்வாதம் செய்கிறார்கள். பாட்டினும் தகப்பனும் படியாத மூடர்களாயிருந்தால், பிள்ளையும் மூடனும் இருக்கவண்டோ? தத்ப்பான் உத்தியோகம் செய்யாமல் இருந்தால், பிள்ளையும் உத்தியோகஞ் செய்யக்கூடாதா? பிராமணர்கள் சுவதர் ஒழுக்கையன்றி மற்றொரு தொழிலும் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே பற்றவர்களுக்கும் தங்கள் தங்களுக்குரிய தொழில்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும், பணநீழிற் சொல்லப்பட்டிருக்க, இப்படிது பிராமணர்கள் வேதத்தை உபேசுகதாயாக விட்டி வர்த்தி, பற்றவர்களுடைய தொழில்களை ஆக்கிரமித்துக்கொண்டு செய்யவில்லையா? வேதபாராயணத்திற்குப் பிரதானக் கட்ட பாராயணமும், வைதிக ஜீவனத்திற்குப் பதலாக வேளாண் ஜீவனங்களும் செய்கிறார்களா. உலப்பணை ஆடித்ததைக் கொண்டு புரையை உழுது விடுவதே தொழில் செய்யவேண்டிய குத்திர இறக்கென்கிற ஆடித்ததைக்கொண்டு கடிதமாகிய பூமியை உழுது ஜீவனம் செய்யவில்லையா?

இங்கிலீஷ்காரருடைய தர்மபாஷைக்குத்தில்கம்பிரதைய பூர்வீக வழக்கங்களெல்லாம் விட்டு, கான் சீதா, மம் சித்தகுத்தத்தையும்காக நிகத்தையும அடைகிற காம வந்திகளுடைய பாவத்தைக் கட்டிக் கொள்வதற்காகப் பட்டம் அவர்கள் விஷயத்தில் புரவிகவழக்கத்தை அனுசரித்து அவர்களை அஞ்ஞானக்கடலில் அமிழ்த்துவது நீதியா?

பெண்கள் படிப்பது புராதன வழக்க மல்லவென்று சொல்லுது அபத்தமே தவிர மதார்த்தமல்ல. திருவள்ளுவருடைய சமீகாதரிகளாகிய ஞானை, உபமை மறுமை, வள்ளியம்மை முதலானவர்கள் கல்விகற்று அநேக பிரபந்தங்களைச் செய்யவில்லையா? ஸைவர்களுடைய பெரியபிரானத்தில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட காயன் பார்க்கவில் ஒருவராகிய காரைக்காலம்மையம், வைஷ்ணவர்களுடைய குருபரம் பார பிரபாவத்தில் கூறப்பட்ட அழ்வார்களில் ஒருவராகிய குடிக்கொடுத்த காச்சியாரும் பெண்களாயிருந்துங் கல்விகற்று அநேகம் உத்தோத்திரம் பாடல்களைச் செய்யவில்லையா? அப்படி சிதை, திபென பதி, சக்திராதி, தமயாதி, சூர்த்தியாதிகளானவர்களும், பற்றம் சில ரிஷிபத்தினிகளும், பண்டியன் மனைவியும், சம்பவங்கு வேள்ளாட்டியும், படித்தவர்களென்பவருளின மாதத் தோன்றுகிறதே. இம்மட்டோ? தற்காலத்திலும் தஞ்சாவூர் முதலான ககாங்களில் வளிக்கிற ராஜஸ்திரிகளும் படித்தவர்க ளென்பது ஐகம்பிரசரித்தமல்லவா?

நாலடியார், காரிகை முதலிய நூல்கள் மகிழ். முன்னிலையாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலாலும், திருக்குறள், நாலடியார், காரிகாண்டம் முதலிய நூல்களில் பெண்களுக்குக் கிருக்கவேண்டிய கற்பு, லக்ஷணம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலாலும், புருஷர்களைப்போலப் பெண்களுந் படிப்பதற்காகவே அந்த நூல்கள் செய்யப்பட்டனவென்பது திருஷ்டமாயிருக்கிறது. பெண்கள் படிக்கக்கூடாதென்பது மேற்படி கிரந்த கர்த்தர்களுடைய கித்தாந்தமாயிருந்தால், அவர்கள் பெண் முன்னிலையாகப் பாடவும், கற்பு லக்ஷணங்களைப்போகவும் கிறித்தவரில்லையே. ஆகையால், நாமுடைய கஷியை ஸ்தாபிப்பதற்கு மேற்சொன்ன கிரந்தங்களைப் படித்திஷ்டமான லிகிதபூர்வ சாஷியங்களாயிருக்கின்றன.

முடித்துக் கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் நாட்டுப்பாடலத்தில்,

“பெருந்தடங்கட் பிறைதுதலார்க்கெலாம்
பொருந்துசெல்வமுங் கல்வியுழத்தலாம்
வருந்திவந்தவர்க் கேடலுமவைகளும்
விருந்துமன்றி விளைவளயாவையே.”

என்று சொல்லியிருக்கிற விருத்தந்தைக்கொண்டு, கோசல நாட்டு ஸ்திரீகள் படித்தவர்களென்பது விளங்குகிறது. சீவக சிந்தாமணி, நாமகளிலம்பகத்தில்,

“வண்டுமொய்த்தாற்றுப்பிண்டி. வாமனூல்வடித்த நன்னாறுல்
உண்டிவைத்தணையசீய முணர்விலாநீரையாகி
விண்டுகண்ணருவிசேர லிம்முயிர்த்தணையையாதல்
ஒண்டொடிதருவதன்றா லொழிகநின் கவலையெனமுன.”

என்ற செய்யுளால், சச்சந்தன் மனைவியும், சீவகன் தாயுமாகிய விஜயை யென்பவள் படித்தவளென்று தோன்றுகிறது. மேலும், நாலடியாரில்,

“குஞ்சி யழகுங் கொடுத்தாணைக் கோட்டமுரும்
மஞ்சளாழகு மழகல்ல—கொஞ்சத்து
கல்லம் யாமென்னு நடுவு நிலைமையல்
கல்லி யழகே யழகு.”

என்று சொல்லி யிருப்பதால், மாரிமுழகம், வஸ்திர அழகும், மஞ்சளாழகும், அழகல்ல, கல்லியழகே அழகு என்பது தெளிவாய்த் தோன்றுகிறது. குஞ்சி யென்பது ஆண்மயி ராதலால் மாரி ரழகை வேண்மொனூல் புருஷர்கள் எடுத்துக் கொள்ளு

மே. சேலேகட்டுவாடும், பஞ்சள் பூகலாடும், பெண்களுக்கூரிய ஆழகா
தலால், அந்த ஆழகு தங்ககருக்குரிய தென்று புருஷர்கள் சொல்லத்
துணியார்களுன்று கம்பநிமேழர், ஆகையால், பெண்கள் படிக்கவே
லாடு மென்பது மேற்படி தூலாழ்வாருடைய கருத்தென்று மட்டர்
பகலமோல வெளியாகிறது.

பெண்களுக்குக் கற்பிக்கக்கூடாது என்று ஸ்ரீமதுரலி ஜார் விலக்க
பாடவில்லை. கணக்குமா, எழுத்துமா கணணுக்குத் சமமானமென்று
அணுக்குமா பெண்ணுக்கும் பொதுவாகப் பலவிதமானவள் பாடியிரு
க்கிறாள் அப்படியே.

“என்றுமெழுந்தாக்கல் னெனாச்செய்து,” என்று குறியும்.

“எண்ணெய் டி, ” வேலை யெழுத்தென் டி, ” யெவ்வீரன் டும்
கண்ணென் டி, ” யா முழுயிர் ச் சூ.”

என்று திருவள்ளுவரது நூல், சொல்லியிருக்கிறார்கள்.
என்று.

“கண்ணுடைய நென் டவர் சந்நிதம், முகத்திரன்-டு
புண்ணுடையர்கல்லா தவர்.”

[illegible][illegible]

அலங்கரியாமல் விடுவதுபோல மிருக்கிறது. இது எவ்வளவுவெட்கக்கேடும் சக்கிலியக்கூத்துமா யிருக்கிறது.

பெண்கள் படித்தால் அவர்களுக்குச் சகலவிவேகமுமுண்டாகுமானதால், அவர்கள் புருஷர்களுக்கு மத்திரிகளைப் போலச் சமயத்தில புத்திசொல்வார்கள்; காரியஸ்தர்களைப்போலக் கிரகநிருத்தியங்களையெல்லாம் நடப்படுத்துக் கொள்வார்கள்; கணக்கர்களைப்போல ஸீட்டைச் சேர்த்த கணக்குகளை யெல்லாம் எழுதிக்கொள்வார்கள்; தாய்போலப் புருஷர்களைச் சமரகூரிப்பார்கள்; சாவற்காரரைப்போல ஸீட்டுப்பண்டங்களை யெல்லாம் காத்துக்கொள்வார்கள்; கல்ல சுயம்பாசிகளைப் போலப் புருஷர்களுடைய நாவுக்கிதமான பகஷணங்களைச் செய்து கொடுத்து உபசரிப்பார்கள்; வைத்தியர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய தேகசைக்கியங்களுக்கடுத்த காரியங்களைத் தேடிச் செய்வார்கள்; சங்கீதவிதவான்கள்போல இன்பமானபதங்களைப் பாடியும், இங்கிதமானவார்த்தகளைப் பேசியும், புருஷர்களுடைய வருத்தங்களைத் தீர்ப்பார்கள்; உத்தமசினிகிதர்களைப்போலப் புருஷர்களுடைய ஆபத்துக்கு உதவிவார்கள்; புருஷர்கள் பிசகிபந்தால் அவர்களுக்குக் குருவைப்போல உபதேசஞ்செய்வார்கள். பெண்களுக்குப் படிப்பியாமையினால் இவ்வளவு நன்மைகளையும் புருஷர்களிடமுண்டாபவது எவ்வளவுமதினம். இப்போதுபெண்கள் படியாதவர்களாயிருப்பதினால் புருஷர்கள் தங்களுடைய தொழிலைச் செய்த வெளிவெலைகளுடனே கூட, ஸீட்டைச் சேர்த்தகாரியங்களையும், வந்தித்துக்கொண்டு, இரண்டு குதிரைகள் சுட்டியிருக்க வேண்டியபண்டியை ஒருகுதிரைமட்டுமீழப்பதுபோலத்தாங்கள் விரமப்பட்டுவெண்டியிருக்கிறது.

பெரிய குடும்பங்களில் அநேகபத்துக்களும், பிள்ளைகளும் வேலைக்காரர்களும் இருக்கிறபடியால் அடிக்கடி கலகங்களும், மகஸ்தாபங்களும், உண்டாகும், குடும்பத்தலைவிபடியாத அவிவேக விரோமணியாயிருந்தால், அவன் அந்தக் கலகசங்கடங்களை நிவர்த்தி செய்பவரும், மற்றவர்களுக்குப் புத்திகற்பிக்கவும், எப்படிச் சாத்தியமாகும்? குருடனுக்குக் குருடன் வழிகாட்டவும், முடவனுக்கு முடவன் சிலம்பப் கற்றுக்கொடுக்கவும் கூடுமா? கிரகபுருஷியாயிருக்கிற தலைவியானவள் வேலைக்காரர்கள் செய்கிற திருக்களையும், புரட்டுகளையும், மோசங்களையும், கண்டுபிடித்துப் பொருட்சேத மில்லாமல் குடும்பத்தை எப்படிப்பராமரிக்கக்கூடும்? “முடன் ஆஸ்திரமுழுவதும், நாஸ்தி” என்பதுபோலவெண்களுக்குப் படிப்பிலேனாயினால், திரவிய கஷ்டம் சம்பவக்கூழ் இடமுண்டாகின்றது.

பெண்கள் படித்திருந்தால் அவர்கள் விரிவானவைகள் செய்யும்
பொருள் போக மற்றவர்களுடைய காலம் பணத்தையே கொடுத்துத் தவிர
தவிர பயிற்சியை அவர்விடுத்தேய்யாவிடும். அதனால் அவர்களுடைய படி
ப்பக்கவும், தக்கவர்களுடையிருப்பார்கள், அப்படி அவை அவர்களை விட
தான் விண்ணப்பிக்கும், எவ்வாறுவிட்டிருக்கிறது, 'மகாபுரா' அறிவிப்பில் போல்,
ஆன்மாவிற்கும்கூடக் கற்றுக்கொள்ள இடமுண்டாகிறது, சிறு துற
வைகளுக்கும் தகவல்களைவிடத் தரப்படுவதால் தந்தல் அதிகப்படுக்கப்
படுவதற்கு, பின்னேயாவாப்பிரத்த சலியை அச்சுபடுத்துதலும் கூட
பயிற்சித்துவெல் படிப்பில்லாத தரப்பார்களுடைய அறிவியலையு
அங்குதலையும் பின்னோக்கிவருவது சான்றுபடியாய் இருக்கிறது, பிறகு
கோப்பார்க்கும்கூடப் பெண்களுக்கும் அதிக அமைதியை கொடுப்பதால்
அவர்கள் படித்தவர்களாய் பிறுத்தால், ஓர்வையும்தான் அவர்களை
பெயர்வ அநேக பதவிகள்களை அணிபெண்ணையு, தாதுவையு
பெயர்களைக் கண்டிப்பித்துச் செய்யாவிடும், அதனால் தீவிரத்தின்மேல்
பெயர்வதேதவையெனச் சீக்கிரத்தல் எதிரும் அவையு, தீவ
முண்டிது மென்பது தாதலையெனப் பெயர்வ என்னக்கொண்டேயா

[illegible][illegible][illegible]

ய்யத் தகாதவர்களாயும் இருப்பதால் “கீட்டுப் பெண்சாதிமேம்படும், நாட்டுப்பெண்சாதி கரும்படும்” என்பதுபோல, சொந்த ஸ்திரீகளைவிட்டுவிட்டு அழகில் மூட்சலிக்கு மூத்தாளா, யிருந்தாள். தாசிகள் கல்விகற்று மதுரமாயிருப்பதால், அவர்கள் அழகில்லாதவர்களா யிருந்தாலும், அவர்களைப் பற்றினவர்கள் விரும்புவார்களென்பதற்கும், பெண்களுடைய கல்வியானது, புருஷர்கள் தாசிகள் வீட்டுக்குப் போகிறவழியை அடைக்குமென்பதற்கும், இதுவே சாட்சியமாயிருக்கிறது.

ஒருபுருஷனுக்குத் தன் பெண்சாதிமேல் சந்தேகமுண்டாகி, அவனைக் கண்டித்துத் தலைமண்டையுள்ளவரையில் சோகராயடனைச் செருகித்தில்லையென்று சத்தியம் பண்ணும்படி, கேட்டானும்; அவன் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் ஒருமண்டையோட்டை யெடுத்துத் தலைமேல் வைத்துக்கொண்டு, தலைமண்டையுள்ளவரையில் விபச்சரிக்கத்திலையென்று பிரமாணஞ்செய்து கொடுத்து, பழையபடியே நடந்துவந்தாளாம். இப்படிப்பட்ட படியாத ஸ்திரீகளுடைய கற்புடைய புருஷன் தடியெடுத்துக்கொண்டு காக்கவிண்டியதா யிருக்கின்றதே. பெண்கள் படித்தால், அவர்களுடைய கல்விமேல் கற்புக் காவலாயிருக்குமென்பது நிச்சயமே.

“நிறைகாக்கும் கற்புபெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்குவ கற்புமே தலை.”

என்று நிருவனராவநாயனார் சொல்லது உண்ணாதானே.

புருஷர்கள் தூரமான ஊருக்குப் பெயிருக்கும்பொழுது, அவர்கள் அனுப்புகிற அந்தரங்கமான கடிதங்களைப் பெண்கள் வாசிக்கத் தெரியாமையினாலே அந்நிய புருஷர்களைத்திற கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்வதும், அவர்களைக்கொண்டே பதில் எழுதுவதும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. பொருளுக்குத் திருடனைக் காவல்வைத்தது போலவும், கிளிக்ருப் பூளையையும், பசுவுக்குப் புளியையும் தூண்டு வைத்ததுபோலவும், ஸ்திரீபுருஷர்களுடைய அந்தரங்கனை அந்நியபுருஷர்கள் அறிவது எவ்வளவு பிரமாநமானதாயிதம்! படித்திருந்தால் அவர்கள் சுயமாகக் கடிதங்களை வாசிக்கவும், மறுமொழிப்பொருதுவார்களாமாயிருக்குமல்லவா!

ஸ்திரீகள் படித்தால் புருஷர்களுக்கு அடங்கமாட்டார்கள் என்று நினைசொல்லும் ஆங்கிலத்திற்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகிறோம். பசுறி எவ்வளவு உயரப்பறந்தாலும் ஆகாசத்துக்கு உட்பட்டிருப்பது போல, ஸ்திரீகள் எவ்வளவு படித்தாலும் புருஷர்களுக்குத் தாழ்ந்தவர்களே தவிர மேற்பட்டவர்களல்ல. புருஷரிக் கிரகத்தில் ஸ்திரீயைப் பார்க்கினும் புருஷன். மேலேயே என்பதற்கு, அடிக

சாஷியங்கள் உண்டு. சகல சமயத்தாரகளுநர் தெய்வத்தை நான்
பாலாகப் பேசுகின்றேன் யல்லது, பெண்பாலாக ஒரு சமயத்தாற்
ம் பேசவில்லை. கடவுள் முற்றி ஆணை உண்மையெனப்படுதல் பெண்
களை உண்மையெண்ணினதாகச் சகல மதவந்தார்களும் கீழ்க்கேளாயாக அ
ங்கீகரிக்கின்றார்கள். சரியாயும், அதிபரம், பாரக்கியாக, விவேகம், அ
நிவ் முதலிய சாமர்த்தியங்களின் ஸ்திரீகளைப் பாரக்ஷணம் புறவுகளை
விசேஷித்தவர்களைப்போல நின் ஸ்திரீதமர மிருக்கின்றது. தில் ஸ்திரீ
திகள் மேற்கண்ட சாமர்த்திய விஷயங்களில் மிக புறவுகளுக்கே
பெற்றவற்றிற்கு லாபம் இறங்குகளும், ஆணை, அபாபுரணம் சாமர்த்த
யமுள்ள பெண்களையும், புறவுகளைப் பண்ணியவர்களுடைய தீத
காபுரமாயக்கொழும, பத்தித்திஷணையும, விவியாபுரம் உள்ள புற
வுகளுடைய தெருவாக அங்குமிக்கி பெண்புத்திர அபாபுரண சகலத
கங்கலை. மனங்கள், மத்திரிகள், பிரதாயிகள், தளையத்திகள், பால
வியிகள், முகலிய சகல ஆதிகாரிகளுநர், மற்ற உத்தியோகவந்திகளு
டைய புறவுகளை தவிரப் பெண்கள் அல்ல வே.

இங்கிலீஷ் தேசமுதலிய மிக தெய்வங்களில் தனி, இவ்வ தெய்வ
மிகலையாம் பெண்கள் பட்ட சமஸ்திஷைக்கத்திய அருமையெனப்படு
வகங்கையுமிருக்கின்றனர். இங்கிலீஷ் தேசத்திற் கூட பாத ஆதிகாரிக
ளிட புறவு சகத்தியெனப்படுவது உட்கு ஸ்திரீகளுநர் அபாபு
வகட ஸாபெண்கள் விதமிருக்கின்றது.

சத்தாநுக்களுள் பத்தாநுநர் சொல்லு சமஸ்த்திய, அஷ்ட சிங்கைய
விஷயப் பாலனம் சொத்திய, சட்ட சாந்நிகங்கள் உண்மையெனப்படு
பாலம், இறுப்பாபுரணம், முகலியாலகளைக் கட்டுகல், ஆண, தாம
வரி முதலியவைகளை விவரித்தல், காதிவெட்டித் தாய்ப்புத்திரபா
சித்தல், தேசாந்தரங்களில் தீயபந்தாங்கலில் செவ்விய சமயபாங்க
ள் செவ்விய, காட்டியுநர், காட்டியுநர், கா. லியுநர், கலையுநர், பால
தமரமாயபுரியல் இனையமுதலிய தெருகண்ணைக்கத்தி சகல பால
ங்களுநர் புறவுகளால் சாத்தியப்படுகின்றனவே பலபால பெண்கள்
அதனவிலைக்குச் சக்தி அசமர்த்திகளாய் இருக்கிறார்கள். ஆயினு
ங்குச் சகதமரன லுப்பாலம், அனாதியம், விருவையத்தியம், காலம்,
அச்சம் முதலிய குணங்களாலும், காலம், பிசயம், முகலியால
பங்களாலும் அவர்கள் உஷ்டமான தெய்வங்களுக்காய் மாற்றை உத்த
யோகங்களுக்காய் அசக்திக்குள்ளாய்நாத அவர்களை நினைவாசன
லுபுத்தொள்வார்கள்.

ஒரு தெய்வத்துக்கு மீண்டும் அசக்திக்குத்தல், தெய்வ
யம் எப்படிச் சரியாக நடக்கமாட்டாத்தா, அபாபுரண, அசக்திக்கு

பத்துக்கு இரண்டியஜமானக னிருந்தால், குடும்பகாரியம்ஒருபொது
ம செவ்வையாக நடக்கமாட்டாது; ஆகையால், ஒவ்வொருகுடும்ப
த்துக்கும் ஒரோ யஜமானிருக்க வேண்டியது முக்கியம். சரிசக்தியி
லும், புத்தியிலும், வித்தையிலும், தேசகாரியங்களைநடப்பிக்குந் தி
றமையிலும், குடும்ப சம்ரகஷணை செய்வதிலும் விசேஷ சமர்த்தர்க
ளான புருஷர்களை யதாரணத்துவத்துக்கும் யோக்கியர்களானதால்
ஸ்திரீகள் தெய்வத்துக்குப்படிந்நுட்பபுறமோல்புருஷர்களு
க்கும் பாடிந்நு நடக்கவேண்டு மென்பதுவேதவாக்கியமா யிருக்கின்ற
து.

மேலும் ஆதியில்பெண்ணுவன் முத்திப்பாவஞ்செய்து புருஷ
னாயுங் கெடுத்தவ ளாதலால், அவன்மேல் புருஷன் அதிகாரஞ்செ லு
த்தவும் அந்த அதிகாரத்துக்கு அவள் உட்பாட்டிருக்கவும், பிரசவ
கீவதைமுதலிய துன்பங்களை அனுபவிக்கவும், தெய்வசாரம் பெற்று
கீமெண்டவளா யிருப்பதால் அவள் எவ்வளவு பாடித்தாலும் புருஷனு
க்கு அடங்கிநடக்கவேண்டியவளேயல்லாது,அதிக்கிரமிக்கக்கூடாது

ஆத்தும் சுத்தியாகிய நெஞ் சிலக்கணத் தெரியாதவனுக்குமப
ஞ்ச லக்கணத்தெரிந்து பலமென்ன? புருஷன்மேல் இலகூயியபில்லா
தவனுக்கு லகூயியம் (இலக்கியம்) தெரிந்து பிரமோஜனமென்ன? இ
ங்கிதந் தெரியாதவனுக்குச் சங்கீதந்தெரிந்து சபலமென்ன? வீட்டிற்
காரியம் தெரியாதவனுக்கு நாட்டுக்காரியந்தெரிந்து கண்ணமென்ன?
பாகசாஸ்திரம் தெரியாதவனுக்கு வேலாகசாஸ்திரம் தெரிந்து லபபெ
ன்ன? புண்டரகாஸ்திரம் தெரியாதவனுக்கு அண்டரகாஸ்திரம் தெரிந்து
காரியமென்ன? ஆகையால், குணமில்லாதவனுடைய வித்தைப்பல
லாம் அளித்தையே அவனுடையநூனமெல்லாம் அஞ்ஞானமே. அவ
னுடைய விவேகமெல்லாம் அவிவேகமே,

சகல புருஷருக்கும் மேலான பரம்புருஷனும், பரம்பப்பாவு
மான கடைவுளுடைய கட்டளை சர்வோத்திருஷ்டமானதால், அந்தக்
கட்டளைக்கும் நானூதிக்கும், தர்மத்துக்குமுன்னிராதமில்லாமல், புரு
ஷன் சொல்லுகிறசகல கட்டளைகளுக்கும் பெண்சாதிக்குப்பாடிய வே
ண்டியவளா யிருக்கிறாள். விலவிஷயங்களில் ராசாவைப்பார்க்கிறா
ருடிகள் விசேஷ புத்திமான்களாயும், கல்விமான்களாயுமிருந்தாலும்,
ராஜாவினுடைய ஆக்கினைக்குத் குடிகள் எப்படி உட்பாடு வேண்டிப்
பவர்களோ, அப்படியேபுருஷனைப்பார்க்கினும் ஸ்திரீபுத்தியிலும் வித்
தையிலும் விசேஷவுபாணபுத்திய முள்ளவளா யிருந்தாலும், அவள் பு
ருஷனுக்கு அடங்கி, அவனுடைய மனே ஒருபிஷ்ட
ப்படி நடக்கப்பாத்தியம் பட்டிருக்கிறாள், அப்படியிருக்க, ஸ்திரீ

கனம் பேரத்தால், தங்களுக்கும் அடங்கியபடி பார்வையினைப் பெறுதல்
பாங்கிலேயு விவரத்திற்குரியது. உண்மையானது.

புருஷங்களுக்கும் உபகாரத்திற்காகச் சிறுத்திருக்கப்பட்டுள்ள பண்டங்களையும் பரிசியாகமாயிருக்கின்றன. இவற்றுள் காலங்களில் பரிசியாகக் கிற தீயங்கள் போல சமுதாய நாயகிய அந்த காலத்துக்கு ஒத்திருக்கின்ற தீயங்களாயிருக்கிறார்கள். விருத்தாந்தங்களுக்கு அமுலாகக் கொடுக்கிற புத்தியங்கள் போலவும், ஸ்திரீகள் விளங்குகிறார்கள். ஆனால், கன்னியில்லாமைப்பால் வாசனையில்லாத புத்தியங்கள் போலவும், சூதாக்கத்தில் விளங்காத போலவும், சாஸனபிரயாதாந்தங்கள்கள் போல நிரிடுக்கிறார்கள். சில ஸ்திரீகள் தெற்கு வாட்களுக்கு தெரியாமலும், சூரியன் தன்னதிக்கில் உதக்கிற விளம்பரம் தெரியாமலும், தங்களுடைய கையிலிருக்கிற விரல்கள் இத்தனைவரன்ற தெரியாமலும் தீர்க்கமெனட்டிய எண்ணவர்களுயிருக்கிறார்கள். தீயப்பாட்டு அறிவேகமுள்ள ஸ்திரீகளை மகத்துத் தாய்மாரக் காட்டும், அவர்களையும், பத்தினிகளாயிருப்பதால், மகத்து ஸ்திரீயாகவும், சகவாசமே நிலைத்துவிட்டது. ஸ்ருதமுதைய படிப்பதையே சிறுத்திருக்கிற கிஷ்கயாயினும், அவனுடன் காம லோகத்திற்குப்போய் பரிசியாமமுடைய ஆரக் முழுவதும் முடிந்திருந்து விட சகவாசத்தோடு காம சம்மதித் திருப்பது சகவாசத்தோடுமே! அவனது வேறொருவரையோ வேறு தெரியவில்லை.

[illegible]

தல் முநலிய விடுகளடங்கிய கணித சாஸ்திரத்தைக் கிழித்துத் துண்டுகளாக்கி, அவைகளைக் கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்துக் குப்பைக்குக் கொடுத்துவிட்டாள். இலக்கணமென்கிற கல்ல பெயரை வைத்துக் கொண்டு விகாரம், வேற்றுமை, விசிற்பம் ஐயம், திரிபு, மயக்கம், வருஷம், அல்வழி முதலிய அவருணங்கள் அடங்கிய அந்த நூலைக்கிழித்துத் துருமையைப் பண்ணியாக்கி, நெடிலைக்குறிலாக்கி, வல்வினத்தைமெலவினமாக்கி, ஆண்டலைப்பெண்பாலாக்கி, பெண்டாலையும் அலையாக்கி, விகாரப்படுத்தி, வேறுபடுத்தி, அந்த நூலின் குணத்தை அகனிதத்திலேயே காட்டினாள் நியாயசாஸ்திரத்தைக்கிழித்து அநியாயஞ் செய்தாள், தர்க்கத்தைக் கிழித்துக் குதர்க்கஞ் செய்தாள். இவ்வகையாக ஒருநிமிஷத்தில் தன்சினோயின் படிப்பாட்பூர்ணஞ் செய்து விட்டாள். அந்த ஸ்திரீ படியாமையினால் சினோகளுக்குச் சத்துருவானு ளென்பது பிரசன்னமல்லவா?

ஞான தேசுக்கத்தை வளர்ப்பதற்குக் கல்வி எப்படி அவசியமோ அப்படியே ஸ்தூலதேசுக்கத்தை வளர்ப்பதற்கும் கல்வி உபயோகமாகின்றது. கல்வியினால் உண்டாகிற மனோநசாகமும் ஞானசந்தோஷமும் நற்குண நற்செய்கைகளும் வியாதிக்குப் பிரதிபத்தங்களா இருக்கின்றன. அப்படியே தேசுக்கத்தமும், கிரகசுத்தமும், கிரமமான ஆகாரங்களும், தேசு சொளக்கியத்துக்கு முக்கிய சாதனங்களாயிருக்கின்றன. ஸ்திரீகள் படியா மையினால் தேசுக்கத்தம் இல்லாமலும் கிரகசுத்ததில்லாமலும் சமயோசிதமான பரிபக்குவ ஆகாரங்களைச் செய்யத் தெரியாமலும் பரம்பரையழகுக்கப்படிஸ்தேதன்மையான ஆகாரங்களைச் செய்து வருகிறார்கள். அதனுல்வியாதிக்கிடமாகும்முனையதேகங்களை வைத்தியர்கள் கையில் ஒப்பிவிக்கும்படி, சம்பவிக்கின்றது. இந்த தேசுத்து வைத்தியர்களில் சிலர் இந்த லோகத்து மனுஷர்களைப்பல லோகத்துக்குப் பிரயாணப்படுத்தி அனுப்புவதில் ஐகதேசந்த பண்டிதர்கள், அவர்களில்லாவிட்டால் பரலோகம் குடியில்லாமல் பாடியப் போய்விடும். இந்த உலகத்திலும் ஜனங்கள் திரளாயதிகரித்துக் கொடுக்குண்டு துன்பப்பட வேறுதனாகும். அந்த வைத்தியர்கள் கொடுக்கும்கைகண்டபாத்திரை வைகுண்டபாத்திரை, அவர்கள் மருந்து யமனுக்கு விருந்து, அவர்களுடையகுரணமே மாணம், அவர்களுடையவைத்தியமேசயித்தியம், அவர்களுடையகிருதமேமிருதம், அவர்களுடைய பஸ்மமே விஷமம், பயிருக்கு மழை எப்படியோ அப்படியேசிறகுக்கு வருகிற பேதி, சுரம்முதலியேரோகமேவைத்தியர்களுக்குயோகம் மற்றவர்களுக்குத்தேகத்தினுண்டாகிறாணமேவைத்தியர்களுக்குப்பணம் இப்படிப்பட்டவைத்தியர்களுக்குத் தப்பமனமுடையபுரு

ஆய்வுகள், அகத்தியம், வேதம் உறுதுறைகள் கலவி உயர்நிலைகள் கலவி, உயர்நிலைகள் கலவி!

[illegible][illegible]

வ்வளவுபெரும் செல்வப் பொருளாகும் கல்விப் பொருளுக்கும் உண்டாயிருக்கின்றது. செல்வம் புத்திலாபக்கெடுக்கும், கல்வி புத்திலாபக் கொடுக்கும். செல்வம் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையும், கல்வி கொடுக்கக் கொடுக்க நிறையும். செல்வம் மிலநாளில் காந்தியாய், கல்வி அநியாத ஆஸ்தியாய். செல்வம் திருடர்களால் அபகிக்கப்படும் கல்வி யாவராலும் உபசரிக்கப்படும். செல்வம் கம்மைத் துஷ்டரையினில் ஓங்குகின்றும், கல்வி கம்மை ஆபத்திலிருந்து தப்பிவிடும். செல்வம் காமாகுடிகளை உண்டாக்கும், கல்வி காமாகுடிகளை நாசமாக்கும். செல்வர்களுடையபேர் அக்கிரதேசங்களில் அப்பிரித்தம். கல்விமான்களுடையபேர் இகதிரிசித்தம். கல்வியே தவறு; கல்வியே கனம்; அழகில்லார்க்குக் கல்வியே அழகு; ஆபரணமில்லார்க்குக் கல்வியே பூஷணம்; பலமில்லார்க்குக் கல்வியே பலம்; அக்கமுள்ளார்க்குக் கல்வியே சுகம்; தரித்திரர்களுக்காக் கல்வியே பாக்கியம்; அபத்தவையினையிற் கல்விப் பகைம்; கல்வியே நினைத்ததெல்லாம் தருந்திடுகாமணி.

அருண்மணலை யெண்ணினாலும், நகரத்திற்குக் காட்டங்களோடும் எண்ணினாலும், உலகம் உண்டானது முதல் வர்த்தமானகாலம் வரையிலும் இறந்துபோனவர்களுக்குக் கொடை சொல்லக்கூடுமா! அவர்களுடைய பிப்பர்களெல்லாம் அப்பிரகாசமாய் மறைந்துபோய்விட்டன. வித்வான்களுடைய பெயர்களும் அவர்களுடைய கிரந்தங்களும் என்மும் பேசாதித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பூர்விக சந்திரர்களை யொழுகிப் பூர்விக அரசர்களுடைய பெயர் விளங்கும்படி செய்தவர்களும் கல்விமான்களை, கல்விமான்களுடைய கருவை இல்லாவிட்டால் அந்த அரசர்கள் இறந்த கிரந்தத்தில் அவர்களுடைய பெயர் அப்பிரகாசமாய் போயிருக்குமென்பது சந்தேகமா! இங்கிலாந்து பிரான்சு முதலான ஐரோப்பா கண்டத்திலுள்ள காகரிகமும், நீத்யம், ஒழங்கமும், செல்வமும், அபூர்வமான விவலைகளும், அந்தத் தேசத்தாருடைய கல்வித்திறத்தினாலும், அவர்கள் அநுசரித்திருந்தபடியேதக் கொண்கையினாலும் உண்மையினவே அல்லாமல் மற்றவைகளாவல்லவே. சமுத்திரத்தைக் கிணறு விழுங்கியதுபோல இந்த இசுதேசத்திலுள்ள கோபாநுமிகாடி ஜனங்களைச் சில இங்கிலாந்தகாரர்கள் அனுகூல கல்விவின் பலத்தினாலெல்லாமல் அரசீர் பலத்தினாலல்லவே.

படியாதவர்கள் தங்கள் சுதேச காரியங்களைப்போ அந்நாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். படித்தவர்கள் பூமண்டலமெல்லாம் சஞ்சரிக் கிறார்கள் பொல பூதபவுஷிய வர்த்தமானங்களை யெல்லாம் பலபத்திரிகைகள் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். படியாதவர்

கள் இப்போதிருக்கிற வித்வான்களையே அறிவார்கள். "படித்தவனே வென்றால் தற்காலவித்வான்களை மட்டுமல்ல, பூர்விகள்தவான்களையும் முகமுதமாகத் தரிசித்துச் சம்பாஷணை செய்யிறவன் போல அவர்களுடைய கிரந்தங்களை ஒள்ளிநிற்களைபும், அவைப்பாங்களைப் பற்றித் தங்களைபும் கற்றுக்கொள்ளுகிறான் - எப்படியென்றால் திருவள்ளுவரையும் ஒளவையாரை அங்கண்டு தண்டித்த மரணிப்பித்து ஒ ஐயமோ! ஒ அம்மையோ! உங்களுக்குத் தெரிந்த நீதிமைக்கற்பியங்கள், என்று கேட்டபடி போலக் குறள், முதலான முதலிய நூல்கள் மூலமாகச் சுவைநீடுகளைபும் கற்றுக்கொள்ளுகிறீழும் - கற்பாருக்கு மனக்காரனாய் செய்து "ஓ கவிநி நேஷ்டமோ! உமது கற்பித்திறங்களைபும் அபாரகற்பனைகளைபும் உல்கைங்களைபும் எங்களுக்குமடபடிப்பீழும்" என்று யாசிப்பது போலக் கம்பராமாயண மூலமாகச் சுவை கற்பனைகளைபும் கற்றுக்கொள்ளுகிறீழும் - காள் மேகமாலவரை மடிபிடித்துக்கொண்டு ஓ கவிநியமோ! நீர் எங்கள் மேலவரை மடினாறு உம்மை விட்டாம் - நிர்த்தாண்டுகிற பட்டுத்திறமையை எங்களுக்குமடபிப்பீழும்" என்று வழக்காவது போல அவருடைய பாடல்களை கற்றுக்கொள்ளுகிறீழும், மீராமாமுனிவருக்குச் சபைஞ்செய்து "குறஞ்சேஷ்டமோ! மீதப்பாவணி, தொன்னூல், சதுரகாந்தி, முதலிய நூல்களைக்கற்பித்தருளுவர்" என்று தரிசினாணப்பட்டு செய்து கற்றுக்கொள்ளு போல் அந்த நூல்களைப் படிக்கிறீழும் - இப்படிப்படி சீகரித்தவர்களைக் காலமாய் நூதாரியர்களாகவும் நாம் பாணுக்கர்களாகவும் இருக்கிறீழும் போல் இலக்கண இலக்கியங்களைப் பெல்லாம் கற்றுக்கொள்ளுகிறீழும்.

படித்தவனாகு உலகமும் ஒரு பெரிய புத்தகமாயிருக்கின்றது, பஞ்சபூதங்களும்; பூமியிலுள்ள மலைகள், பாங்கள் கடல்கள் உதிகள், முதலியவைகளும், வானத்திலுளவும் சந்திரனாய் சூழத்தீரங்களும், மேகங்களும் தத்துவவானத்தை யுபதேசிக்கிறவனாய் மூர்த்திகளாயிருக்கின்றன - பூமியிலுள்ள காசு மேக ஜீவாத்மகொழுகளையும், விருகஜாதிகளையும், அந்தவிருகங்களிலுள்ள பாகுதந்தகுகிப்போன்ற இலைகளையும் கவரத்திறத்தையொத்த பரிமாண படிப்பங்களைபும், கற்கணங்கட்டிப்போன்ற மனாக் கலிகளைபும் பல வர்ணமுள்ள அழகிய பசுதிகளைபும், கல்வியான் பார்த்துப்பார்த்து நோத்தாராகதலையடைகிறான் - வானப்பாடி, குரில் சிவி, புலவை, முதலிய பசுதிகள் மடும் சங்கிதத்தைக் கொடுக்கிற தாராகதத்தையுயர்த்துகிறான் - அந்த ஆந்தங்கள்கொடுத்தபாங்கிருபாந்தமை உட்கின தயாகித்து ஆத்தமாகத்தத்தையும் அடைகிறான், படிப்பதவனே வென்றால் அந்த ஆந்தங்களை அனுப்பிக்கத் தெரியாமல் சஞ்சாரமாய் இருப்பீழ

லக்கண்ணிருக்கும் பாராதவனாகவும், காதிருந்துங்கொள்தவனாகவும்; மனமிருந்தும் நினைபாதவனாகவும் திகிலுண்ட.

கல்லடத்தகங்கள் பாடிக்கடாபடிக்க எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கின்றன - அவையகளைப் பாடிக்கூடும்போது பசியெதிரியவில்லை. பொழுது போவது தெரியவில்லை. ஆகாரத்திற்காகளில் அப்பலகையில்லை மனவருத்தங்களுள்ளாம் நீங்கும்போகின்றன. அந்தக்காரணங்களைப்பற்றியே ஐரோப்பியர்கள் எப்போதும் கிரந்த காலகேஷ்பஞ் செய்திருக்கள். இந்தத்தேசத்துப் பிள்ளைகள் பாடசாலைகளை விட்டபின்னே படிப்பையுள்விட்டு விடுகிறார்கள் - குற்றஞ்செய்தவர்களைக் கட்டித் தூக்குவதுபோலப் படித்தவர்களைக் கட்டித் தூக்குப்பலகையில் வைத்து விடுகிறார்கள் பின்பு அந்தப் படித்தவர்களின் சாரம் எங்கேயும்கறையாள் முதலியபூர்ச்சிகளுக்கும் உபயோகமாகிற தேதவிர நம்முடையபிள்ளைகளுக்கு உபயோகமாகிற. தில்லைபிள்ளைவரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக் கொடுத்ததுபோலும் தானு புஷ்டிக்கு மருந்து சாப்பிட்ட உள்ள புஷ்டியுள்போய் விட்டது போலவும் சிலர் இங்கிலீஷ் முதலிய அன்னியபாலைகளைப்பாடிக்க ஆரம்பித்து அந்தப்பாலைநாற் தெரியாமல் சொந்தப்பாலைபுக தெரியாமல் எந்தப்பாலைபுக தெரியாமல் அபாஷிகளாய்ப் போய் விடுகிறார்கள் சிலர் அன்னிய பாலைகளில் புரணவிற்பன்னர்களாயிருந்தும் சொந்தப்பாலைமையப் படியாமல் அந்தாத்தில் விட்டு விடுகிறார்கள் - சுயபாஸையில் பிழையில்லாமல் இரண்டு வரிசைத்தெழுதத் தெரியாமலும் தங்களுடைய பெயரையே சரியாயெழுதத்தெரியாமலும் “வைத்தியநாதன்” என்பதற்குப் “வைத்தியநாதன்” என்று மையெழுத்து வைத்துக்கொண்டு சிலர்ஜீவிக்கிறார்கள். ஐரோப்பிகுண்டத்தில் சுயபாஸையில் தன்னுடையபையெழுத்தையே பிழையற எழுதத் தெரியாதவனுக்கு ஒரு அற்ப உத்தியோகமும் கிடைக்கமாட்டாது! இந்தத்தேசத்தில் அந்நியபாஸையைக்கற்றுக்கொண்டு சுயபாஸைதெரியாமலிருப்பவர்களுக்கே பிரபலமான உத்தியோகங்கள் கிடைக்கின்றன - அகற்காக நாம் பொறுமைகொள்ளவில்லை - இங்கிலீஷ், பிரான்சுமுதலிய அந்நியபாஸைகளில் பலவிஷயங்களைப்பற்றி அருமையான 1. அநெககிரந்தங்களுக்கின்றமைபால் அந்தப்பாலைகளைப்பாடிக்கிற இந்தத் தேசத்தார் அந்தக்கிரந்தங்களுள் உள்ள அருமையான பொருள்கள் இந்தத்தேசத்துஸ் தீர்க்களுக்கும் புருஷர்களுக்கும் உபயோகமாகும் பொருட்டு, கதேசபாஸைகளில் வசனகாவியங்கள் எழுதவெண்டுமென்பதே நம்முடைய பரிசுரநாயிருக்கின்றது.

காவியபுரமாயிருக்கிற இந்தத்தேசத்துக் கிரந்தங்கள் அநெகருக்கு அப்படியோ கன்னமாயிருக்கின்றன. சிலவித்வான்க ளுடையபா

ட. ல்களை நாம் எவ்முழுதுற்பார்த்தாலும் அந்தத்தம்விளங்கவில்லை. அவர்களுக்கும் தான் பயன் தெரியுமோ தெரியாதுமோ அதுவும் சந்தேகம், அவர்கள் எந்தத் தெய்வத்தின் மேலை பாடிப் புகழ்ந்துகொள்கிறார்கள், தெய்வத்துக்குத் தான் அந்தத் தெய்வப் தெய்வத்தா அந்தத் தெய்வத்தைக் கேட்டவெனினும், அந்தத்தவர்களைச் சந்திக்கின்றவர்களுடத்திற் காட்டி ஒன்று அவர்களுக்கும் பொருள் தெரியவில்லை. அந்தப்பாடல்களின் பிரயோகங்காட்டி அந்நம்பதற்கள் அகராதியினும் அப்பாடல்களில், ஏனென்களுக்கும் சிலவற்றை வளங்கள் செய்திருக்கிற உரைகளும்கில இங்கிலிஷ் பந்தகங்களுக்கும் சில செய்திருக்கிறவராய்விப்பாடகளுக்கும் தமிழோ, பிரயோகப்போ, அல்லது வேறென்ன பாஷையோவென்று தெரியாமல் பிரயோகத்தாபடியா யிருக்கின்றது. மூலத்தைப்பார்த்து அந்தக் கார்த்து அந்தத்தன் செய்ய வேண்டியதா யிருக்கின்றது. கவியாணஞ்செய்தும் என்னபாசம்-கடன்வாங்கியும் உபவாசம், என்பதுபோல ஒருகாலாக்ருவ வாயிருக்கும் அப்பப்பொகமா யிருப்பது ஆச்சரியமல்லவா?

“கண்ணாளுந் தித்திநாங்குக்குறையிலே” என்பதுபோல வித்திகளுக்கும் பழம்பொலிட்டதாலும் அவர்களிடத்திற் நிலவித் தவர்கள் தாங்கள் கற்றவித்தைவைக்காட்டித் தங்கள் துண்கிரகடி யிற் குதினா போட்டுவது போலும், எப்பாணித்தொண்டி கண்டபிச்சுண்டென்பது போலும், அந்தவித்வான்கள் தங்கள் பெண்காதிக்களிடத்திற் பொருத்தும், கடினபுத்திர மீடா கற்றே யிருக்கின்ற ஒருவரையல்லாதுபாவினிடத்தல் ஒரு குறினாபித்தெய்வங்கொண்ட விட்டிற்குவந்தான் - அந்த வித்தெய்வத்தை அநியாத அவனுடையபத்தினி வெளியேயேயாய்வந்திடு, என்னகயென்றும், அவர்களுதனை வந்தென்று சொல்லாமல் அத்வா, மீகாம, பா. வாமி என்பிருதினாக்குள்ள பலபொய்யாளைத் தனித்தனியாய்சொல்ல ஆரம்பித்தான் - என்னகயென்று கேட்டமனைவிக்கு அகவல் வாததென்று பந்திக்கலாவன் சொன்னவுடனும், வந்தா துக்ககாரமம் சமயவித்திதென்று மனைவியங்கிளுள் - உடனேமீகாம என்றவிதொரு பெயரைபுறந்து சொன்னான் - கொடியானதுங்கம் வந்திதென்று பத்தினி அதிபாசகக் கலங்கினான் - அது கண்டகணவன் - மா - என்று ஒரு பந்தத்துக்கிரண்டு தாமதக வளவித்தான், மாமாவுக்குப்பெரிய அபத்து வந்ததென்று பெண்காதி களைத் துக்ககக்கு விட்டபுதான் - அந்த ஒசைகேட்டு ஊராவல்லாம் அடிவந்துகடினார்கள். அந்தவித்வான் இன்னுந் தன்பெண்காதிக்கு, தெய்வயின்னெய்யென்று கொயித்துவாமி என்றான் - அதுகேட்டு மாமாவுக்குப்பெரிய விபத்தினை வாசியானதாகப் பெண்காதினைத்து மனத்திதென்று, கடைசியாய்வித்வான்

வெளிப்படையாகக் குதிரைவந்ததென்று சொல்லப்பெண்சாந் ௩1௩௩
ததையும் பயத்தையும் அடைந்தாள் - இவ்வகையாகப் பிருஷ்ணக்கு
தனக்குமடந்த சல்லாபத்தைப் பெண்சாதிதன்தோழிக்குச் சொன்
னாகாக்கொடிய விருத்தம்,

சந்தரிவையுறமேகிவந்ததுணைவரைநோக்கிச்
சுபமென்னென்றேன்
வந்ததோரசுவமென்றாரேமென்றார்மயங்கி
பின்றேன்மாமாவென்றார்
நொந்தழுதேன்பலர்மொய்ததார்வாகியெனத்
தேறினேனுவன்றயாவும்
அந்தமுறுங்குதிரையென்றுசொலித்தினத்தார்
நாணமிருந்தஞ்சினேனே.

நம்முடைய கருத்தைப்பிறர் அறியவும் பிறருடைய கருத்தை
நாம் அறியவுமே கடவுள் நமக்கு காக்கையும் பாஷைகளையுங்கொடுத்தி
ருக்கிறார்-நாம் பேசுகிறவார்த்தைகளிலும் செய்கிற கிரந்தங்களிலும்
நம்முடைய கருத்து நன்றாகப்பிறர்க்கு விளங்காவிட்டால் அந்தவார்
த்தைகளைப் பேசாமலும் அந்தக்கிரந்தங்களைச் செய்யாமலும் ஊமை
போல் மொளையிருந்துவிடுவது சர்வவாத்தமம்-குருட ஹந்த செவிட
ஹந்த கூத்துப்பார்க்கப்போய்க்குருடன் கூத்தெதப்பழித்தானும்-செவி
டன் பாட்டைப்பழித்தானும்-அதுபோல் சில விதவாண்களும், குரு
வேஷம் பூண்டு கொண்டவர்களும், வாசகருடையான பிரபந்தங்களை
த் தாங்களும் செய்கிறதில்லை, பிறர் செய்கிற பிரபந்தங்களையும் அங்கீ
கரியாமல் தோஷாரோபணம் பண்ணுவதே அவர்களுடைய சுபாவகு
ணமாயிருக்கின்றது. பண்டிதர், பாமரர் முதலிய யாவர்க்கும் உபயோ
கமாகும்படி, கல்விமான்கள் பத்தியரூபமான பிரபந்தங்களுடன், க
த்தியரூபமான பிரபந்தங்களுடன் செய்து சத்தியரூபம் விளங்கச்செ
ய்யவேண்டுமென்பது நமது பிரார்த்தனையாயிருக்கின்றது.

சிறுபிள்ளைகளுடைய மனம் இளக்கமாயும் மிருதுவாயுமிருப்ப
தால், இளைமைப்பருவத்தில் அவர்களுக்குப்போதிக்கும் கல்வியும்சு
குணங்களும் அவர்களுடைய புத்தியில் பதிந்து நன்றாய்வேனன்றிக்
கொள்ளும்-பெரியவர்களானபின்புபோதிப்பதினால் பிரயோஜனமில்
லை. பொன்வெள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் மெழுகு, ஸ்ப
டிகம் முதலியவைகளையும் உருக்கி இளகியிருக்கும்
பொழுது, வேண்டிய விக்ஷிதங்களையும், நகைகளையும், பாத்திரங்க

னோபும், செய்துகொள்வது மீட்பாலவும், பச்சைமண்ணைக் கொண்டு பாலகடாதிசு செய்துகொள்வது மீட்பாலவும், உய்யுதுதிருத்தினைக்கமாயிருக்கிறதில்லாதில் வேண்டியதானியங்களை விதைப்பது மீட்பாலவும், இளமைப்பருவத்திலேவித்தையையும், கற்பத்தினையும் கற்பிக்கவேண்டும், “வினோபும்பயிர்முனையிலேவிதரிப்பு” மென்பதுமீட்பால கற்குணமுக்குணமும்கூட சிறுபொயத்திலே உண்டாகித் திகைத்துடன்வளருகிறபடியால் பாரிபிட்டவன் அத்தகைய களைபிடுங்கிச்சுவ ஜாக்மீதையாகப்பாரிசைக்காப்பாற்றுவதுமீட்பால, சிறுவர்களுடையபடித்தியல் துக்குணபாதிபகளை உள்வளராதபடி தாய்தகப்பன்மார்கள் எப்போதும் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும், சிறுபிள்ளைகளுடைய ஒவ்வொருவார்த்தையையும் செய்க்கவேண்டும் கடைக்கனையும் கவனித்து அவர்களைபடித்தல் கன்மைபாக்கா னுமீட்பாபுது பிடியத்தைக்காட்டியும், தின்மைபாக்கா னுமீட்பாபுது தகுத்தபுத்திசொல்லிபுறமும்கையமுமாகப் பிள்ளைகளை வளர்க்கவேண்டும், பிள்ளைகளை அதிகமாய்க் கண்டிப்பதனால் அவர்கள் தாய்தகப்பன்மார்களுக்குப் பயக்குபவன்பொய்களைச் சொல்லவும், கட்டம், வஞ்சகம்முதலான துக்குணங்களைக் கற்றுக்கொள்ளவும், ஆஸ்பதமுண்டாவதுத் தவிரத் தாய்தகப்பன்மார்க்கிடத்தில் வேறுபாடு உண்டாருமானதால் பிள்ளைகளை அதிககண்டிப்பிசெய்வது தகுதியில்லை, பிள்ளைகள் குற்றஞ்செய்தாலும் அதைப்பாப்பிசொல்லி மறைக்காமல் உண்மையைப்புகுக்கொள்வார்களானால் மெய்சொன்ன தற்காக அவர்களைபடித்திற்செய்யத்தக்க காட்டிவெண்டுமீததவிர அவர்கள் செய்த குற்றத்தைப் பாராட்டக்கூடாது, தாய்தகப்பன்மார்கள் கல்வியியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் கல்வியியில் நடப்பார்கள், அவர்கள் துவழியில் நடந்தால் பிள்ளைகளும் துர்மாய்க்கத்தல் நடப்பார்களானதால் தாய்தகப்பன்கள் எப்போதும் புண்ணியவழியிலே நடக்கவேண்டும்.

பிள்ளைகள் வினோபாதிவழிதான் சரிசெளக்கியம் முதலான நன்மைகள் வினோபாதிபடியால் பிள்ளைகள் சிலகேசம் வினோபாடவும் இடங்கொடுக்கவேண்டும், கெட்டவர் களுடைய பழக்கப்பாம்பொடுபழகு வதற்குச் சமமானமானதால் துர்மணசகவாசத்தை விளக்கி எப்போதும் சத்தினசகவாசம் பண்ணுமீட்பு ஆக்குபாதிக்கவேண்டும், அநேகபிள்ளைகளைப் பெறுகிற கடமைபாதித்தபயன் அலவர்களை கல்லவர்களாக்குகிற விஷயத்தில் எவ்வளவும்கவலைவைக்கிறதில்லை, கிராமாஸ்தியபானகாட்டில் தானேவளர்க்கு தானே கஷ்டிக்கிற பாய்ப்பால் பிள்ளைகளுடைய நடக்கையைக்கவனியாமல் கிராமசாரமாய் விட்டுவிடுகிறார்கள் இப்படிப்பட்டமாதாபிதாக்கள் மக்களுக்குச் சத்துருக்களாயிருக்கிறார்கள், பிள்ளைகளை மாதாபிதாக்கள் தற்களுடையவ்வச்சையப்பெறுகிறார்களே யன்றித் தங்களைப்பெறும்படி மாதாபி

தாக்களைப்பிள்ளைகள் திகைப்புகொண்டதேயில்லை. அறையிலிருக்கிற வணியிழுத்து அம்பலத்திலிட்டு வேடிக்கைபார்ப்பதுபோலவும், விருந்துக்கழைத்துவிஷத்தைக்கொடுப்பதுபோலவும், உருவில்லாமலிருந்தபிள்ளைகளை உருவாக்கி உலகத்திற்கொண்டுவந்த தாய் தகப்பன் மார்கள் அவர்களுக்குச் சிறுபிராயத்திலே நற்குணங்களைப்போதியாமல் அவர்கள் ஆயுசுள்ளவரையில் துஷ்டர்களாய்க் கஷ்டப்படும்படி விடுவது பெரிய புத்திரத் துரோகமாயிருக்கிறது.

பிள்ளைகளைநல்லவர்களாக்குவதும் தீயவர்களாக்குவதும் தாய்தந்தையர்களுடைய ஸ்வாதினத்தி லிருப்பதால் பிள்ளைகளுடைய துஷ்டத் தனத்துக்குப் பெற்றவர்களை முக்கிய காரணகர்த்தர்களாகவும் உத்தரவாதிகளாயுமிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட தாய்தந்தையருக்கு ராஜதண்டனையிலல்லாவிட்டாலும், தெய்வதண்டனைபவர்களைவிடாது. ஆண்பிள்ளைகளாயினும் எப்போதும் தாய்தந்தையரிடமிருக்கத்தக்கவர்கள் பெண்பிள்ளைகள் வேறொருவன்விட்டிற்றிருப்போக வேண்டியவர்களானதால் அவர்களைஉத்தமிகளாக்கியனுப்புவது அவர்களுக்கேகன்மையாகவும் அப்படியில்லாவிட்டால் அவர்களுக்கே பப்போதும் துன்பமாகவுமிருக்குமென நற்குணங்களைஸ்திரீகளுக்குப்போதியாமல் அவர்களைப்பூருஷன் விட்டுக்கனுப்புவது நீர்த்தெரியாதவனைக் கடலில் பிடித்துத்தள்ளுவதுபோலும், யுத்தசாஸ்திரம் தெரியாதவனை சண்டைமுகத்திலிடுவதுபோலும், குதிரையேறத்தெரியாதவனைக்கடிவாளமில்லாத துஷ்டக் குதிரைமேலேற்றித் தூர்த்துவதுபோலும் இருக்கின்றது.

சிறுபிராயத்தில் தாய்தகப்பன்மார்கள் அடக்கிக் கண்மார்ச்சுத்திற்கொண்டு வந்ததினால் நற்குணங்களிற்கிறந்தொரு ஐரோப்பியஸ்திரீயினுடைய குணநிசையங்களைவிவரிப்போம்-அவள் புண்ணியம் பொக்கிஷம் பொறுமைக் கிருப்பிடம் ஞானக்களஞ்சியம் நற்குணபாத்திரம்-கற்பலங்காரி-கனவுபவாரி - அற்புதசுகந்தரி-அறிவிலைமகந்தரி-கிற்பனைவிதரணி-விரயசம்பூரணி-அவள்வாடாதபுஷ்பம்-மங்காததீபம்-ஆடாதமாமயில்-அலைபாதமாங்குயில்-ஒடாதபுள்ளிமான் - ஊழாதவைங்கிளி-மாற்றில்லாதங்கம் - மாசில்லா மாணிக்கம்-கோதில்லாக்கரும்பு-குறையில்லாச்சந்திரன்-அவளைப்பார்த்தாலும் பரிதீரூர்-கண்டாலும் கலிவீங்கும்-அவள்பிராணன்மீபாணனும் ஒருபொய் சொல்லத் துணியாள்-பாவமென்றால் பாம்பைக்கண்ட துபோல்கடுங்குவாள்-அவள் எந்த வேலைசெய்தாலும் கூடவுஞ்ஞைய துயானத்தைமறவாள்-அவள் எந்தஉயிரையும் சொந்தஉயிர்போல் எண்ணிடகாரஞ்செய்வாள் - கணவனுக்கு அற்பவருத்தமுமில்லாமல் குடும்பபாபங்களை

யெல்லாம் தாமனை தாங்கிக்கொள்வான் - குறையுட்படுத்து வண்ணப் பரணடபதார்த்தங்களை யெல்லாம் தக்ககாலத்திலே சோதித்து வைத்துக்கொள்வான் - வருபானத்துக்கு மிஞ்சினவெல்லவுசெய்யான் தன்னுடைய அந்தஸ்துகளுக்குத் தகுந்த காரியங்களில் யாதொரு குறைவும் செய்யான் - தன்மீட்டுக் காரியங்களை வெளியிலே போதான் - மீறியெல்லாந் தவிர வார்த்தைகளைத் தானும்போதான் மீறியேசவும், இடங்கொடான்.

அவளுடைய உள்ளமென்பது நீர்மலனோ அப்படியே அவளுடைய உடம்பும் ஆனதாம் என்போதும் பரிசுத்தமாயிருக்கும். அவளுடைய மனம், மனத்தின் முகவையவைகளேத் துலக்கிவெய்தும் வண்ணமுடையவையெனவந்திருப்பான். அகத்தென்பது மருத்துக்கு வெண்மொருவனும் அவன்விட்டிலு அப்படியானது. அவளுடைய குடித்தனப்பாங்கும் மேலாமரியாதையும் அற்புதம் அற்புதம் என்றுயாவரும் மெச்சுவார்கள் - அத்தத்தம்மேதவதை யெந்தொழிந்தினைத்தால் தலைவெடிக் குறையென்பபயத்துகாமாதுவாகளும் அவளுடைய கற்புக்குத் தீங்குவினையார்கள். அவள்வேலைக்காரர்களைப்பிரித்தியாகவும் விவகமாகவும் கூட்டிக்கும் தன்மையினால், அவர்கள் சகலவேலைகளையும் தாங்கவென்ற சாகத்தான் செய்துபுடிப்பார்கள்.

அவளுடைய உதாரணத்திற்கு எளியதும் கடல்ல, அவன்னைப் பட்டால் வெம்புகளும் பாறும் - அவன்சமைத்தால் பிழசாதம் இறங்காதவர்களும் படிசாதம் வண்ணுவார்கள் - அவன் துயில்கொள்ளுவார்களும் பொழுதுப்பிரியாவார்கள் - திரைக்கொடுக்கும் வண்ணம் படைத்து அவர்களைத் திடகாத்திராவார்கள் - அவன் ஆகநிற்கும் கமகமவென்று விடுவெல்லாம் மணக்கும். அவைத்தந்தாட்டகையுள் மணக்கும் - பின்னும்கொண்டிரைவார் மணக்கும். அவன்விட்டிலுச் சாப்பிடக் கூடாத சைவாகளும் அவளுடைய சமையலுக்கு விரயவாயின. அவன்விட்டுவெலைகளை யெல்லாம் குறைவாகச் செய்துமுடித்த பின்புக் கழிந்தகங்களை யெடுத்து வாசப்பான் - சிலகொடி வீணாவசிப்பான் - சிலகொடிதை யால் முகவையித்திரவெலைகளைச் செய்வான்.

கணவனே - அவளுக்குக்கதி - கணவனே அவளுக்குத்தி - பரிசுத்தாபுடன் கூடிவாழ்வதை அவளுக்குப்பாபமாகத்தம் - பரிசுத்தா இருக்கும் இடம் காபியிருத்தாலும் அது அவளுக்குரதாரணமற்ற சபாபை - பட்டகாமயிருத்தாலுடையத்தா இல்லாத இடமெய்து - கணவனுடைய பரிசுத்த அவளுக்குருகுகூத்தாம் - அவளுக்கு என்னதுன்பம் வந்த

தாலும் கணவனுடையகிருபாநோக்கம்பட்டால் அவளுடைய கஷ்டமெல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கும்-அவளுக்கு எவ்வளவுபாக்கியமிருந்தாலும் கணவனுடையகிருபைமட்டும் நீங்கினால் ஜலத்தை விட்டுநீங்கிய தாமரைபோலவும்நிலத்தைவிட்டு நீங்கிய பயிர்போலவும் வாடுவாள். கணவனுடையமனமும் அவளுடையமீனமும் ஒன்றாயிருப்பதால் கணவனுக்கு எதில்விருப்பமோ அதிலே அவளுக்கும் விருப்பம்-கணவனுக்கு எதில்வெறுப்போ அதிலே அவளுக்கும்வெறுப்பு-கணவன்புசித்தால் அவளுக்குப்பசிதீரும்-கணவன் சந்தோஷித்தால்அவளுக்கும் சந்தோஷமூண்டாரும் - கணவனுடைய துக்கமே அவளுக்கும் துக்கம் புருஷனுக்கு ஆபத்துவரும் காலத்தில் அவளேபடைக்கலம்-புருஷன் துக்கப்படுங்காலத்தில்-அவளேசுகம். அவன்வியாதிப்படுங்காலத்தில் அவளேபரமசஞ்சிவி - தரித்திரகாலத்தில் அவளே சௌபாக்கியம்.

கணவன் அழகில் ஆயிரம் அமாவாசைக்குச்சமானயானவனுயிருந்தாலும்அவனை அதிசூபசௌந்தரியமுள்ளவனாப் பாரிப்பாள்-அவன் தரித்திரனாயிருந்தாலும் சூப்பிராமபந்துடையவனாக எண்ணுவாள். தான் துரைமகளாயிருந்தாலும் புருஷனுக்குத் தன்னை ஊழியக்காரியாக நினைப்பாள். “கல்லாளும்கணவன் புல்லாளுலும் புருஷன் மரமானாலும் மணவாளன்” ஆதலால்புருஷனுக்கு எப்போதும் ராஜோபசாரம்செய்வான் புருஷன் ஒன்றுந்தெரியாதகஜடனாயிருந்தாலும் அவனுடைய வாக்கை வேதவாக்கியம் போலெண்ணுவாள். ஒரு விஷயத்திலும் கணவனுக்குக் கோபம்வரும்படி நடவாள். கணவன் நிர்நிமித்தமாய்க் கோபித்தாலும் பொறுமையுடனே சமித்துக்கொண்டு சமயாபர்த்து அநிந்தவருஷம்போல இன்பமான வார்த்தைகளைப் பேசிக் கணவன்கோபத்தைத் தணிப்பாள்.

அந்தக் குணவதியை வேறொரு ஸ்திரீநோக்கி “உன்னுடையதகப்பனோ தேசமானாகிற அரசன், உன்னுடைய தாயோ அரசி, இப்படிப்பட்ட தந்தைதாய்களையும் சகிமார்களையும் அரசன் மனைவியும் விட்டுநீங்கி ஒரு ஏழையை விவாகஞ்செய்துகொண்டு அவனுடைய சிறுமனையில் வசிக்கும்படி உனக்கு லபித்ததே” என்று அறுதாபப்பட்டாள். அதைக்கேட்ட அந்தப் பண்ணியவதி என்னுடையகணவன் வீடு சிறுவீடானதால் நானொப்போதும் அவருக்குச் சமீபத்திலிருக்கும்படி பாக்கியம்பெற்றேன். அவர் ஏழையானதால் அவருடைய ஊழியங்கள் யாவும் என்னுடைய கையால் செய்யும்படியான அதிர்ஷ்டமும் எனக்குக் கிடைத்தது. விஸ்தாரமான பல அரசன்மனைகளும்பல ஊழியக்காரர்களுமுள்ள என்னுடைய தாய்தந்தையருக்கு இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் இல்லாமையால் அவர்களுடைய செல்வ

ம்பாழ்த்தது பின்னும் என்னுடையபுருஷனைக் குறித்து அரசர், அவருடைய சிறுகுடியே எனக்கு அண்மனை அந்தஅரசருக்குகானே குடி அவருடைய அன்புபெனக்குச்செல்வம், என்னுடைய கற்றல் அ வருக்குகான் கொடுக்கும்படவாம்” என்று பொழித்ததாக.

நிதிநூல்புருடபாரியியல்பு.

கசுவது கஅவது பாடல்களில் சொல்லப்படுகின்றது.

எந்தலார் தந்தையைத்தாய் கடிபர்கோ

யிலேவிட்டோரெளிவர் சிற்றிற்

சார்த்தனனென்றிகழுமின்னே சிற்றில்லா

லவரரு கேதங்கப் பெற்றேன்

செர்த்தமிழாசலவர்தம் பணியாவுமெனது

கையாற் செய்யப்பெற்றேன்.

பார்த்தவமினனி பெய்தையன்

னையேவருக்கு நிதிபாழ்த்ததன்றே

மீடியுளர்கேள்வென்றுரைத்தயின்னருய்

சமநகர்க் சிறுகுழல் கரந்தர் சீவந்தரா

மடியுளருமயவான் பென்சொல்வமாங்

குழயிறை பென்னிறை குறைபுண்டோசொலாய்

பாவம், நகை முதலியவைகளின்மேல் அவனாக்குளவ்வளவும் அபேசைகையில்லை, அவன்புருஷன்பார்க்குத்தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்வாளே அல்லாது மற்றவா கன்பார்க்குத்தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளாள், புருஷன்சுரரிசில்லாதகாலத்தின்தன்னை அலங்கரிக்கவந்ததோழியைமீதாக்கி “காண்டண்ணாவதும் புத்தியம் சூழக்கொள்வதும் சந்தோஷிப்பதும் அலங்கரித்துக்கொள்வதும் என்னுடையகணவர்பார்ப்பதற்காகவேயன்றி மற்றப்படி பலவிடம், இப்போதுவக்கணவரின் இல்லையென்பது உனக்குத்தெரிந்திருக்கும் என்கை நி அலங்கரிக்கவந்தது பேதைமைத்தனம்” என்றுள்.

(நிதிநூல்புருடபாரியியல்பு, கசுவது-பாடல்)

மண்ணல்பூக்கடனெல்கவத்தலொப்பினே

மண்ணலெல்லாமவர்மர்க்கலெயன்றே

அண்ணதன்மீடுமெயற்குத்தந்தாழிநீ

மண்ணவந்தனையிதுமடமையாருமே.

அவன் அன்னியபுருஷனை அநியாமவிருத்திற் அநியாயமையென்றிவைய அநியாயம் இவ்விடத்தில் அல்ல-தாய்புண்ணியவதியாரிருக்கத் தன்னைப்பாவிபென்று அவன் சொல்லுகிறபொய்யைத்தவிர வேறு பொய்சொல்லையுரியான்-பாவத்தின்மேல் அவனாக்குந் பணகியோகவிரவென்றுருவிரித்திலும் அவனாக்குந் பணகியில்லை இத்தொக

பார்த்து அவர்களைப்போல அபாரயோக்கியதை நமக்கிலையையென்று அவளுக்குண்டாகிற பொருமையைத் தவிர வேறுபொருமை அவனிடத்தில் இல்லை, இவகோப்பொலுண்டாவென்று சகல ஓனங்களும சொல்லுகிற புகழ்ப்புகளை அவள் சாவகொள்ளையடிப்பதையால்தான் வேறுபெருமை அவனிடத்தில் இல்லை, பாத்திரபாததிராமநியாமல சினைகூப்பிடுமிற விதேபத்தில் அவள செய்கிற 'லோபமே' அல்லாமல் பாதநிர மநிசுதுபினைகூப்பிடுவதில் எவ்வளவும் - லோபநிலை - அவளுமே அவளுடைய குடும்பத்தாரும் தாமமசெய்வதில் ஒருவனாயொருவா முந்நுகொள்ளப் பியாசப்படாமுத் தாமநிமித்தம் செய்துகொள்ளுகிறசண்டைய தவிர வேறுசண்டை, மனஸ்தாபம், குரோதம், வர்மம் முதலிய தூக் துணங்கள் அவர்களிடத்தில் இல்லை, தெகதிசுஷ்டையாபா காரவிநததை அவையதில் அவளுக்குப் பேராஸகியை தவிர வேறு பேராசை அவனிடத்தில் இல்லை - அவளுடையவிடமிக்கு வருகிற எக்களும், எறுமபுகளும், அகத்தம் அகப்படாமலபடினியா பிருக்கிராமல்லாது அவனிடத்திலிருந்து வருகிற ஏழைகள் பட்டினியா யிருப்பாதினலை - தனையில இல்லாததாலத்திலும் தான உண்ணாம அன்னத்தை ஏழைசதங்க்கிட்டுத் தனவயிற்றுக்கு அவள் எய்யாமதுபாசை தத்தவிரவேறு தோகம் அவளசெய்வதில்லை பாவகதை செய்யாமலிருப்பதுவாழி அனைநெருநிலும்களையாபலப் பெருவாய்ந்திடுபடி அனறும் ஒரேதனமையாயிருப்பாள - பாவஞ் செய்யாமபுணணிபஞ்செய்ய வேண்டுமெனபது சாவிலாகாபாணுண்டபவெகவாங்கியானதாலும், அநதவாக்கியத்தை அபிததிப்பையாபுருஷைபு அபிதாரம் இல்லாமையினாலும் பாவஞ் செய்யாமபுருஷைகூட்டளைபிட்டால் அநதக்கூட்டளையாபட்டும நிராகரிப்பாளேயல்லாது, மாறவிஷயங்களிள்ளெல்லாம் புருஷவாக்கிய பரிபாலனஞ் செய்யாதவருளா.

தெய்வாபித்துள்ளவர்கள் தெய்வத்திற்குரிய ஆலயம், புறாதி-
யம் முதலியவைகளிடத்திலும் சிறத்தையுள்ளவர்களையிருப்பதுபோல்
புறநாட்டமிருப்பள்ள அகதாசிரிமாட்டி தனதுகண்ணோடெற்ற தாயகமாக
களைத்தவனானது. தாய்குறையினாலும் அந்நகரமொழிவண்ணி அவர்
நாந் துபயம் தமபண்ணிதும் பண்ணிவிடையவான், வாராதிதாயகில்
சரிமெனவினாக்கொண்டவருவது மிகருந்தச்சுமையானது. அவனது
டைபயம்மனம் மாமிழ்தவானவர்கள் அகாரணமாய்க்குணைக்கொ
டுதாய்வு. அவர்தபயாரட்டாமல் மதுரமாய்விடசி அவர்சுருடை
யுடையதனைதரகருதப்படுகதுவான். அவர்கள் "பயங்கள் மறுபின்
புறநாட்டமிருப்பள்ளவர்கள் குணமணி இவனை பெயராயி - இவ
னாய்க்கொடபெற்றவன் இவனோங்குணை வளங்கிவளவன் - இவன்

ல் போராட்டம் - குற்றங்களென்றால் கொண்டாட்டம்-சுயகுற்றங்களைப்பார்ப்பதில் அவள் சுத்தக்குருடி-அங்கியர் குற்றங்களைப்பார்ப்பதில் அவளுக்கு ஆயிரங்கண்-வழைகளுக்கும் அவளுக்கும் ஏழாம் பொருத்தம்-பிணைக்கேட்டவரைச் சினைச்செய்வாள்-தானம் பரிதானமே யல்லாமல் வேறுதானமில்லை-தியாகம்பிராணத்தியாகமேயல்லாமல் வேறுதியாகமில்லை - எச்சிறகையாலும் காக மோட்டாள் அறுத்தகைக்குஞ் கண்ணம்புகொடாள்-பிள்ளைகள் ஆகிச்சுவடிபடிக்கும்பொழுது “தா-” என்றுபடித்தாலும் அவள் சண்ணைக்கு வருவாள். அவள் முன்னே யாராவது நாயைப்பார்த்து நயென்று கொண்ணுளும் கோபிப்பாள். அவளுக்குக் கோபிலில்லை-குருவிலில்லை, பூஜையிலில்லை, புனஸ்காரமில்லை-பணமே தெய்வம் - பணம் குரு - பணமேஜீவனம், பணமே பாவனம்-கண்ணுடியில் தன் முகம் தெரிவதுபோல அவள் யாரைப்பார்த்தாலும் தன்மயமாகத்தோன்றுவதால் தன்குற்றத்தைப்பிறர்மேலேற்றி அவதூறுபேசுவதே அவளுடைய சுபாபகுணம், அவள் திருடியானதால் எல்லாரையர் திருடிகளென்றுசொல்வாள்-அவள் பொய்ப்பேசுகிறவளானதால், எல்லாரையும் பொய்யென்று நினைப்பாள். அவள் வஞ்சகியானதால் எல்லாரையும் வஞ்சகிகளென்று தூஷிப்பாள் - அவளுடைய வாய்க்குப்பூட்டுப் போட்டாலும் அவள் தூஷினை பேசாமலிராள்; அவள் காதுகளைத் தைத்து வைத்தாலும் கோள்வார்த்தைகளைக் கேளாமலிராள்; அவள் கைகளைக் கட்டிவைத்தாலும் திருடாமலிராள்; அவள் கால்களில் விலங்கிட்டு வைத்தாலும் அண்டை வீடுகள்போய்ச் சண்ணை செய்யாமலிருக்கமாட்டாள்; அவளுக்கும் அவள் புருஷனுக்கும் சென்மப்பகை; புருஷன் ஒன்று கொண்ணால் அவள் ஒன்பது சொல்வாள்; அவன் வேண்டுமென்பதை யிவள்வேண்டா மென்பாள்; அவன் தெற்கென்றால் இவள்வடக்கென்பாள்; அவன்கறுப்பென்பதை யிவள் வெளுப்பென்பாள்; புருஷனுக்கு எது இஷ்டமோ அது யவளுக்கு அகிஷ்டம்; புருஷனுக்கு யார் மித்திரர்களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்குச்சக்துருக்கள்; புருஷனுக்குயார் பகைவர்களோ அவர்களெல்லாரும் அவளுக்கு இஷ்டர்கள்; புருஷனே அவளுக்கு விஷமாயிருக்கும் போது புருஷனுடைய பந்துக்களை அவள் எப்படி மதிப்பாள்; மாமி சுமங்கலியா யிருப்பதைத் தான் அம்ங்கலியா யிருப்பதுபோலெண்ணுவாள்; மாமிக்குத் தலைவலித்தால் இவளுக்குத் தலையில் கிரீடம் தரித்ததுபோல்; நார்த்தனருக்குப் பிள்ளைபிறந்தால் இவளுக்கு ஒரு பிள்ளை இறந்ததுபோல்; ஓரகத்திற்கு ஒரு சுகம் உண்டானால் இவளுக்குத் துக்கம் சம்பவித்ததுபோல்; அவள் கழுத்தில் தாணியிருப்பது இவள் கழுத்தில் தானியில்லாததுபோல்; அவளுக்கும் அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஓயாதபெரும்பகை பிள்ளைகளை; அவ

னும் கொடுக்கிறதில்லை. அவனோட்பின்னேகனும் கொடுக்கிறதில்லை, பின்னோகள்ளிஷ்டப்படி. அவனும் கடவான். அவனோஷ்டப்படி பின்னோகனும் கடவார்கள் - கலியாணன்பிறல் கட்டிக்கொண்டபூதாவள் இழுவயிட்டில் என்னசெய்யமாட்டான். அதன்புறத்தினையும் பின்னோகனோடிப்படைக்கிறவள். அக்கியாகனோப்படைக்காமலிருப்பாளா? அவளுக்கும்பொல்லாமப்படைக ஊரொல்லாம். அக்கியாகி-எல்லாரும். அவளுடைய கேட்டை விரும்புகிறவர்களைத் தவிர. அவளுடைய கேதாபத்தைப் பிறரார்த்திக்கிறவர்கள் ஒருவருமில்லை. அவளுடைய மன அகத்தம்பெப்படியோ அப்படியோ சரி. அகத்தழா உளவளாயிருக்கிறான் - அவளுடையமேதகத்தில் வந்தக்காலத்திலாயினும் உலையட்டியிருப்பவன் என்னவோ அறிவோம். அவன்மேதகத்தின் அபூதகைத்திட்டிலுள்ள பலவன்மட்டமாயும் வற்றலாம்-அவளுடைய துணி கொடுப்பிலே மொட்டாமலும்வெகாது-அவளுடையமேதகத்தில் புஷ்டப்பட்டுட்டால் மேதகாற்றத்தை புஷ்டப்பாங்கிக் கொள்வதெய்வொது புஷ்டவாசனே மேதகத்திலுள்ளாருகிறதில்லை-அவளுடையமேதகம் மொட்டவன் அவளுடையயின் அகத்தங்களுக்கு ஆலயாயிருக்கின்றது-அகத்தத்தில் உலிக்கிறபலபூச்சிகளும் புழுக்களும். அவளுடையயிட்டில் புத்திரபெனத்திரகளத்திராதிருட்களை கேதாமாய வாழ்க்குகொண்டிருக்கும். அவளுடையயிட்டின் அகத்தங்களுக்கும் அவளுடைய துர்மாரக்கத்தால் அவளுக்கு வருகிற பலதுன்பங்களையும், அவளுக்கும் அவளுடைய குடும்பத்தாருக்கும் கடக்கிற ஓயாதசண்டைகளையும், கலங்கங்களையும், வியாதிபங்களையும், விவோதங்களையும், பாரக்குமிடத்தில் அவளுடையயிட்டைப்பூலோக கரசமென்று சத்தியமாகச்சொல்லலாம்.

மேற்படித்திர துர்மாரக்கவதியாய்க் கொடுப்பதொன்றற்கு அவளுடையதாய் தகப்பன்பார்களின் அநாக்கினையே முக்கியகாரணமானதால் எத்திரகளுக்குப் பாலகிசைச்செய்வது அத்தியாவசியாயிருக்கின்றது - தெய்வாங்கியே சகல புண்ணியங்களுக்கும், அத்தியாவசியம்-கொடியும் இருந்ததால் தெய்வமத்தியை முத்தியெனத்திகழ்வண்டும்-தெய்வமேதகம் உண்டாவதற்குத் தெய்வ சொலபயித்தாரானஞ்செய்வது அவசியமானவையால், அண்டகொளங்களை அனுவலில் அடைக்கயத்தனித்ததுமொனும், ஆதாயத்துக்குமையங் காட்டுவதுமொனும்,கரிவாலைக்கொண்டுகடலாயும் பார்ப்பதுமொனும், பாணசகாகுதியாயும் சர்வசாகுதியாயும் விளங்குகின்றது அவளுடைய அகத்தகவியாண குணங்களில் சிலவற்றைப் புல்லறியுடையே னுதியகன் எனக்குத்தெரிந்த மட்டில் ஒருவா நெருத்தகாக்க அணிவுத்திரன்.

கடவன் - அனாமல் - பெண்ணாமல் - அனாமல் - அவருக்கு ஊருமில்லை - மீடருமில்லை - பாருமில்லை - மீடருமில்லை, அவ

ருக்குத் தாயுமில்லை, தந்தையுமில்லை - தாயமுமில்லை தந்தையுமில்லை. அவருக்கு ஒப்பும்மில்லை - தப்பும்மில்லை - அவர்ப்புதமுமல்ல - நாதமுமல்ல - சாமுமல்ல - அசரமுமல்ல - காணப்பட்ட ஒரு பொருளுமல்ல பஞ்சேசுந்திரியங்களுக்கு அவிஷயமானவர். ஞானேசுந்திரியங்களுக்கு எட்டாத துரியாதீதர் - அவர் மகாப்பிரபு. மண்டலாதிபதி - எக்ச்சங்கு. ராவர்த்தி தேவாதிதேவர் - இராஜாதிராஜர் - அவர் சர்வக்ஞர் - சர்வக்ஞர் - சர்வசக்தர், சர்வேசுவரர், சர்வகாரணர் - சர்வகற்பிதா சர்வவிவக்தர சர்வாத்நரியாமி; அவர்பிதா - நாமபிஸ்னையர். அவர்குரு, நாம் சீஷர்கள் - அவர் இராஜா நாம் குடிகள் அவர் ஆண்டவர் - நாம் அடிமை அவர் அன்னதாதா - நாம் யாசகர், அவர் செல்வர் நாம் தரித்திரர் - அவர் தர்மாத்மா - நாம் கர்மாத்மா, அவர் நித்தியர் - நாம் அநித்தியர், அவர் அநுபி - நாம் குருபி - அவர் தின ஹிருபாகர் - சிலமனோகரர், ஞானதிவாகரர் - நற்குணசாகரர் பரமபவந்திரர் - பக்தர்கள் மித்திரமதர், சமுத்திரர் - சகலவிசித்திரர் - அக்ஷராவாகரர் - ஆனந்தபோகர், இகபாத்தியாகர். இன்பப்பிரவாகர் - மோகநாதா, முல்லைவதா, சாக்ஷாத்மாதா - சர்வஞாதா ஆதிமத்தியாந்தாகாதீ - மோதிமித்தியர் சந்திரசக்திதர் - வேதசக்திதர் - விசித்திரர் - போதவித்திரர் - விசித்திரர், கபடநாடகசுத்திரர் - தபனகோடி சுத்திரர் - உபநாஸகீதர் - அபயமோக்ச ஷேத்திரர் - பாவநாசர் - ஜீவகேசர், தேவராசர், மாவிலாசர் - இப்படிப்பட்ட அநி. அகோசர அசரீர அகண்டாகார அபார உதாரமீர்விகார மனோகரகுணகர சராகரதராதாரபாபாவ ஸ்தூபி ஸ்தூபி அந்நியா திருசியமான மகோன்னதப் பிரதாபத்திரிவதற்கு அவரால் வகுக்கப்பட்ட அகிலபுவனசராசரங்குளின் தன்மையை ஸ்தூலமாயேனும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது அவசியம்.

இந்தப்பூமி எவ்வளவு பெரிதென்பதை நாமெல்லோரும் காண்பிரமணமாயிற்றிருக்கிறோம் - இந்தப்பூமியிலும் சூரியன் கடல் - லட்சம் பங்குஅதிதப்பெரிதா யிருக்கின்றது. அந்தச் சூரியனைப்போல அநேககோடி சூரியர்களும் சந்திரர்களும் ஆகாய விரிவில் நகத்திரவடிவமாக நமக்குக் காணப்படுகின்றன - நாம் பார்க்கிற நகத்திரங்களைத்தவிர நம்முடைய பார்வைக்கு எட்டாத தூரத்திலும் அதற்கு மேலும்மீழும் எந்தப்பக்கங்களிலும் அடுக்கடுக்காக எண்ணிக்கையிலாத நகத்திரக் கூட்டங்களிருக்கின்றன - அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபம்போல நமக்குக் காணப்பட்டாலும் அவைகளுக்கும் இந்தப்பூமிக்கும் எப்படித்தூரமோ அப்படியே அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று தூரமுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன இந்தச் சூரியனைச் சுற்றிப் பூமிமுதலிய பலகிரகங்கள் ஒடுவன போல நகத்திரமாகிய ஒவ்வொரு சூரியனையும் பலபுவனங்கள்

நீர் போடுகின்றன. அப்படியானால் கடவுளால் குஷ்டித்தபாபம் சந்திர சூரியர்களையும் புவனமொழிகளையும் எண்ணத் தோகையா? எட்டில் அடங்குமா? அந்தப் பிழம்பாணம் கோடுகளுக்குள் இத்தப் பூமி ஒரு அணுவிற்கும் சமாவமல்ல. சகலபுவனங்களையும் தாங்கிப் படியாளக்கிற கர்த்தாவிற்குச் சிறிது கோபம் ஜலித்தால் அண்ட அநிகையுள் ஒலிக்கு ஒன்றோடு உன்று மோதிக் சூரியமண்டலம் சந்திரமண்டலத்தின் மேலும், சந்திரமண்டலம் பூமண்டலத்தின் மேலும் விநீந்துகின்றன பின்னமாய்ச் சிதறுண்டு பிரிவென்பது சந்தேகமாய் பல அண்டகோடுகளும் பரமேசனுடைய மாதத்துகள், சூரியன் அக்கினி முதலிய கடவுள்கள் கடவுளினையே தீவ்ளயப் பிரகாசமேயிடுகிறதற்கு சிதறிய சிறுவொழிகள், சமுத்திரங்களும் மேகங்களும் அவருடைய கிருபா சமுத்திரத்திலிருந்து தெத்தித் திறுதுறிகள், பிரசண்டமாருதம் அவருடைய நிறுவிரலின் அலகடி உன்னையர் வகங்கள் அவர் விளையாடும்பத்துகள் - அவருடைய பன்னையாயிடுக மாக்காக அவரால் நியமிக்கப்பட்ட ஜனநாயகார்களை பந்தாபுத்திகள்; கற்பகோடுகாலங்கள் அவருக்குக் கணப்பொழுது; தாக்குத்தித் துதில்லாமலிருந்தும் சகல ஜீவசகலத்தும் தேதங்களால் கொடுபவார் அவரே; தாம் உண்ணால் மற்றவர்களுக்கு உணவளிப்பவர் அவரே; தாம் தீத்திரைசெய்யாமல் பன்னுபிற்களைத் தூங்கவைத்துக் காவலா யிருப்பவர் அவரே; தாம் கடவாமல் தியாயல் எள்ளருக்குணை யெய்யிடால் எங்கும் களைத்திருப்பவர் அவரே; தாம் கைக்கலைசெய்யாமல் நினைத்தமத்திரத்தில் அண்டகோடுகளை அண்டாக்கி மகிழிப்பவரும் அவரே; அந்த அண்டகோடுகளைச் சாப்பிடுவதில்லாமல் பாய்வோல் அட்டுகின்றவரும் அவரே; கண்ணாடித் துயிலோருள்ளைக் காட்டுகின்றவரும் அவரே; தீந்திராணத்தினை மெல்லாம் தமக்கு உணர் கின்றவரும் அவரே; கிருபா தெத்தித்தால் கம்பம்பா ர்ப்பாரும் அவரே; துஷ்ட சத்துருக்கள் தீவல் சுதாத்திரம் செய்கிற கூத்திரியரும் அவரே; பத்தர்களுக்குப் போகுவியப்பாரும் செய்கிற லையியரும் அவரே; அண்டங்களை அட்டுகிற சூத்திரரும் அவரே; ஜீவிகொடுகளுக்கு வேளாணை செய்கிற வேளாளரும் அவரே; சர்வலோக காமாரும் அவரே; அண்டவிடுகளைக் கட்டிய தெய்வத்தக சனாரும் அவரே; தெக கடங்களைச் செய்கிற குலாலனாரும் அவரே; தாசர் வார்த்தையைத் தட்டாரும் அவரே; ஒரு சிறிய விதலுதக்கொ ண்டி பெரியவிற்குடங்களைபும் அக்கில சொணிதங்கலத்த விறுதுறியைத் தொண்டுபெரிய உடல்களையும் ஒருதானியத்தைக் கொண்டு கொடிதானியங்களையும் செய்கிற ஜாலவிதலுக் காரரும் அவரே; மயுதர்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும், பசுதிகளுக்கும், பூவியங்களுக்கும், பலவன்னங்களையும், அலங்காரங்களையும் அணாத் தெ

முதிய சித்திரக்காரரும் அவரே; ஆத்தம அரசன்குடியிருக்கும்பொருட்டு, இரண்டுகால்நாட்டி, இரத்தமாகிய நீர்சேர்த்து, மாமிசச்சுவரொழுப்பி, எலும்புக்கழினைப்பாப்பி நரம்புக்கயிறுகளாற் கட்டித், நோலாகிய கூரைமேய்ந்து, ஒன்பது வாயில்விட்டுச், சரீரவிட்டைச் செய்த கொத்தறும் அவரே; அந்தவிடு பிராணவாயுவால் சஞ்சரிக்கச் செய்த மந்திரவாதியும் அவரே; நமக்குத்தெரியாமல் நம்முடைய மித்தங்களில் வசிக்கிற சித்தரும் அவரே; தேகவிடு தானே வளரவும், நிரிரவும்; குணியவும், நடக்கவும், ஓடவும், இருக்கவும், படுக்கவும், தூங்கவும் பல்வேளைகளைச் செய்யவும், உண்ணவும் உண்ணுகின்ற பதார்த்தங்கள் ஜீரணித்து, உடலெங்கும் பரவவும், மனமானது சஞ்சரிக்கவும் நினைக்கவும், ஆலோசிக்கவும், சுதிக்கவும், துக்கிக்கவும், பஞ்சேந்திரியங்கள் பல இன்பங்களை அநுபவிக்கவும், நம்முடைய ஸ்வாதீனமில்லாமல் சுவாசந்தானே ஓயாமல் நடந்து கொண்டிருக்கவும் செய்த பரமதயாநிதியும் அவரே.

இந்தப்பூமியைக் கடவுள் உண்டாக்கி எத்தனையோ காலமாகியும் என்றும் புதிதாயும் வளப்பமாயும் செழிப்பாயும் இருக்கின்றது. ஒருபொருளை நாம் விட்டில் வைத்திருந்தால் எத்தனைகாலமானாலும் அந்தப் பொருள்மட்டு மிருக்குமேயல்லாமல் அது பல பொருள்களை உண்டாக்காது. பூமியோவென்றால் ஒன்றுக்கொடியாகச் செய்கின்றது. ஒரு நெல்லைவிதைத்தால் எண்ணிமுடியாத அநேக நெற்கள் உண்டாகின்றன. ஒருமரக்கால் தானியத்தை இருபது மரக்காலாகவும் பத்துமரக்கால் தானியத்தை இருநூறு மரக்காலாகவும் பூமி விளைவிக்கின்றது. கடவுளுடைய ஆக்கவென்றால் பூமிமுதலிய பஞ்சபூதங்களும் சகல வஸ்துக்களும் மனுஷர்களுக்கு உபயோககாரர்களாய்போல் செய்கின்றன வென்பதை அடியில் விவரித்துக் காட்டுவோம்.

பூமியானது சகலசராசரப் பொருள்களும் அடங்கிய பண்டகசாலையாய் யிருப்பதுமன்றிப் பயிரிடுகிற குடியானவன்போல நவதானியங்களையும் இதரபோஜன பதார்த்தங்களையும் நமக்கு விளைவித்துக் கொடுக்கின்றது. அப்பு ஜலக்காரியைப்போல ஸ்நாகபாத்திரங்களுக்கு உதவுகின்றது; காற்று ஆலவட்டக் காரண்போல நமக்குச் சாமரை போடுகின்றது; நெருப்பு சமையற் காரண்போல உண்பாகம் செய்கின்றது; ஆகாசம் தீபம் ஏந்துகிறவன்போலச் சந்திர சூரியன் கஷத்திரமுதலிய தீபங்களைத் தாங்கிக்கொண்டு இருக்கின்றது; மோங்கள் ஜலமிறைக்கிற பொண்டுகளுக்குச் சமானமாக யிருக்கின்றன; கதி, வரி, குளம் முதலியவைகள் தன்மை வைக்கிற கடாரங்களாய் இருந்

கின்றன. விருக்தாதிசுநாம், பரிபுண்ணு முதலியவைகளும் பலசங்க
 ருக்கடைக்காரர்கள் போல இலை, பு, காய், கனி, கறங்கு, தாவிபழ
 தலைய பலசம்பாரசங்களைக் கொடுக்கின்றன. பல்வகையும், கால்களும்,
 மற்ற வியாபாரிகளிடையிலுள்ள முதலிய பலவற்றையங்களைக் கொ
 டுக்கின்றன. பூச்செடிகள் பூவிறைக்கிற பொருள்களாயிருக்கின்றன. ப
 லமுலிகைகள் மருந்துகொடுக்கிற வைத்தியர்களாயிருக்கின்றன. ப
 ஞ்சாலைகள் நாடகசாலைத்துச் சமாளமாயிருக்கின்றன. பயில், அன்
 னம், கொழி, கொக்கு முதலியபணிகள் நாட்டியப்பணிகள் போல
 நடனஞ்செய்கின்றன. குயில், கிளி, பூனை, வானம்பாடி முதலிய ப
 ணிகள் பாடல்கள் போல சங்கீதமாயிருக்கின்றன. காகம் பருந்து, க
 முத்தி, கொழிமுதலிய பாலவகளுக்கும் பல்வி, அலை முதலியவைகளு
 ம் விடுகத்தஞ்செய்கிற பொருள் போலப் பலபூச்சிகளையும், இறந்து
 போன பலஜந்துக்களையும், அகத்தங்களுக்கும், பகழிக்கின்றன. பருந்
 திச்செடி, பட்டுபூச்சி முதலியவைகள் சுமக்கு வளத்தையாய்கொ
 டும், காய், ஆடு, புலி, கரடி முதலியவைகள் சாலவை, பொருளை
 படும் இவைகளைக்கொக்கிற வந்தகங்களாயிருக்கின்றன. தெனீ
 க்கள் தென்கொடுக்கின்றன. பக, எருமை, ஆடு முதலியவைகள் ப
 ற்பாறிபோல சுமக்குப்பால கொடுக்கின்றன. காளி, குட்டை, பான்,
 லாட்டகம் முதலியவைகள் வாகனங்களாய் சுமமைச் சுமப்பவரான
 இன்னும் பலவிலைகளுக்கும் உதவுகின்றன. அந்தரங்கங்களுக்கும்
 ல, வைக்கோல் முதலியவைகள் ஆகாபங்களாயிருக்கின்றன. ஏறம்புமு
 தலியவைகள் விடுபெருக்குகிறவன் போலப் பலவிதமாய்ச்செய்திக்கி
 ற வஸ்துக்களைப் பரிசுத்தாய்மை சுகத்தம் செய்கின்றன. பங்குகா
 ற்காரரைப்போல விடுகாக்கின்றன. கந்தையுள் சுமக்காகப் பலபாற்
 களைச் சுமக்கின்றன. சேவல்களும், செமவீரத்துகளும், காகங்களும்
 கமக்குச்சூரியராஜன் வஸ்துகளையக் காட்டுகிற கட்டியங்காராகளாய்
 ருக்கின்றன. கிங்கம், புலி, கரடி முதலிய வுஷ்டயிருக்கின்றன. பா
 புதிகள் முதலியவிஷ ஜந்துகளும், தெய்வத்தைப் போதுகிற ஆ
 டுக்கள் சமாளமாயிருக்கின்றன. காமம்பாபும் காட்டியப்பணிக
 ளை வளர்க்கும் தாய்ப்பாலம் சூருண்ணிய மூர்த்தியாகிய க
 அந்தத்துஷ்ட ஜந்துக்களையும், இடி, பெருங்காந்து முதலிய, சுதம
 கிபாதி முதலிய துன்பங்களையும், கமக்குத்தெய்வமாய் பட்டியற்
 கருணங்களும் உண்டாவதற்காகச் செய்தித்திருக்கிற தெய்வ
 சயம் ஆவினும் அந்தத்துஷ்ட ஜந்துகளும் துன்பங்களும் கமக்கு
 அருங்குடி பத்திரவம் உண்டாகாதபடி, அங்கிலைத்திருக்கிற தெ
 ய்வ அபேட்சையுடையவா? என்கள் மீளுத்தபடி புனைகளைப்பா
 புகள் மீளுத்தபடி, கிரியையில் முதலியவைகளையும் - அப்படி பொதி

துஷ்ட நிருகங்களுக்கு வெவ்வேறு சத்துருக்களையும் சுவாமி உண்
பெண்ணி யிருக்கிறார். மேலே நாம் விவரித்தபடி உலகத்திற் காண
ப்பட்ட பொருள்களில் ஒன்றேனும் நமக்கு உபயோகமற்றதா யிரு
க்கவில்லை.

மேற்சொன்ன வஸ்துக்களுமன்றிப் பூமண்டலத்தில் உள்ள சக
ல மனுஷர்களும் ஒருவர்க்கொருவர் சகாயமாயிருக்கும்படி சுவாமி
செய்திருக்கிற விசித்திரம் அதிசயிக்கத்தக்கதா யிருக்கின்றது. ஒரு
குடும்பத்திலுள்ள பலபெயர்கள் பலதொழில்களைச் செய்து அந்தக்கு
டும்பத்தைத் தாங்குவதுபோல உலகமாகிய பெரிய குடும்ப சமரசுஷ
ணர்த்தமாகச் சகலஜனங்களும் பிரயாசப்படுகிறார்கள். ஒருவன் ம
காராஜனாயிருந்தாலும், ஏழையானாலும் அவன் ஒருநாள் ஜீவிக்கிறத
ற்கு எத்தனையோ ஜனங்களுடைய உதவி வேண்டியதா யிருக்கின்ற
து. நமக்குப் போசனங் கிடைப்பதற்காக நிலத்தை வெட்டித் திரு
த்துகிறவர்களும், உழுகிறவர்களும், பயிரிடுகிறவர்களும், ஜலம்பாய்
ச்சுகிறவர்களும், களைபிடுங்குகிறவர்களும், தாவல் காக்கிறவர்களும்
அறுத்துக் களம்சேர்க்கிறவர்களும், தானியங்களைக்குத்தி அரிசி யா
க்கி விறகிறவர்களும் இவ்வகையாக அதிற் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இ
த்தனைபெயரென்று கணக்கிடக்கூடமா? அப்படியே உப்புமுதல் கா
ப்பூரம்வரையில் உள்ள சகல சாமக்கிரிகளும், காய்கறிகளும் நமக்கு
க் கிடைப்பதற்காக எண்ணிக்கையிலலாத ஜனங்கள் பலவிடங்களி
ல் பலவிதமாகப் பாடுபடுகிறார்கள். வஸ்திரம் நமக்குக் கிடைப்பத
ற்காகப் பருத்தி விதைத்தெடுத்துப், பஞ்சாக்கிக், கொட்டி, தூற்றுச்
சாயந்தோய்த்து செய்து, வஸ்திரமாகிறவரையில் தேகப் பிரயாசை
ப்பார்ப்பவர்களுக்குக் கணக்குண்டா? சமையலுக்கு வேண்டிய விற
கும் நீரும் கிடைப்பதற்காக அநேகர் விறகு வெட்டி விற்கிறார்கள். அ
நேகர் நதி, ஏரி, குளமுதனியவைகளை வெட்டுகிறார்கள். அநேகர் நம
க்கு நடக்கப்பாதை செப்பணிடுகிறார்கள், நமக்கு வீடுகட்ட அநே
கர் செங்கல் ஒடு சுண்ணாம்பு முதலியவைகள் செய்கிறார்கள். அநே
கர் மரங்கள வெட்டி அறுத்துப் பலகையாக்குகிறார்கள். அரசர்கள்,
மந்திரிகள், பாடையீர்கள், நியாயாதிபதிகள் முதலானவர்கள் நமக்
குச் சத்துருபயமில்லாமலும், அநியாயம் நடவாமலும், சர்வலாக்கி
தையாகப் பாதுகாக்கிறார்கள். குருமார், உபாத்தியாயர் முதலியோ
ர் நமக்கும் நம்முடைய பிள்ளைகளுக்கும் ஞானோபதேசம் செய்கிறா
ர்கள். வைத்தியர்கள், தச்சர், கொல்லர், தட்டார், வண்ணர், நாண்த
ர், செங்கார், சேணியர் முதலானவர்கள் நமக்காகப் பலதொழில்கள்
செய்கிறார்கள்.

ஒரு தேசத்தார் பிழைப்பதற்காக அந்தக் தேசத்து ஜனங்கள்
மட்டுமல்ல, பூமண்டலத்திலுள்ள சகல ஜனங்களும் உழைக்கிறா

ள். நம்முடைய ஸ்திரீகள் பாதாதிகேசபரியந்தம் வஸ்திர பூஷண வங்காரம் செய்து கொள்வதற்காகப் பலதேசங்களிலிருந்து பலவாணமான வஸ்திரங்களையும், நவரத்தங்களையும், தங்கம், மிவள்ளி முதலிய பஞ்சலோகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு கடல்வழியையும், கரைவழியையும் எண்ணிக்கையில்லாத ஜனங்கள் வருகிறார்கள். அந்த உவரத்தங்களும், பஞ்சலோகங்களும், நிரகோபகரணமான பலபத்திரங்களும், சாமான்களும் நமக்குக் கிடைப்பதற்காக மலைகளிலும், கடல்களிலும், பெருநகரங்களிலும், காடுகளிலும், லக்ஷாதி லக்ஷம் ஜனங்கள் மைசூரிக்க, கால்சுலிக்க, தேகமெலிய, பெற்றித்தகண்ணீர் நிலத்திலிழைப்பதாபாடுகளெல்லாம் படுகிறார்கள். இவ்வளவு யாக ஒவ்வொருவனும் ஜீவிக்கிறதற்கு உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களும் பிரயாசப்படுமபடி ஐயன் செய்திருக்கிற விகிதத்தை யார் அளவிடக்கூடும்.

உலக முழுவதும் ஒரு குடும்பமென்பதற்கும் ஒரே வர்க்கமென்பதற்கும் இன்னும் அநேக பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணங்கள் உண்டு. பூகோளத்தைச் சேர்ந்த சகல கண்டங்களிலுமவசிக்கிற சர்வஜனங்களுக்கும் தேசங்களும், அவயவங்களும், சூண குணங்களும், இன்ப அபாயங்களும், சாவு வாழ்வுகளும் எவ்வளவும் வித்தியாசமில்லாமல் ஒரே தன்மையாயிருக்கின்றன. சகல பாலஷுகளிலும் உள்ள இலக்கணம், இலக்கியம், கணிதம், நியாயம், தர்க்கமுதலிய நூல்களும் வித்வான்களுடைய கற்பனைகளும், வாரம், மாதம், ஆண்டுமுதலிய கணக்குகளும், சகல தேசத்தாருக்கும், சந்திரனக்குறைய ஒரே வகையாயிருக்கின்றன. பூமி சார்வத்திலும் அந்தரத்தப் பெருங்களுக்குரிய திசைகளினைப் பேசுபவர்களிலும், ஆகாசவித்தியாசங்களிலும், நிலதேசத்தார் வெண்ப்பாயும், நிலதேசத்தார் குறுப்பாயு மிருக்கிறார்களெயன்றி வேறு காரணமல்லவோ, ஒருதேசத்திலுள்ள உபவாசிகளுக்கு ம், பிராமவாசிகளுக்கும், பெருமுதலிய நிலவிஷயங்களில் திந்துப்பதம் உண்டாயிருப்பது சகலாசகாசணமேயல்லாமல் இயற்கைக்காரணமல்லவோ, ஒருபிராமணன் வீட்டுக் குழந்தையைப் பாலப்பருவத்தில் ஒருநாழ்க்க ஜாதியான் தனவிட்டிறக்காண்டுபோய் வளர்த்தால் அந்தத் தாழ்க்கசாதியார்போலவே பேசவும்-கடக்கவும் சற்றுக்கொள்ளும், ஒருபறையன் வீட்டுப்பிள்ளையைப் பிராமணன் கொண்டு போய் வளர்த்தால் பிராமணனைப்போலவார்த்தையும், கடைபாவனைகளும் உண்டாகும். இதுவேசேர்க்கைக் காரணமென்பதைக்காட்டுகின்றது. பிராமணப்பிள்ளை பூணூல் விபூதி ருத்திராக்ஷத்துடன் பிறக்கவில்லை, பறையன் வீட்டுப்பிள்ளை, மாடுமொய்க்கிறகொல், குட்டைகத்தைப்புடன் பிறக்கவில்லை, ராஜபுத்திரர்கள் தலைநில நீரிடமாம்

கையில் செங்கோலும், பீதாம்பரமும் தரித்துக்கொண்டு கனகவிக்கிரகம்போல், அதிகந்தரமாய்ப் பிறக்கவில்லை; ஏழைப்பிள்ளை - இரந்து குடிக்கும் ஒட்டுடன் கோவணாண்டியாய்க் குருபியாய்ப் பிறக்கவில்லை; அரசன்விட்டுப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் ஏழைவிட்டுப் பிள்ளையாயிருந்தாலும் - எல்லாப்பிள்ளைகளும் ஒருகோவணத்துக்கும் கதையில்லாமல் சுத்தநிர்வாணத்துடனும் நிராதரவாயும், தூர்பலமாயும், பிறங்கின்றன. பிறந்தபிற்பாடுஎந்த ஜாதிப்பிள்ளையாயிருந்தாலும் படித்தால் புத்திமானாயும், படியாவிட்டால் புத்தியில் உலக்கைக் கொழுந்தாயும் நிரவர்த்திக்கிருனென்பது யாவர்க்கும் ஸ்வாநுபேகமாயிருக்கின்றது. சகலமன்னுபிற்களுக்கும் ஏகபீதாவாகிய கடவுள் எல்லாருக்கும் பொதுவில் மழைபெய்யவும், எல்லாருக்கும் சந்திர சூரிய கஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கவும், எல்லாருக்கும் சமானமாகப் பஞ்சபூதங்கள் வேலைசெய்யவும் ஆக்ஞாபித்திருக்கிறார். அபேதமாக எல்லாமனுஷ்யர்களும் வியாதி முதலிய துன்பங்களால் பீடிக்கப்பட்டு அந்தியகாலத்தில் தங்களுடனாகுட ஒன்றுங்கொண்டு போகாமல் பிறந்த கோலமாயிறந்துபோகிறார்கள் இப்படிப்பட்ட பலமுகார்திங்களால் உலகமெல்லாம் ஒரு குடும்பமென்பதும் ஒரே ஜாதியென்பதும், நிதர்சனமாயிருக்கின்றது.

ஒருசீவிய குடும்பகாரியமாக நடப்பதற்குப் பெரியர் சிதியரென்கிற அந்தஸ்துக்கிரமமிருக்கவேண்டியது எப்படி. அவசியமோ - அப்படியே உலகமாகிய பெரிய குடும்பம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு அரசரென்றும், குடியுள்ளென்றும், மேலோரென்றும், கீழோரென்றும், தனவான்களென்றும், தரித்திரர்களென்றும் பல அந்தஸ்துகளிருக்க வேண்டியது முக்கியம் - அப்படிப்பட்ட தாரதமிய மில்லாமல் சகலரும் சமானஸ்கந்தர்களாயிருந்தால் தலைக்குத்தலை மூடப்பாய் ராஜநீதியும் பலதொழில்களும் நடவாமல் ஸீரீதம் உண்டாகுமென்பது நிச்சயமே. மேலான அந்தஸ்துள்ளவர்களுக்கு அந்த அந்தஸ்துக்குத்தக்க விராமங்களும், சுவாஸ்தியமும், சத்துருபுமும், ரோகங்களும், அதிகமாயிருக்கின்றன. அவ்வளவு கஷ்டங்கள்தாழ்த்தபதவியில் இருப்பவர்களுக்கு இல்லை. அவர்களிடம் சீர பிரயாசமானது. அவர்களுக்கு ஆரோக்கியத்தையும், மனோரமமியத்தையும், பாமசந்தோஷத்தையும் கொடுக்கின்றது. தாங்கள்குடியிருக்கிற வீடுகள் அசைந்தாலும் தாங்கள் அசையாமல் சீரம்பலமேற்கொண்டிருக்கிற தனவான்களுக்குச் சீராகமும், மனோநிர்ப்தியும் குறைவாயிருக்கின்றன - பலதேசங்களைப் பிடித்தால் ஒரு அரசனுக்கு எவ்வளவுசந்தோஷம் உண்டாகுமோ அவ்வளவுசந்தோஷம் - கூலிவேலை செய்து சொற்பப்பொருளைச் சம்பாதிக்கிற ஏழைக்கும் உண்டாகின்றது. இவ்விதமாக ஒரு விஷயத்தில் குறைவு

ள்ளவர்களை வேடுகுருவிஷயத்தில் அதிகப்படுத்திச் சகலஸாயுஸ் ச
 னாமாகக் காணிக்கிற கிருபாசமுத்திரமாயிவ் கூடவுளை அவ்வாதமுஷ்
 யானிக்கும்படி. ஸ்திரீகளுக்குப் பொதுக்கூலிவண்பம்.

தெய்வத்தையடைவதற்குப் புண்ணியமே வழிபாடுருப்பதால்
 ஸ்திரீகளுக்குப் புண்ணி யோபதேசஞ்செய்வது முத்தியாய் விருக்கி
 ன்றது. புண்ணியத்திற்குப் புண்ணியமே சமாமமல்லது அதற்கு உ
 பமானஞ்சொல்ல வேடுகுரு பொருளு மில்லை. புண்ணியமே புத்தி,
 புண்ணியமே சித்தி, புண்ணியமே சக்தி, புண்ணியமே மூர்த்தி, புண
 ணியமே வேதாந்தம், புண்ணியமே மொத்தந்தம், புண்ணியமே சித்
 த்நந்தம், சகலசாஸ்திரங்களும், வேதங்களும், வேதாங்கங்களும், நி
 திகாசுபுராணதிகளும் வித்தாத்தந்தமது புண்ணியத்தை யே. உப
 நயங்களும், சித்தாந்தங்களும், கலீகார்களும், வித்தாபராகரும் உ
 தா மேகிப்பதும், பூசிப்பதும், உபத்திப்பதும் புண்ணியமே. சகல
 யாதிகளும், தயோதனர்களும், சர்வசங்கப்பதீர்த்தியா நஞ்செய்வது பு
 ண்ணியத்திற்காகவே. உபநயம் என்பதன் மொன்று துன்பகாரகர் ச
 ம்வாதஞ்செய்கிற சகலமய வாழ்களும் புண்ணியம் ஒன்றையே அ
 விவோதமாக அங்கீகரிக்கிறார்கள். பாயாவஸ்து காவதபாஞ்செய்
 ததும் பாயத்தையுக்கிப் புண்ணியத்தை நீலேகிறத்தும் பாயமுமே.
 அதில் அநேக மகாத்மாக்கள் தலைகொடுத்து நீலேகிறத்தவையு பு
 ண்ணியமே. இல்லறம், துறவறமென்று சொல்லப்பட இரண்டுங்
 களும் புண்ணியமே. பத்தர்களேச் சுத்தர்களாகவது புண்ணியமே
 சுத்தர்களை முத்தர்களாகவதும் புண்ணியமே, சகல மொப்பத்தங்
 களைக் கொம்பதும் புண்ணியமே. மாணுஷிகத்தைத் தெய்விகமாக
 குவதும் புண்ணியமே.

மொட்சத்திற்கும், நாகத்திற்கும் எப்படிப்பேதப்பட்டா. அப்படி
 யே சிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களும் பாயவா வித்தயா புண்ணியகார
 யிருக்கிறார்கள். இந்த உலகத்திலும் புண்ணியவான்களுக்கும் புண
 ணியம், துஷ்டர்களுக்கும் துஷ்டனையும் உண்டாக்கின்றன. சிஷ்டர்க
 ளுக்கு எவரும் பிரக்கியாதி, துஷ்டர்களுக்கு எவரும் அபிச்சயாதி,
 சிஷ்டர்கள் சாவசனமீத்தர்கள், துஷ்டர்கள் சாவசனமீதா விவோந்
 கள். அரசர்களும் நியாயாதிபதிகளும் சிஷ்டாறுக்கியும், துஷ்டாந்
 க்கொருமும் செய்கிறார்கள். வேதாநாதிகள் அபயவாஸஸ்தியாய்
 யர்களை யே தெரிந்த தருந்த உத்தியாயங்களினைக் கொங்கிறார்கள்.
 தெரியாமையினாலும் பகஷாபதம் பூதவிய காலங்களாலும் அவை
 க்கியார்கள் உத்தியோகங்களில் கயம்க்கப்பட்டாலும் அவர்களுடைய
 அயோக்கியத்தை வெளியாமாதத்திற்கில் அவர்களை உத்தியோக
 ய்களிலிருந்து தள்ள யாவரும் வழிவெறுக்கிறார்கள். பெற்ற தாய் தா
 னைகளும் கல்லடிகள்ளை மேலித்துக் கொட்டி பள்ளிகளைத்து வெ

விக்கிரார்கள் நல்லவன் ஏகசாட்சியாயிருந்தாலும் அவனுடையவா
ர்த்தையைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அசத்தியவான்கள் பலராயி
ருந்தாலும் அவர்களுடைய சாக்ஷியங்களைத்தள்ளி நியாய சபையா
ர் தீர்மானிக்கிறார்கள். கூடியமட்டும் நல்லவர்களுையேதேடி அவர்க
ளிடத்தில்கொடுக்கல்வாங்கல்செய்யயாவரும்விரும்புகிறார்கள். நாண
ய முள்ளவர்த்தகர்களிடத்திலே யாவருமசரக்குகளைக்கொள்ள அ
பேகிக்கிறார்கள். பெண்ணிட்டம்காரர்கள் நற்குணமுள்ள புருஷிக
ளையும் பிள்ளைவிட்டம்காரர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்களையும் தேடி.
விவாகஞ்செய்வது பெரும்பாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. யஜமான்
துஷ்டனாயிருந்தாலும் அவன்நல்லவர்களுையே தேடித்தனக்குள் வே
லைக்காரர்களாக வைத்துக்கொள்ளுகிறான்.

சிஷ்டர்களால் ஒருவருக்கும் துன்பமில்லாதபடியால் சிஷ்டர்க
ளைத் துஷ்டர்களும் பூஷிக்கிறார்கள் துஷ்டர்களால்யாவருக்கும் உப
த்திரவமானபடியால் துஷ்டர்களைத் துஷ்டர்களும் தூஷிக்கிறார்கள்
துஷ்டனைத் துஷ்டனென்றுசொன்னால் அவனுக்கே கோபமவரும்.
அவனைச் சிஷ்டனென்றுசொன்னால் அவனுக்குச் சந்தேகமும் உண்
டாகும். துஷ்டனை அவனுடைய பெணசாதியும் பிள்ளைகளுமே நம்
பார்கள் துஷ்டர்களும் வாசாகைங்கரியமாய்த் தாங்கள் நல்லவர்க
ளென்று பகிர்வேஷம் பூண்டுகொண்டால்மட்டும் அவர்களிந்த உல
கத்தில் ஜீவிக்கலாமேயொழிய வேறுவகையில் ஜீவிக்க மார்க்கமில்
லை இந்தக்காரணத்தைப் பற்றியே உலகத்தில் கள்ளஞானிகள் விஸ்
தாரமாயிருக்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு அழகும், தனமும், வித்தைபு
ம் இல்லாதிருந்தாலும் அவன் நல்லவனு யிருப்பானானால் அவனிடத்
தில் யாவருக்கும்கௌரவமும் அவனைப் பார்க்கப்பார்க்கப் பரியமு
ம் சந்துஷ்டியும் உண்டாகின்றன. வடிவில் மனமதனையும் திரவியலா
னாயுமிருந்தாலும், அவன் துஷ்டனாயிருப்பானானால் அவனிடத்தில்
யாவருக்கும் அருவருப்பும் அவமதிப்பும் உண்டாகின்றது. சிவபிள்
ளைகளுந் துஷ்டர்களை வெறுக்கிறார்களென்பதற்கு மழையிலலாத
காலங்களில் சிறுபிள்ளைகள் கொடும்பாவி கட்டியடிக்கிறவழக்கமே
சாக்ஷியமாயிருக்கிறது. ஊருக்கு ஒருநல்ல அதிகாரிவந்தால் அவனை
யெல்லாரும் கொண்டாடிக்கொண்டு அவனுடைய கேஷமத்தைப் பி
ரார்த்திக்கிறார்கள். அவன்பரமதுஷ்டனாயிருந்தால் அவனுடைய துன்பம
டைந்தவர்கள். துன்பமடையாதவர்கள் எல்லோரும். எவ்விதத்து
ச்சமயம் வரும்போது அவனைக்கெடுக்கக் கங்கணம் கட்டிக்கொள்
னுகிறார்கள். விடுகளிலும் வீதிகளிலும் பலபேர்பேசுகிறவார்த்தைக
ளைக்கவனித்தால் இன்னான் நல்லவன் இன்னான் கெட்டவன் என்கி
றவார்த்தை கலவாமலிராது. விவரந்தெரியாத குழந்தைகளும்,

கல்லவர்களிடத்திற் பிரியத்தையும் துஷ்டர்களிடத்தில் அபிரியத்
தையும் காட்டுகின்றன.

சத்தியம், பொருமை சாந்தி தயை, தாக்ஷணியம், இரக்கம்,
உபகாரம், நிகர்வமீது முதலிய கருணைகளை மெச்சாதவர்கள் யார்!
அந்தந்தச் செய்கைகளைத் தங்களுக்கு யாவருஞ்செய்யவேண்டுமென்று
என்றும்பாதவர்கள் யார்! அகங்காரம், பொய், ரூப, வஸ்து, கம், கனவு,
கோலை, கோபம், லோபம், மோகம், குரோதம், மதம், மாற்சரியம்,
கொடுமை, அரீதி முதலிய ஆர்ச்செய்கைகளைப் பிறரிடத்திற்கண்டால்
அவைகளை வெறுக்காதவர்கள் யார்! அந்தச்செய்கைகளைத் தங்களுக்
கு ஒருவரும் செய்யக்கூடா தென்று அபேக்ஷியாதவர்கள் யார்! ஒ
ரு உபகாரியைக்கண்டால் அவனைப் பிரியமாக உபசரிக்காதவர்கள்
யார்! ஒருவன் தாங்கக்கூடாததுன்பத்தை யறுபடுத்தால் அவனுக்
காக இரங்காதவர்கள் யார்! ஒருவன் மற்றொருவனை அபிரியமாக உ
பத்திரவஞ் செய்தால் அந்தக்கொடியனைக் கோபிக்காதவர்கள் யார்!
ஒருவனுடைய கண்ணில வேறொருவன் குத்துவதை காம் பார்த்தா
ல கம்முடைய கண்களும் கோசின்றன, ஒருவன் வேறொருவனை அ
டித்தால் அதைப் பார்த்து கம்முடைய தேகமும் வலிப்பது உபாஸி
க்கின்றது, தங்களுடைய சொந்தத்துக்குத் துக்காக அழாதவர்களும்
பிறர் துக்கத்துக்காக அழுகிறார்கள், துன்பமீடுத்திற்பழகியபழகி
க் கல்லையிப்போன்ற கடினத்திற் கொண்டிருக்கிறவர்களைத் தவிர ம
ற்ற யாவரும் துன்பப்படுகிறபண்ணியவர்களைக்கண்டால் இரக்கப்பாஸி
யார்கள்.

கதைகளிற் சொல்லப்படுகிற சமஸ்துகளைக் கூடப் பூஜிப்பதும்,
அவர்களுக்கு விவோதிகளான அசாதுக்களை நித்தியமும் யாவருக்
ளும் சகஜமாக இருக்கின்றன, இவ்வண்ணம் இராமத்துவோகம் செ
ய்தாவன யல்லாமல் கமக் கென்னதுவோகம் செய்தான், துரியோத
னன் தம் புத்திராதிதிகளுக்குத் தாயாறுபெயல்லாமல் கமக்குத் தா
யாறு பலவவே, அரிச்சந்தரன் கமக்கென்ன உபகாரம் செய்தா
ன், கதைத்தினாயன் கமக்கென்ன அபகாரம் செய்தான், இராம
யணத்தில் இராமர் தமது பத்தினியைப் பிரிந்து அழுகிற இத்
தை காம் வலிக்கூடப் போகுது சிதைபட வே கம்முடைய பத்தி
னிகளும் போய்விட்டது போல காலும் கூட அழுகிறோம், அவ
ருடைய பணிகளாகிய குங்குலத்தை உபகாரம் கூடிக்கொண்டி
இவ்வறுதிகளுடனே மனோயுத்தம செய்வீரோம், அந்தக்குங்கு
லம் களுக்குத் திரிணச் செய்தும் வாத்தாலும் கமக்குப் பரிணச் செ
தம் வந்ததுபோல வாழுவீரோம், இராமயணத்தால் இராமதுவனை
ங்கள் மலைமலையாய்க் குவடிப்போது கமக்கு இராமர் கனகபிரவே
கம் செய்ததுபோல காம் ஆந்தபரித ராகுவீரோம், தாமஸ் முத

விய பஞ்சபாண்டவர்களும், அரிச்சந்திரனும் இராஜ்யங்களை யிழந்து பரிதபிக்கும்பொழுது நம்முடைய இராஜ்யங்களும் போய்விட்டது போல நாமும் அதுகாப்படுகிறோம். பின்பு அவர்களுக்கும் பட்டா பிஷேகமான வுடனே நமக்கும் பட்டாபிஷேகமானது போல் மகிழ்ந்து அவர்களுடனே நாமும் மகோராச்சியஞ் செய்கிறோம். இவை முதலிய காரணங்களால் புண்ணியத்தின்மேல் பிரியத்தையும் பாபத்தின்மேல் வெறுப்பையும் மதுஷ்ருக்குச் சுவாவருணமாக ஸ்வாமிகொடுத்திருக்கிறாரென்பது பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமா யிருக்கின்றது.

புண்ணியம் செய்வது பிரயாசமென்று சிலர் நினைப்பார்கள். அப்படி நினைப்பது தப்பு. சாணவயிறு வளர்ப்பதற்காக சமுத்திர யாத்திரை செல்வதும், மலைகள் ஏறியும், ஆரணியங்களைக் கடக்கும், தேசாதிதேசங்களெல்லாந்திரிந்தும் பல தொழில்களைச் செய்கிறார்கள். யுத்தாங்கத்திற்போய்ச் சண்டையெய்து பிராணனைக் கொடுக்கிறார்கள். மதுஷ்ருடைய செய்கையோ தேவதா நிர்மானமோவென்று பிரமிக்கும்படியான சிற்பவேலைகள், சித்திரவேலைகள், நீராவியந்திரங்கள், இருப்பு வண்டிகள், தந்தித்தபால் முதலிய அருமையான வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். அகோராத்திரம் பிரயாசப்பட்டுப் பல சாஸ்திரங்களையும், பல தொழில்களையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படியான பட்டா அதிசயமான காரியங்களைச் செய்கிற மதுஷ்ருளுக்கு ஈண்ணம சாங்கம், பொறுமை முதலிய புண்ணியங்களைச் செய்வது மதுராப்பிரயாசமா? அவைகளைச் செய்ய அலைபவென்மோ? தேகப் பிரயாசை பட்டாவென்மோ? இல்லையே.

பாவஞ்செய்வது கஷ்டமே தவிரப் புண்ணியஞ்செய்வது சுஷ்டமல்ல, உள்ளகாரியத்தை உள்ளபடி சொல்வதுதான் உண்மை; நடந்த காரியத்தைக் கூட்டாமற் குறைக்காமல் நடந்தபடியே சொல்வது எவ்வளவு எளிதானகாரியம். நடவாத காரியத்தை நடந்தது போலப் பொய்சொல்லுகிறதாயிருந்தால் முன்னுக்குப் பின் விரோத மில்லாமல் மந்தியே ஆலோசித்துக் கற்பித்துக்கொண்டு ஆகாசமா விரைகூட்டுவதுபோலப் பொய்கோட்டைகட்டுவது எவ்வளவு வருத்தமாயிருக்கின்றது. அஸ்திபாரமில்லாத சுவருக்கு ஆயிரம் முட்டுக்கொடுப்பதுபோல ஒருபொய்யை ஸ்தாபிக்க அநேகம் பொய்களைச் சொல்லியும் பிரயோசன மில்லாமல் “கெட்டிக்காரன் புனுகு பட்டுக் காளையில் தெரியு” மென்பதுபோல எப்படியும் பொய் வெளியாகின்றது;— கொலை, களவு, மோசம், வஞ்சகம், பாஸ்திரிகமணம் முதலிய கொடிய செய்கைகளைச் செய்வதற்குத் தகுந்த சம்பவங்களும், ஆயுதங்களும், சகாயங்களும் தேடிக்கொண்டு அந்தச் செய்கைகளைச் செய்வது எவ்வளவு கஷ்டமும் வருத்தமும்

அச்சமும் பிராணசங்கடமுமாயிருக்கின்றன. அந்தச் செய்கைகளுக் கு விவரமான புண்ணியங்களைச் செய்வது எவ்வளவு யில்லையா இருக்கின்றது.

சர்வசாட்சியாகிய கடவுள் பாபபுண்ணியங்கள் தெரிவிப்பது மனோகாஷிபாகியதிபத்தை ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ஏற்றியவைத்திருக்கிற ரென்பது சத்தியமே. விவரத்தெரியாத பால்களும், சித்த ஸ்வாதீனநில்லாத பைத்தியக்காரர்களும் தவிர மற்றையவரும் படித்தவர்களாயிருந்தாலும், படியாதவர்களாயிருந்தாலும், கன்மை தீமை தெரியாதவர்கள் ஒருவருநிலை, படியாதமுடர்களுக்கும், தர்மாதர்மங்களைச் சேர்த்த நில நுட்பமான விஷயங்கள் தெரியாமலிருந்தாலும், ஸ்தூலமாய், தர்மம்தின்னது, அதர்மம்தின்னது, என்பது யாவருக்கும் தற்சார்பமாகத் தெரிந்திருக்கின்றது. ஆனாலுபற்றியே “நெஞ்சையொளித்தொரு வஞ்சகநிலை” என்றும் “தன்னெஞ்சறியாத பெய்யில்லை தாயறியாத சூலில்லை” என்றும் தன்னையறியாத சன்னதமில்லை” என்றும், பெரியோர்களுடைய வாசகியங்க விரூக்கின்றன. மனோசாட்சியாகிய தீர்ப்பாபபுண்ணியங்களை நமக்குக் காட்டுகிறதும் தவிர நாம் பாவம்செய்யும்பொழுது நம்மைச்சுக்கின்றது. புண்ணியம் செய்யும்பொழுது நம்மைப் புகழ்த்து சந்தோஷிக்கின்றது. ஆகையால் மனோசாஷிக்கு விவராதமில்லாமல் நடக்கிறவர்களை புண்ணியத்தாங்கள்.

கண்ணாடியில் தொன்றுகூற கருவியைப் பிரதிபிப்பாம் காம்செய்வதை யெல்லாம் தானுஞ் செய்து காட்டுவது போல நாம் துபரிபரிமாமாகிய உலகம் காம்செய்வதை யெங்கட்குச் செய்கின்றது. நாம் ஒருவனைப் புகழ்த்தால், அவனும் கம்மைப் புகழ்கிறான். நாம் ஒருவனைச் சீர்கழ்த்தால், அவனும் கம்மைச் சீர்கழ்கிறான். நாம் ஒருவனுக்கு உபகாரம் செய்தால், அவனும் கமக்கு உபகாரஞ் செய்கிறான். நாம் அபகா ஞ் செய்தால், அவனும் கமக்கு அபகாஞ் செய்கிறான். ஒருவன் எரையாயிருந்தாலும், அவனுக்கு நாம் தீங்கு செய்தால், அவனும் ஒருசமயத்தில் கமக்குத் தீங்கு செய்வதுகூட தசரியல்ல. கொடியும் யானையைச் சாகுகின்றது. குப்பையுயர்ந்து கோபுரத்தைப் பறிக்கின்றது. பெரியவொருள்களைச் சிறிய செல்லும் பகழித்து உபயோகப்படுத்துவதன் - நாம் எதை விதைக்கிறோமோ அதுவே கமக்குப் பணிகும். வேம்பை விதைத் தவனுக்கு வேம்புப் பாலல்லாமற்குநும் புகட்டக்குமா? பார்வை வளர்த்தவனுக்கு விதை மெயல்லாமல், அமரத்தங்களை உருவா? அபாடிவோ காம் கன்மைசெய்தால் கன்மைமும் தீமைசெய்தால் தீமைமும் கமக்கேகவிக்கிற பழையத் தின்மைபலவிட்டு கன்மைபலப்படு

தனதுக் கொள்வது விவிலிதமாயும் கம்முடைய சுயப்பிரயோஜனமாகவும் இருக்கின்றது.

ஆஷ்டர்களுக்கு அவர்களுடைய துர்மார்க்கங்களே அவர்களே தந்தஸ்திற்கு ஆயுதங்களாயிருக்கின்றன. பேருணடி, சோமால் முகலாயாக்களுடையகளை மேற்கொண்டவர்களுக்கு, அஜீரணம், வியாதி, ஆபுசுஷ்டம் முதலிய பலதுன்பங்கள் வளர்கின்றன. மருபானஞ் செய்துகொண்டவர்கள் பணத்தைக்கொடுத்துப் பைத்தியத்தை விலக்குவா ங்ருவதுமீதல் பலதுன்பங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள். அவர்களுடைய குழியை குழியைக்கொடுக்கின்றது. தாமோன்றா, தாமோன்றா, மேத்யிய பென்றா, அமெத்திய மென்றும் மேத்யித்தியாமல் விட்டை விற்புமாத் டைவிற்பு உடைமைகளேவிற்பு, மானங்கெட்டு, மறியா தை கொட்டு, மதிக்கெட்டு, விதிக்கெட்டுப் பெண்காதி யோருட்கும், பிள்ளைகளினாருட்கும், தாங்களொருங்கு மாகத்திரிகு ருடியர்களுடைய பெருமையை என்னென்று சொல்லலாம், கள்ளின் கடைபே அவர்களுக்குக்காணியாகி துர்மைமேயே அவர்களுக்குக் குடியிருப்பு, புழுதியே அவர்களுக்குப் போர்வை, சாம்பலே அவர்களுக்குச் சாபிரமஞ்சரம், சாணியே அவர்களுக்குத் தலையணை, ஆகாசமே அவர்களுக்கு ஆடை கள்ளே அவர்களுக்கு ஸ்கார்பாகம், துன்பங்களே அவர்களுக்குத் துணை. கள்ளைவாயில் விட்டவுடனே தங்களுடைய சுதித்தியங்களைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்ளுகிறவார்கள்தல்லா ராய்விடுகிறதனது சொல்ல வேண்டியதில்லை.

காமதூர் கடுங்குந்தம் கருக்கு அவர்களுடைய தேய்க்களை மரத்தி மரதையால் வேலையாழி அராவசியும் ந, எறுபு கிருமி, முகலியை கருக்கு மகிழ்ச்சியை கொண்டாடுவதுமேயல் அவர்கள் சரிவமலில் பண்களுமா, கட்டி கரு, பல்வியா திகளும், கொண்டு விட்டுப் பைபுபாகத் திரிகிறார்கள்.

பெண் பி.த.

“மேசங்களையாவுமுயர்வின் ணீங்கிவேசையர் தத்
தேவகளிள்வாஞ்செய்கையால்—மாகமிசை
ஆசைக்குந்கார்காணுமவ்வேசையர்கொடுப்பர்
சாசைக்கொடுப்பவர்க்கேகாண்”

“மேசங்க ளெல்லாம் ஆகாசத்தை விட்டுத் தாசிகளுடைய சரிவங்களில் வசிக்கிறபடியால், விசாராயங்களில் ஆகாசந்நாபர் க்குவிண்ணுமானாலும் ஆகாசத்தில் மேசைத் தாசியிலாவதற்கு

மீட்டி, தாழ்த்துகிறது. ஆகவே கொடுக்கிறதில்லை. அவர்களுடைய தாழ்வுகள் மோகங்களைக் கொடுப்பார்கள். ஆகையால் கற்றுக்கொள்ளும் கருத்தையே பணியாற்றுகிறது. அப்படியானால் மீட்டி, அவர்களுடைய விடமார்க்கமே காட்டாமல் யிருக்கின்றது.

[illegible]

தீயர்களுக்கும், நெய்யைத் தயாரிப்பவர்களுக்கும், தயாரித்த உணவுகற்றி
ய் பாடுதலை டீனாரம் விற்கப்படுகின்றதென, கால் விரிந்ததன்றும், துள்
லை மரங்களுந், தூக்கு மரங்களுந், விலங்குகளை வந்ததன்றும், சீரங்கு
ளும், குண்டுகளும், பறந்துகொளும், சுத்தப் பருதலை அழகுக்கொளும், அ
வ்விடங்களுக்காக உண்டாயிருக்கின்றவைகளை வெவ்வேறு பற்றாமற்படிவால்
வை. ஆகல்களும், மக்கள்களும், மயாயா திபத்களும், மயாலிக் கி
வர்களும், படைவீரர்களும் ஆஷ்டிங்களைச் சிசுந் பறந்துகொள இறங்கி
முடிகளை யல்லாது மெய்யல்லவை. ஆஷ்டிங்கள் இல்லாவிட்டால் அந்
த உத்தமியாகவந்தர்களுக்கும் படிவாழ்ந்தவது?

தீயங்களுக்கும் அவர்களுடைய தீமைகள் தவிர்த்துவிடும்படி நமது
மேலவரின் பண்ணியவான் கருத்துப் பண்ணியதை எம்மாவோர்
குக்கின்றது. அவர்கள் சர்வதேச மீத்காரர்களாகவாய் அவர்க
ளுக்கும் எல்லாருக்கும் மீத்காரர்களாகவோ யிருக்கிறார்கள். அவர்கள்
உருவமாயு விடுவதாயிற்றுமால், அவர்களுக்கும் உருவம்

ர்கள் ஒருவருநிலை. சர்வலோக சமாதானமும், புண்ணியத்தினாலுண்டாகிற மனோபாக்கியமும், நிர்மலமான ஆத்மாநந்தமும் உள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். தகப்பன் பிள்ளைகளையடித்துப் புத்தி கற்பிப்பதுபோல், சாதுக்களைச் சொதிப்பதற்காகவும், அவர்கள் ஞானத்திலும் புண்ணியத்திலும் அதிகரிப்பதற்காகவும், அவர்களுக்கும் சில சமயங்களில் கடவுள் துன்பத்தைக் கொடுப்பதுமுண்டு. அதற்காகச் சாதுக்கள் பின்வாங்கமாட்டார்கள். துன்பமே ஞானத்தின் பாடசாலையா யிருக்கின்றது. உலகத்தில் துன்பங்கலவாத சுகநிலை, பிரசவவேதைக்குப் பயந்தால் புத்திரபாக்கியம் கிடைக்குமா? மருந்துகசப்பென்று வுண்ணப்பயந்தால் சரீராகம் உண்டாகுமா? குளிருக்குப் பயந்தால் குளிப்பதெப்படி? அதுபோலத் துன்பத்துக்குப் பயந்தால் இன்பமில்லை யாதலால், கடக்கடப் பிரகாசிக்கும் பொன்னிப்போலவும், சாணைக்கல்லில் வைத்துத் தேய்க்கத்தேய்க்க ஒளிமிரும் மணிகள் போலவும் என்ன துன்பம் வந்தாலும் பின்னிடாமல் புண்ணியத்தில் அதிகரிப்பவர்களை உத்தமர்கள். இந்த உலகம் பரமலோகப் பிரயாணத்திற்கு மார்க்கமே யல்லாமல் இது நமக்குச் சொந்தமல்லவே. ஒரு ஊருக்குப் பிரயாணமாய்ப் போகிறவர்கள் வழியில் படுகிற கஷ்டங்களை மதியாமல் அந்த ஊரின்மேலே கோக்காமாய்ப் போவதுபோல், பரலோக யாத்திரைக் காரர்களாகிய நாம் மார்க்கமாகிய இந்த உலகத்தில் வருகின்றதுன் பங்களுக்கு அஞ்சாமல் அந்த யாத்திரையின்மேலே திருஷ்டியா யிருக்கவேண்டும்.

“தாட்டோட்டக்காரனுக்குத் தயிருஞ் சாதமும், விசுவாசக்காரனுக்கு வெந்நீரும் பருக்கையும்” என்பதுபோலப் புண்ணியவான்கள் டாம்பிகரமாய்த் தங்களுடைய பெருமையைத் தாங்களே சொல்லிக் கொள்ளார்களாகையால் அவர்களைச் சிலசமயங்களில் உலகத்தார் அறியாமலும், அவர்களுக்குத் தகுந்த சம்மானஞ் செய்யாமலுமிருப்பார்கள். அதற்காகப் புண்ணியவான்கள் அற்பமுங் களைக்கிறதில்லை. அரித்தியமான இகலோக பாக்கியத்தை அவர்களே நிஷேதிப்பதால் அவர்களுக்கு அந்தப்பாக்கியமில்லாமற் போவது குறைவல்ல

பூலோக பாக்கியமெல்லாங்கூடி மண்ணும், கல்லும், மயிரும் பஞ்சம், மலாதிசுருமேயன்றி வேறல்லவே. பொன்னும், வெள்ளியும் ஒருவகையான மண்ணேயன்றி வேறென்று மல்லவே. நவரத்தினங்கள் பலவகைக் கற்களே. கம்பளம், போர்வை, சாலவை முதலியவைகள் நாய், புலி, காடி, ஆடு முதலிய மிருகங்களின் மயிர்களே. பட்டுகள் பட்டுப் பூச்சியின் வாய் நுரையே. வஸ்திரங்கள் பருத்தி னாலே. புனுரு, சவ்வாது, கஸ்தூ

ரி முதலியவைகள் பூனைமலமே. 'மீதன்னன்பது மீதனீக்களின் உச்சி
ட்ட மே இப்படிப்பட்ட அகஸிபான பதார்த்தங்கள் புண்ணியத்திற்கு
ப் பிரதிபலியோஜனமாபுமா? அந்தப் பொருள்கள் எவ்வளவிருந்தா
னும் மனுஷனுடைய ஆசையாடங்காமலிருப்பதால் அந்தப் பொருள்
கள் மனுஷனுக்குத் திருந்தியையும் சக்திதாஷத்தையும் உண்டுபண்
னத்தக்கவைகளல்ல வென்பது நிதரிசன மாயிருக்கின்றது.

உலகத்தில் கம்முடைய ஆசைக்கு அளவில்லை, அல்லெச் சான்ற
ர் என்கிற ஆசைக்கு சைதியர் என்கிற ஜாதியார் சொன்னதுபோல
கம்முடைய பேராசை எவ்வளவு பெரிதோ அவ்வளவு பெரிய சரிசும்
கமக்கிருக்குமானால் கம்முடைய தலைகள் அண்டமுக் கட்டை முட்டி
அப்பாற் செல்லும். பாதங்கள் பாதாளிலோகமாயும் பாயும், வலது
கை பூரியின் வடதிசைச் சுவரை ஊடுருவும். இடதுகை தென்நிசை
க் கோடியாட்டும் செல்லும். பூலோக மெல்லாம் பிடித்த பின்பு 'தே
வர்களுடனே யுத்தஞ் செய்கு தெவலோகத்தையும் பிடிக்க ஆயத்த
ப்போம், இன்னுஞ்சில லோகங்க ளிருந்தால் அவைகளையும் பிடிக்க
த் துவசங்கூட்டுவோம். இப்படியாக கம்முடைய ஆசை அளவற்றதா
யிருப்பதால் பூலோகபாக்கியம் கத்த அபதார்த்தமென்றும் பாலோ
கபாக்கியமே சிலாக்கியமென்றும் பரிஷ்காரமாய் விளங்குகின்றது.

பின்னே வரத்துக்குப் போய்ப் புருஷனைச் சாகக்கொடுத்தது
போலும், வட்டிக்காசைப்பட்டு முதலையிழந்ததுபோலும், குளிக்கப்
போயும் சேற்றைப்பூசிக்கொண்டதுபோலும், சிலர் புண்ணியமீடல்
தரித்துக்கொண்டு பாவத்தைக் கட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். வாலிலை
தேனும், வாலிலை கொடுக்குமுள்ள தேனீக்களபோல உதட்டிலை
உறவும், உள்ளத்திலே பகையுட, கையிலே ஜெபமாலையும், கஷ்டத்தி
லே கன்னக்கோலும், கழுத்திலே தாழ்வாடமும், கருத்திலே காவா
முமாய் வேளைக்குத் தருத்த வேஷம் பூண்டுக்கொண்டு வாசாளுவிக
ளாய்த் தீர்யாமல் உன்னுமாயும் ஒத்திருக்கவேண்டும்.

யுவநி பதிவிரதையா யிருப்பது கற்பிப்பன்றி விர்த்தகாரி பதிவி
ரதையாயிருப்பது விசேஷமா? பலவான் அடங்கியிருப்பது அடக்க
மே யன்றிப் பலமில்லாதவன் அடங்கியிருப்பது அந்தச் சகல சா
ன்றிர சம்பன்னன் வித்தியாகர்வ மில்லாமலிருப்பது பெருமைப்பெய
ன்றிப் படியாதமூடன் நிகர்வியாயிருப்பது ஆச்சரியமா? பெண்டு, பி
ள்ளை, பண்டபதார்த்தங்களை யுடையவன் துறவியாவது துறவிய
ன்றி ஒன்றுமில்லாதவன் துறவியாவது அபாவவிரகத்தினோ, அப்ப

மேயுந்முமுடைய இளமைப்பருவத்தில் ஆரோக்கிய சரீரிகளா யிருக்கும்பொழுதே தெய்வபுக்தியும், புண்ணியப் பிராசமும் கமக்கிருக்கவேண்டுமேயல்லாமல் சாகுங்காலத்தில் புண்ணியம் செய்யலாமென்று நினைப்பது பரிசேயுதே பின்பு நெல் விதைப்பது போலும் தாகமெடுத்த பின்பு நதி வெட்டுவதுபோலும் கப்பலேறின பின்பு மாலுமி சாஸ்திரங் கற்றுக்கொள்வது போலு மிருக்கின்றது.

பலகாள் பிரயாசப்பட்டும் கற்றுக்கொள்ளாமல் எந்தத்தொழிலையும் நிறைவேற்ற முடியாது அப்படியே புண்ணியத் தொழிலும் முன்னமே பழங்குமின்றி நிர்யாண தசையில் சித்திக்குமா? மரம் சாய்த்த பக்ரத்தில் விழுவதுபோல ஒருவனுக்கு எப்பொழுது அப்பிரயாசம் எதுவோ அதுவே அவனை அந்தியகாலத்திலும் விட்டாது மேலும் சாகிறகாலமும் சமயமும் ஒருவருக்கும் முன்னாழ்த் தெரியாதே, இன்றோ, நாளைபோ, இந்த நிமிஷமோ, மறுநிமிஷமோ, காலைபோ, மாலைபோ, பகலோ, இரவோ, இருக்கும்பொழுதோ நடக்கும்பொழுதோ, உண்ணும்பொழுதோ, உறங்கும் பொழுதோ, வேலை செய்யும் பொழுதோ, இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ, எப்பொழுதோ, மாணம் வருமென்பது நிச்சய மில்லாமலிருப்பதால் ஆரியக் கூத்தாடி ஒலங்காரியத்திற் கண்ணு யிருப்பவர்கள் போல் சதா ஈசுவரத் தியானமும் புண்ணிய மிந்தையும் உள்ளவனா யிருக்கவேண்டும்.

காலம் ஓயாமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது, அதன் ஓட்டத்தைப் பிடிக்க ஒருவராலும் வலாது. அந்தகாலத்துக்கு காம் என்ன கொடுமை செய்கோம், அதன்செய்கை யெல்லாம் விபரீதமாயிருக்கின்றது. அது தன்பாட்டிற் பிடுகாமல் கம்முடைய ஆபதையும் நிரிஷ்டேகாவும் நிரூபிக்கொண்டு போகின்றது. முலையி னிருப்பவர்களை முற்றத்தில் இழுத்து விடுவதுபோல கடுவிட்டி னிருக்கிற கர்மைத் தினகதோறும் இகொட்டிற்குச் சரிபத்தில் இழுத்துக்கொண்டு போகின்றது. சிறுஞழைந்தைகளைப் பாலர்களுக்கும், பாலர்களைக் குமாரர்களுக்கும், குமாரர்களைக் கிழவர்களுக்கும் செய்கின்றது. கல்லைப் போன்ற உடலை வில்லைப்போல் வளைக்கின்றது. கன்னங்குவத்த மயிலைப் பின்னமாக்கிக் கொக்குபோல் வெளுக்கச் செய்கின்றது. இரண்டு காணுள்ளவர்களை முன்று காலாக்குவதுபோல விருத்தபலியைக் கொணுன்றி நடக்கப்படுகின்றது காந்திமேனியை ஒத்தமேனியாக்கி, சுத்தர முகத்தை அத்தரமாக்கி, மீன்விழியை ஊன்விழியாக்கி முத்தைப்படுத்த பஸ்லைச் சொத்தைப் பாலாக்கி, கட்டிபொல் மொழியை எட்டி, போலாக்கி, சீதேவியை விருத்தவளை முகேளியா

கதி அபித்தஞ் செய்கின்றது. “இத்தம்புலையார் பாலைத் துறும்பியார்” என்பதுதான் அலையாயின; ஆறுதாநிலையால் இறந்து போனாற் றோடலா. கொத்தளங்கள், மரம் கூடங்கள், மரவியலையகளைப் ப லையார் பள்ளவட்டத்தில் இறந்துத் தகர்த்து வாய்ஞ் செய்கின்றது. இத் தக்கொடிய காலத்தை கப்பல் கூடா தாலையால் வந்தபாடு ஆம் சிவ லாக்நிலையதாடலன் பண்ணிபத்தை மீட அலையார்மீத வேண்டாம்.

இந்தப் பிரபஞ்சமே ஒரு பெரிய கால காலப் பரிநுக்கின்றது. கடந்தாடிகள் இராவேஷக்காரர்களாகியிருக்கிறார்கள். கடமெல்லா நாயகன் வெஷக் காரர்களாயிருக்கிறோம். உலகத்தில் அரசர்கள் தரிக்கிறதென்பதனாலும், பீதாம்பரங்களாலும், பலகத்தி போகும் நர்கள் தரிக்கிறதென்பது, தலைமையகமுதலியவைகளாலும், விவஷங்களை யல்லாமல் வெறவல்லவையாகத்தாடிகளுடைய கால கத்திலே அரசர் முதலியவர்களை வெஷங்களைத் தரித்துக்கொள்வது போல் இந்தப் பிரபஞ்ச கால கத்தில், அரசர் என்றும், குடி கிளை என்றும், பெரிய என்றும், நியமன என்றும், பெற்றவன் என்றும், பிள்ளை கொள்ளும், புறநகரென்றும், கண்ணாடி கொள்ளும், கம்பலாவெஷங்களைப்பண்ணி கொள்ளுகிறோம். அந்த வெஷங்களாக் குடியை தொழில்களை கம்பமுறைமைகளைகொள்வதற்கு உபயோகமாகத்தலைவனாகியவன் அங்கமக்குத்தித்தானந்தவெகுமானந்தவாக, அபிராமம் கொள்ளுதல்தலமே காலகமுதல்தல மேலவது போல் உலகமெல்லாம், அழித்துப்போதும், கம்பமுறை கொண்டு வெஷங்களும், கம்பமுதல்களாங்கியங்களும், வித்தல்களும், சம்பாதித்தலின்பங்களும், காலத்தில்களும், மட்டங்களும், பெருமைகளும், பின்னல் மெல்லாமலும், அபிராமும், புண்ணியம் ஒன்றுபெறாதசுவகாலமுதலியவைப்பிரம்மம் பாடுகாலத்திலும் கம்பலத்தொடர்த்துவந்து அந்நிசையவை பாடுதலின்பத்தில்தொடர்த்துபாடுதலால் புண்ணியத்துதலபோல் மட்டு உத்தமத்தை வெகுமலும் மிக்கலேயும்,

[illegible]

முனைகொண்டால், உடனே அந்தப் பொருளைத் திருடினவர்கள் போல தோஷத்திரஸ்த ராகிறோம். பிறாகெட்டுப்போக வேண்டுமென்று மனதில் நினைத்தால் உடனே அவர்களைக்கொலைசெய்தது போல் தோஷா ஸ்டாக்கிறோம். இப்படியே “உண்ணாமல தினனாமல ஊர மயல மாணே” எனப்பது போலயாதொரு பிரயோசனமு மில்லாமல மனதினுட்பல பாவங்களைக் கட்டிக் கொள்ளுகிறோம் இன்னும்வாக்கினாலும் கிரியையினாலும் நாம் செய்கிற பாவங்களுக்குக் கணக்குண்டா? ஒரு அற்பமனுஷன் நமமுடன கூடியிருந்தால் அவன் முன்பாகத் துணமாக்கித் செய்யாமல சாவஜாக்கிருந் பயயிருக்கிறோம். தேவாநிதேவனும, அரசுக்கரசனும், அருண்டபரிபூரணமான யெங்குமறி ரைந்திருப்பவனுமான கடவுள் எப்பொழுதும் நமமுடனகூட இருப்பதை நினையாமல், நாமபிரபஞ்சமாகிய நாயாந்த காரத்தில் மதிய யங்கிப், பலபாவங்களைச் செய்வது தகுமா?

ஒருவனவான் ஒரு பழத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஒரு விறுபாலைக் கூப்பிட்டு “குதழாதாய் கடவுளிருக்கிற இடத்தை நீ சொன்னால் உனக்கொரு பழத்தருவேன” என்று சொல்ல, அதற்கு அந்தப் பையன் “கடவுள் இல்லாத இடத்தை நீ சொல்ல விரானால் உமக்கு இரண்டு பழத் தருவேன” என்று சொல்கிற தரம் சொன்னாலும், அதுபிரலக் கடவுள் இல்லாத இடமில்லையே, அவருக்கு மறைவான விஷயங்களு மில்லையே, நமக்குக் கண களைக் கொடுத்த கடவுளுக்கு நமமுடைய ரெப்பைகளைப்பார்க்கக் கவாகள் இல்லாம லிருக்கிறோமா? நமக்குக் காதுகளைக்கொடுத்த காத்தாவுக்கு நாம் பேசுமவாதத்தைகளைக் கேட்கக்கூடாதுகள் இல்லாம லிருக்கிறோமா? நமது மனங்களில் வளிக்கின்றமெத்யணக்கு நமமுடைய நினைவுகள் தெரியாம லிருக்கக்கூடுமோ? வேத சொன்ன பாகிப் கடவுள் வேதவாதிகளை அங்சரியாதவர்களைத் தண்டிக்காமல் விடுவானோ? பாபாதினபாதிஷ்டாகளைத் துவிவாழ்க்காம லிருப்பானோ? ஆகையால் நாம் எப்பொழுதும் தெய்வ சநிதானத்தில் இருப்பதை அடிக்கடி நினைவுறு நமமுடைய ஆசாபாசங்களுமும் மீடும் விவாரங்க ளையும் அடக்கிச்சுகிதசானிகளாய விளங்கவேண்டும். கோட டைக்குள் சததுருக்கள் பிரவேசியாத படி அரசர்கள் கோட டை வாசலில் காவல வைப்பதுபோல, காமக்குரோத மோக லோபாதமாய சரியங்களாகிய சத்துருக்கள் பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியே நமமுடைய மனங்கொட்டைக்குள் நுழையாதபடி ஞானத்தையும், விவேகத்தையும் காவலவைத்து அந்தசச்சத்துருக்களை வெறிக்க நாம் எப்பொழுதும் யுகத்தசந்தசாகளா யிருக்கவேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்குப் பதிவிரதா தர்மத்தையும் படிப்பிர்க்க வேண்டும். இத்தவிஷயத்தைக் குறித்து நீதிநூலிலும், பெண்மதிமாலைமீலும், இத்தவசனாகாவியத்திற் பலவிடங்களிலும், காம பிசஸ்தாபம் செய்திருப்பதால் அதைப் புநருத்தியெய்யாமல் அதற்குச் சம்பந்தமான சில விஷயங்களை மட்டும் சங்க்ஷபமாக எடுத்துரைப்பது போதுமென்று நினைக்கிறோம். ஆதிமனுஷர் பாவஞ்செய்யாமல் பரிசுத்தரா யிருக்கும் பொழுது, கலியாணம் கடவுளால் கியமிக்கப்பட்ட தாகையால் உலகத்தில் நடக்கிற சகலகாரியங்களிலும் கலியாணம் சர்வசிவோஷம். யா யிருக்கின்றது, உலகத்தில் துன்பங்கள் விருத்தியாதும் பொருட்டும், ஒருவர்க்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டும், ஆதிலும் ஆணையும் பெண்ணையும் சர்வீகதர் உண்டு பண்ணித் தம்முடைய நிருக்ஷையால் அவர்களுக்கு விவாக முகூர்த்தம் கிறைவிற்றிவைத்த போதே கலியாணம் எவ்வளவோ சிறப்பானதா யிருக்கின்றது. இது ரீபம் புருஷனும் ஒருதேகமானதால் அவர்கள் யாவருடையபரிசுத்தம் கூடி வாழ்க்கைவார்களைன்றும், அவர்கள் ஒருவரொருவரை அகம்பி பிரியமாக உரிக்க வேண்டுமென்றும் வேதம் ஆக்ஞாபதிக்கின்றது. சிவ த வாக்கியங்களின்படி புருஷனுடைய பூணபக்ஷத்திற்குப் பத்தினியும், பத்தினியினுடைய பூணபக்ஷத்திற்குப் பத்தாவும பத்தியால் தரா யிருக்கிறார்கள். பத்தியை மனப்பூர்வமாக கேசியபதேசுகூட அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடைய சொற்புருகடக்கவும் ஸ்திரீ விசேஷமாகப் பத்தியப் பரிசுத்தி. ஆதினாப் புருஷனைத் தீதவ மாசுப்பாவிக்கவிண்டு பெண்கள் இத்தக் தெசத்தாறுடைய கொள்கை கேவலம் அவதாரப்பாயிருக்கின்றது. கடவுளை நுண்டவர், காம அடிமை, அவர் யாதுமானா, காமவாழியக்காரர், அவர் இருஷ்டி, இந்தி, சம்பாசகர்த்தர், அவரால் காம ஆக்கப்படுகிறவர்களும், காம கார்படுகிறவர்களும், நீக்கப்படுகிறவர்களுமா யிருக்கின்றார், அவர் சூத்திரதாரி - காம அவரால் ஆட்டப்படுகிற சூத்திரப்படுதலும், இப்படிப்பட்ட கடவுளுக்குச் சமானமாகப் புருஷனைப் பத்தினி பாவிக்க வேண்டுமென்கிற வித்யானது சனமானதெய்வ துஷணையாயிருக்கின்றது. பின்னும் இத்தக் கொள்கை யானது, சகலபொருள்களுக்கும் மேலாகவும், நிரிபுதய பூர்வமாகவும் கடவுளை கேசிக்கவிண்டு பெண்கள் விவதவாக்கியத்திற்குப் பரிசுத்தியகூட விவோதமாயிருக்கின்றது.

தீதவபக்திக்குப் பன்னு புருஷபக்தி விசேஷம் பென்பது ம். ஸ்திரீக்குச் சகல பரிசுத்தவியக்களிலும் புருஷபக்திப்பெய அகி உத்திருஷ்ட பென்பதும் சித்தமே. தீதிரூத் திருஷ

டாந்தமாகக் கலியாண மாவடிடனே ஸ்திரீ தன்னுடையதாய்தத்
தை, சகோதரர் முதலியவர்களையும், பிதூராஜிதங்களையும் விட்டு வி
ட்டுப் புருஷனுக்கும் அவனுடைய திரவியங்களுக்கும் உரியவளாவ
தே போதுமான சாக்ஷியமா யிருக்கின்றது. ஆகையால் பர்த்தாஷ்ட
த்தில் பரிபூரண நேசம் வைக்கவேண்டியது பத்தினியினுடைய மாறா
த கடமைமா யிருக்கின்றது, பர்த்தாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அவனுடை
ய இஷ்டப்பிரகாரம் நடக்கிற பத்திக்குச் சர்வாபிடமும் நிர்விக்ரமா
ய்ச் சித்திக்ருமென்பது சத்தியமே. உலகம் ஒன்றைக் கொடுத்து மற்
றொன்றை வாங்குகிற வர்த்தகர்களுக்குச் சமானமாயிருப்பதால், ந
மக்கு மரியாதை வேண்டுமானால் நாம் மரியாதையைக்கொடுத்து ம
ரியாதையை வாங்கவேண்டும். நமக்கு ஒருவருடைய பிரியம் வேண்
டுமானால் நாம் பிரியத்தைக் கொடுத்துப் பிரியத்தை வாங்கவேண்டும்.
அப்படியே ஒரு ஸ்திரீ, புருஷனிடத்தில் எவ்வளவு விசுவாசம் வைக்
கிறாளோ அவ்வளவு விசுவாசம் புருஷனிடத்திலிருந்து அவளுக்குங்
கிடைக்கும். கிரமமான சகல விஷயங்களிலும் புருஷனுடைய அபி
ஷ்டப் பிரகாரம் பெண்சாதி நடந்தால் அவனுடைய அபிஷ்டப்பிர
காரம் புருஷனும் நடப்பான் ஆகையால் குடும்பத்துக்குப் புருஷன்
யஜமானனாயிருந்தாலும், அவனுக்குப் பிரியமாக நடக்கிற பெண்சா
தியின் சொற்படி புருஷன் கேட்பானாதலால் அப்படிப்பட்ட பெண்
சாதி ஒரு பக்ஷத்தில் புருஷனுக்கு எஜமானியா யிருக்கிறாள். இது ஸ்
திரீயினுடைய வணக்கத்தினாலும் இணக்கத்தினாலும் வருகிற மேன்
மையல்லவா? சிலசமயங்களில் நிஷ்காரணமாய்ப்பெண்சாதியைப்புரு
ஷன் கோடித்துக் கொண்டாலும், அதற்குப்பிரதியாகப் புருஷனைப்
பெண்சாதி கோடிக்க எவ்வளவும், அதிகார மில்லை. பெண்சாதி எப்
போதும் வீட்டுக்குள் இருப்பவளாதலாலும், அவளுக்குப் புருஷனை
த்தவிர வேறே யஜமானன் இல்லாத படியாலும், அவள் அந்த ஒரு
யஜமானனுக்குத் திருப்தியாக நடப்பது என்கிற யிருக்கின்றது. புரு
ஷன் எப்படிப்பட்ட அந்தஸ்துடையவனு யிருந்தாலும், அவன் பலா
ஜமான்களும் பலபேருடைய விரோதங்களும் பலகஷ்டமான தொழி
ல்களும் உடையவனாகையால் தன்னை அநியாமல் அவனுக்குக்கொ
பம் வரக் காரண மிருக்கின்றது, அந்தச்சமயம் அந்ந்து பத்தி
ஒதுங்கவேண்டியது கிரமம். பிரசண்டமாருதம் ஒங்கிவிசும்பொ
ழுதும், அதிவேகமாய் ஜலப்பிரவாகம் வரும்பொழுதும் வளை
யாமல் எதிர்த்து நிற்கிற பெரிய விருஷங்கள் வேறோடே சா
ய்த்து வீழ்கின்றன. அந்தச்சமயத்தில் நிமிராமல் வளைந்து
கொடுக்கிற சிறிய செடிகளுக்கு ஒரு அபாயமு மில்லை, அப்ப

இவிய ஸ்திரீகளும் புருஷர்களுக்குக் கொப்பவரும்பொழுது எதிர்ந்து உத்தரம் சொல்லாமல் சமயாநு குணமாக ஒதுங்குவதே விவேகம். ஸ்திரீகள் எவ்வளவு கண்மையாக நடந்தாலும், அதற்குத் தநுசாரமாக நடவாமல், ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுமைசெய்கிற சில புருஷர்களும் உண்டு. இப்படிப்பட்ட கிர்ப்பாக்கியமான ஸ்திரீகளுக்குத் தெய்வம் சகாயம் செய்ய வேண்டுமேயல்லாமல் வேறுசகாயமில்லை. கைவிரலே சுண்ணைக்குத்தினால் கையை என்னசெய்யலாம்; நம் முடைய பல்லை நம்முடைய காவைக் கடித்தால் பல்லை உடைக்கலாமா? கம்பலேதின பின்பு கடல் யாத்திரைக்குப் பயங்குது காரியமென்ன? ஸ்திரீக்குப் புருஷனைத்தவிர வேறு கதிரில்லாத படியால் தன்னால் கூடிய வரையில் புருஷனுக்குத் தீர்ப்தியாக நடக்கவேண்டியது ஸ்திரீயினுடைய கடமையாநிருக்கின்றது. புருஷன் எப்படிப்பட்டவனாயிருந்தாலும் தெய்வமந்தியும், சாத்தமும், பொறுமையும் உண்ணமையும், அடக்கமும், வணக்கமும், கற்பநெறியும், உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு ஒருநாளும் குறைவில்லை.

என்சாணுடம்பிற்கும் சிர்சே பிரதானமா யிருப்பது போல் ஸ்திரீகளுக்குச் சகலகுணங்களிலும் கற்பநிலைய முக்கியபரணமாயிருக்கின்றது - கற்பநிலை தவறாதவளுக்கு முக அழகு இல்லாமலிருந்தாலும், கலிபாண விட்டுப் பூமலையால் அவன்யாவராலும் கனப்படுத்தப் படுவாள் - கற்பநிலை கெட்டவள் அதிகத்தரியாயிருந்தாலும், அவள் சுகோட்டிமாலையைப் போல் யாவராலும் இகழப்படுவாள் - உலகத்தில் ஒருவனுக்குத் தீங்குசெய்கிறவன் அவனுக்கும்ட்டுக் துரோகியாகிமுன் - அன்னியபுருஷனைச் சேருகிற ஸ்திரீயோ வென்றால் பல்விபரங்களுக்குத் துரோகஞ்செய்கிறாள் - அவள் தன்னையுங் கெடுத்து அந்த அகநீய புருஷனையுக்கெடுத்துத் தன்னுடைய சொந்தப் புருஷனுக்குத் துரோகியாகி அந்த அகநீய புருஷனுடைய பத்திரிக்கும் பெரியதுரோகியாகிமுன் - அவளுடைய தூமாரக்கந்தால் அவளுடைய புருஷனுக்கும் அகநீய புருஷனுடைய பத்திரிக்கும் உண்டாகிற சஞ்சலமும், பொருளைப்பா, கஸ்தியா, துக்கமும் அபரிமிதமல்லவா? அன்னியப் கொடாவிக்காய்ப் பூட்டித் துக்கினமென்பதுபோல், கற்பநிலைகெட்டவள் தன்னுடைய கற்பா பெற்றார்முதலியவர்களுக்கும் தன்னையையுருஷன் வழிச்சுற்றத்தாருக்கும் பாறுதல் அவமானத்தையும், இழிவையும், கிண்பையையும் உண்டெண்ணுகிறாள். இந்த அபிபாயமான உலகமானது அவள் செய்தகுற்றத்திற்காக அவளுடைய புருஷனையும் பிள்ளைகளையும் அவமானப்படுத்திநேபாறிகளான அவர்களையும் தண்டிக்கின்றது மற்றுக்குற்ற

ங்களெல்லாம் சிலகாலத்தில் மறைந்து போகும் - வியபிசார தோஷமோ வென்றால் உலக முள்ளமட்டும் மறைபாறு - அந்தவியபிசாரி இறந்தாலும் அவளுடைய அபகீர்த்தி இறவாமல் என்றும்மிரஞ்சிவிடப்பட்டம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கும் மற்றக்குற்றங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொருபிராயச் சித்தமுண்டு. ஒருவனுடைய பொருளைத் திருடினால் அதற்குச்சரியான பொருளைக் கொடுத்துத் திருப்திசெய்யலாம் அப்படியே நமக்குண்டாகிற நஷ்டங்களுக்கும் நாம் பிறருக்குச் செய்கிற தீங்குகளுக்கும் தருந்த பரிகாரங்களைச் செய்யலாம் பதிவிரதா பங்கத்திற்கு ஒரு பிராயச்சித்தமும் இல்லையே - கெட்டுப்போனகற்பு எட்டுநாள் அஞ்சுதாலும் வருமா? “அனாக் காசக் கழிந்த கற்பு ஆயிரம் பொன் கொடுத்தாலும் வருமா”? என்று பறமொழியும் இருக்கின்றதே - ஸ்திரீகளுக்குக் தாவலாகிய நாணத்தையும் மானத்தையும் விட்டு ஒரு ஸ்திரீ பாபுருஷை ஸம்போகத்துக்கு எப்போது உடன்பட்டாளோ அப்போதே அவள் எப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்களுக்கும் பின்வாங்க மாட்டாள் - பாதிவிர்த்திய லோபம் பலபாவங்களைவிளக்கிற வித்தாயிருக்கின்றது. எப்படியெனில் பாபுருஷனைச் செருகிற ஸ்திரீ அந்தக்குற்றத்தை மறைப்பதற்காகப் பலத்திரங்களைப்பரிமார்க்கையும், கபடமார்க்கங்களையும் உபயோகிப்பாள், அங்கிய பாபுருஷனால் உண்டாகிற கர்ப்பத்தை அழிப்பதற்காக அவள் பலமருந்துகளை உண்டு கொலைபாதகத்தையும் சுட்டிக்கொள்வாள் - அவள் சிலமயங்களில் தன்புருஷனைக்கொல்லவும் வழிகேடுவாள் - காமவிகாரத்தைத் தூண்டிவிடுவதற்காக மதுமுதலியலாகிரிவஸ்துக்களையும் அருந்துவாள் - அந்தவஸ்துக்களையும் விலைக்கு வாங்கவும் பாபுருஷர்கள் பார்ச்சுத் தன்னை அலங்கரித்துக்கொள்ளவும் கையிற் பொருளில்லாவிட்டால் திருடவும் ஆரம்பிப்பாள் - ஒருபாபுருஷன் போலப் பாபுருஷர்களைச் சேர்ந்து பொருள் சம்பாதிக்கவும் துணிவாள் - கருடன்காலிற் கெசசைகட்டினதுபோல் வியபிசார தோஷம் எப்படிக் கிடைக்க மாய்விடும் - அந்தக்குற்றத்தை மறைக்க யத்தனிப்பது ஆகாசத்தைப் பபடல்கொண்டு மூடுவதற்கும் பூனைதன் உண்ணை மூடிக்கொண்டு மூலைக்குடிப்பதற்கும், சமானமாயிருக்கின்றது.

புருஷனும் பெண்களையும் ஜீவியகாலம் வரையில் அங்கியர் முதல் பார்ச்சுதில்லையென்று கலியாணகாலத்தில் தெய்வசக்தியில் பிரமாண பூர்வமாகச் சங்கற்பஞ்செய்துகொள்ளுகிறார்களே அந்தப்பிரமாணத்தை உல்லங்கனஞ்செய்து அங்கியசம்போகம் பண்ணுவது மகாகொடியபாவமாகையால், அப்படிப்பட்டபாவிகள் மோகஷத்தை இழந்து அவிபாத அக்கினியில் சூதபசாசகனா

ங்கனாக் உபாதிக்கப்பட்டவர்க ளென்று விவதபவந்திரத்திற் பலவிடங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த உலகத்திலும் விவரசாரிகள் உலகமாலும் வைவிடப்பட்டி, சேவரநாயகளுலுங் வைவிடப்பட்டி, தரித்திரமும் பலவியாநிகளுந் துன்பங்களுங்கொண்டி சத்தி சிறித்தத்தி ரிகிறதை நாம் கண்ணுற் பார்க்கிறோம், பின்னும் இந்த இலகத்தில்க டக்கிற கொலைகளுக்கும் சண்டை களுக்கும் உலகங்களுக்கும் இந்த அகமமியாக பன்னிம பிதான காரணமாயிருக்கின்றது. இந்தக்குற் றத்தி விபரித்தம் சொதங்கொ மொதமுதவிய பட்டணங்களைக் கடவுள் கீழ்முலஞ் செய்ததும யாவர்க்குத் தெரிந்தவிஷயந்தானே.

கள்ளப் புணர்ச்சியிலுல் உண்டாகிற இன்பம் அநி அற்பமாயிருக்கின்றது. அந்தக் கிஞ்சிற் பொகத்தினுல் உண்டாகிற ஆபத்துகளு ம, பாவங்களும், பாதிகளுந் அபாயமாயிருக்கின்றன. ஒழுவனை மதங் கொண்டவர்களை பின்னை ஆதத்த, முன்ன புலிவந்து பாய, அவன் அந்த ஆபத்துக்குப்பயபது ஆற்றலை குத்க்க, ஆற்றலை பலமுதலைகள் அனனைப்பித்து விழுக்க, இப்படியப்பட்ட விதிநி விதக்கிற வன் தாபத்தாக்கு அலகத்தை அள்ளிக்கொடித்துச் சத்திதாவித்தான் எப்படியோ அப்படியோ கள்ளப் புணர்ச்சி செய்யகிறவர்களுளை யெறெ சில் ஒபாதபயமும், நடுக்கமும், ஆன்பமும் குற கொணடருக்குமெ, இன்னவடி அச்சத்தொடு அவர்கள் அடைபும் இன்பம், ஆன்பமாயல வாமல் வேறல்லவெ. இந்த அற்பககத்தை விஞ்ர்பி மலைமேலைபா வங்களையும், பாதிகளையும், துன்பங்களையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளுகிற விதிநி எவ்வளவு பதிகெட்டவளாயிருக்கிறாள்.

ஒரு விதிநி பரபுருஷனுக்குப் பொறுகிற பின்னகளை அவன் தன் சொத்தப் புருஷனுடைய ஆஸ்திகளுக்குப் பாதத்தயன் தர்களாக் குவது எவ்வளவு பெரிய அபியாயம். விதிநி புருஷர்கள் ஒழுவக்கொருவர் உதவியாயிருக்கும் பொருட்டிற், அவர்கள் பின்னகளைப் பெற்று கன் பார்க்கத்தில கொண்டுவுறும் பொருட்டும், கவிபாணத்தாக்க டவுன் கியமித்தருவினா, அந்த விதிக்கு விவரதமாக உலகத்தில விவரசார தொஷங்கள் அகதரிக்குமானால் புருஷனைப் பெண்பாதி மதியாமலும், பெண்சாதிபயப் புருஷன் விரும்பாமலும், பின்னகளைத் தாய்தகம்பன்னமர்கள் பராமரிக்காமலும், தாய் தகத்தைகளைப் பின்னகைகள் பெணுமலும், கிசஸ்தாச்சிர தர்மங்கள் சரியாக நடவாமலும் உலகத்திற்குப்பெரிய விபரிதம் உண்டாகுமெ. ஆகையால் விதிநி கள் கற்பநிலையங்களைவிடாது காக்கவேண்டும். இதரயுத்தங்களில் சத்துருவுக்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பார்களை ஒவ்வாடைவார்கள், யிராபுத்தத்திலே வென்றால் எதிர்த்து கில்லாமல் ஒக்கி

றவர்களே ஜெயங்கொள்வார்க ளாகையால், பெண்டுகள் அந்நிய புருஷர்களுடன் பேசாமலும் அவர்களைச் சொர்ப்பனத்திலும் கிணையாமலும், காமதூல்களையும், கெட்டகதைகளையும் படியாமலும் கேளாமலும் நிர்மலமா யிருக்கவேண்டும்.

உலகத்தில் அந்நியஸ்திரீகளைக் கெடுக்க உபாயஞ்செய்கிற புருஷர்களும் இருக்கின்றார்களாகையால், ஸ்திரீகள் தகுந்த துணையில்லாமல் ஒருபோதும் தனிமையாயிருக்கத் தக்கவர்களல்ல. புருஷன் வீட்டில் இல்லாதபோது அவர்கள் நற்குணமுள்ள பெண்டுகளைத் துணைதேடி வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் - அவர்கள் பிராணன்போனாலும் கற்புநிலை தவறுகிறதில்லை யென்கிற வைராக்கியசித்தம் உடையவர்களா யிருக்கவேண்டும் - ஒரு அரசனுடைய கெட்ட எண்ணத்துக்கு ஒரு உத்தமி இணங்காமல் பிராகித்த பொழுது, அவன்வாளை உருவிக்கொண்டு “என்னைநீசேராதிருப்பாயானால் உன்னை வெட்டிக் கொல்வேன்” என்று கோபத்தோடு மொழிய, அதைக்கேட்ட பதிவிரதை அந்த அரசனைநோக்கி, “நரபதிநீயானாலு நண்பரின் பாதத்துக்குள். சிரமகுடனிகராமோசேர்கிலையேற் கொல்வனெனக், கரவாளையுருவிநின்றாய் கற்பினுக் கோர்குறைவினிதித் தரமா நீ யெனைக்கொல்நிறந்தைதாய் குரு நீயே” ஓ ஆஷ்டா! நீ அரசனானாலும்எனதுபர்த்தாவினுடையதிருட் பாதத்திலே ஒட்டியதாசிக்கு உன்னுடைய தலையிலிருக்கிற கிரீடமும் சமானமாகுமா? உன்னைச் சேராவிட்டாற் கொல்வேனென்று கைவாளை உருவி நின்றாய் - என்னுடைய கற்புக்குமட்டும் பங்குநின்றி என்னை நீ கொன்று விடுவாயானால் எனக்குத் தாயுந்தந்தையும்குருவும்நீயே யென்று பிரத்தியுத்தாங்குநினள் (நீதிதூல் புருடபாரியரியல்பு-செய்யுள், ௩0). மானத்திற்குமுன்பிராணனைத் திரணப்பிராயமாக எண்ணிக்கற்பைக்காப்பாற்றின அந்த உத்தமியைமற்றஸ்திரீகள் குருபீடமாக்கக்கொள்ளவேண்டும். அந்நியபுருஷனைச் சேருகிறஸ்திரீக்கும் அந்த அந்நிய புருஷனுக்கும் தோஷம் துல்லியமாயிருந்தாலும் ஸ்திரீக்கு அன்னியபுருஷனால் கர்ப்பந்தரிப்பது முதலான தர்மசங்கடங்கள் சம்பவிக்க இடமிருப்பதால் அவளுடையகுற்றத்தை உலகத்தார்பெரிதாக எண்ணுகிறார்கள். சிவதருணங்களிலகிர்த்தோஷமானஸ்திரீகளுக்கும் தோஷமகற்பித்து அவர்கள் வியபிசாரிகளென்று அபாண்டமான பொய்யையுக்கட்டி விடுகிற உலகமானது வாஸ்தவத்தில் கெட்டுப்போனவளுடைய செய்கையைவெளிப்படுத்தாமலிருக்குமா? திரங்கன்கலவா தஸ்திரீகளையும் கலந்த துபொலபெருமையாகப்பொய்ப்புகிறபுருஷர்களும் உலகத்திலிருக்கிறார்களே. இப்படிப்பட்டபுருஷர்கள் தாங்கள் வாஸ்தவமாகச்

தேர்த்த பெண்களுடைய பழியை ஊரெங்கும் பறைசாற்றாமல் விடுவார்களா? ஆகையால் அந்நிய புருஷர்களுடைய காற்றும் தங்கள் மேல் வீசாமல் ஸ்திரீகள் சுத்தமனோ நிர்மலமா யிருக்கவேண்டும்.

தெய்வ பத்திக்குப் பின்பு ஜீவகாருண்ணியம் சகல புண்ணியங் களுக்கும் ஆதியாகையால் ஜீவகாருண்ணியத்தையும் ஸ்திரீகளுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் “தண்ணீர்ப்பாற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற வேதவாக்கியமானது சகல வேதசாஸ்திரங்களின் சாரசங் கிரகமா யிருக்கின்றது. மனுஷரால் செய்யப்பட்டிருக்கிற சட்டங்கள ளும் சாஸ்திரங்களும் விஸ்தாரமாயும், புதை பொருளாயும், பல வியா க்கியான கர்த்தர்களை அபேதிப்பெய்திவந்தனவாயு மிருக்கின்றன. அந்த வியாக்கியான கர்த்தர்கள் ஒருவருக் கொருவர் பரஸ்பர விரோதமா க ஒருவாக்கியத்துக்குப் பல வியாக்கியானங்களைச் செய்கிறார்கள். “தண்ணீர்ப்பாற் பிறரை நேசிக்கவேண்டும்” என்கிற வேதவாக்கிய மானது, மலைமேல்வைத்த தீபம்போல் யாவர்க்கும் எளிதற் பயன் விளங்கத் தக்கதா யிருப்பதால் அதற்கு வியாக்கியாதாவெனவெதில் லையோ, நியாயமான விஷயங்களில் எதை நமக்குப் பிறர் செய்யவே ண்டுமென்று விரும்புகிறோமோ அதை நாம் அவர்களுக்குச் செய்வ தும், எதை அவர்கள் நமக்குச் செய்யக்கூடாதென்று நனைக்கிறோ மோ அதை அவர்களுக்கு நாம் செய்யாமலிருப்பதுமே. இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருளா யிருக்கின்றது. நாம் பசித்திருக்கும்போது ஆகாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறோமாகையால் நாமும் பசித்தவர்களுக்கு ஆகாரங்கொடுக்கவேண்டும். நாம் தாகமாயிருக்கும்போது லத்தை வேண்டுகிறோமாகையால் நாமுந்தாகமா யிருக்கிறவர்களுக்கு லத்தைக் கொடுக்கவேண்டும். நாம் வஸ்திரமில்லாத போது வஸ்திரம் விரும்புகிறோமாகையால் நாமும் வஸ்திரமில்லாதவர்களுக்கு வஸ்திரம் அளிக்கவேண்டும். நாம் ஆக்கமாயிருக்கும் பொழுது ஆறு தலை அபேக்ஷிக்கிறோ மாகையால் நாமும் ஆக்கமுள்ளவர்களைத் தேர்ந்வேண்டும். எல்லாரும் நமக்கு உபகாரம் செய்யவேண்டுமென்று ஒருவரும் நமக்குத் தீங்கு செய்யக் கூடாதென்றும் நாம் விருப்பு கிறாடியால் நாமும் ஒருவருக்குத் தீங்குசெய்யாமல் உபகாரமேசெய்ய வேண்டும். இவ்வாறாக இந்த வேதவாக்கியத்தில் அடங்காத நிதி லென்றுநில்லை. “கடவுளைச் சகல பொருள்களுக்கு மெலாக எண்ணி அவரிடத்தில் முழுமனத்தோடு அந்தக்கரண பக்தி செய்யவேண் டும், என்றும் தண்ணீர்ப்பாற் பிறரை நேசிக்க வேண்டும்” எ ன்றும் குருமுர்த்தியாக அவதரித்த கடவுள் திருவாய்மலர்த்த ருளிய தீரண்டு வாக்கியங்களும் எவ்வளவு பரமார்புகடையி

ருக்கின்றன. கடுக்குள் கடலைமீடும், அனுவுக்குள் மலையையும் அடைத்ததுபோலக் கடவுள்விஷயமாகவும், பிறர்விஷயமாகவும் நம்முடைய சொந்தவிஷயமாகவும் நாம் அறுஷ்டிக்கவேண்டிய சகலநெய்களையும் அந்த இரண்கொக்கியங்களில் அடக்கிய ஐயானுடைய சாமர்த்தியமே சாமர்த்தியம். “தன்னைப்போற் பிறரை நேரிக்கவேண்டும்” என்கிற விதியை நல் விஷயங்களுக்கும்பட்டும் உபயோகப்படுத்த வேண்டுமெயல்லாமல் தூர்விஷயங்களில் உபயோகப்படுத்தக் கூடாது. சிலசமயங்களில் நாம் தூர்மார்க்கம் செய்ய விரும்புவோமாகையால் அந்தக்காரணத்தொக்கொண்டு பிறருடைய தூர்மார்க்கத்துக்கு நாம் இடங்கொடுக்கக் கூடாது. இப்படிப்பட்ட தூர்விஷயம் நீங்கலாக மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் “தன்னைப்போற் பிறரானேரிக்கவேண்டும்” என்கிறவிதியை நாம் சரியாக அனுசரிப்போமானால் உலகத்தில் தரித்திரமென்பது தலைகாட்டுமா? குற்றமென்பது குடியிருக்குமா? வஞ்சகமென்பது வாழ்க்கிருக்குமா? இந்தவிதியை அது சரியாத காரணத்தால் உலகத்தில் தீதுகளும், சூதுகளும், வாதுகளும் தரித்திரங்களும், கஷ்டங்களும் நிலைகொண்டிருக்கின்றன, பூமியில் கோடாறுகோடி ஏழைகள்படுங் கஷ்டங்களை நாம் விவரிப்போமானால் கலலான மனமுங் கலாயாதிருக்குமோ? இருப்பான மனமும்கூட இளகாதிருக்குமோ?

உண்ணச் சோதில்லாமலும், உடுக்க உடையில்லாமலும், இருக்க வியல்லாமலும், படுக்கப் பாயில்லாமலும் தங்களுடைய இடப்பிணிநுக்கிற பழக்கத்தைமையும் கையினிருக்கிற ஒடுக்கநிற வேறு ஆஸ்தியில்லாமலும், உதராக்கினி உள்ளேகூட, வெயில் மெலேகூட மழையினால் களைந்தும், பனியினால் மெலிந்தும், காற்றினால் கலங்கியும் தெருக்கள் தோறும் திகிலிற ஏழைகளுக்கும் கணக்குண்டா? வீடுவீடாகத் திரிந்தும் அன்னம் அகப்படாமல் பசியினால் வாய் வறண்டு, கண் இருண்டு, காதடைந்து, கைசொர்ந்து, மெய்களாந்து எல்லா மட்டாளெல்லாம் எண்ணும்படி துரும்புபோல இளைத்துக் களைத்துப் பரிதாபிக்கிற ஏழைகள் இலக்ஷாதி லக்ஷம் அல்லவா? அனாதை குருடர்களும், செவிடர்களும், கூனர்களும், சப்பாணிகளும், கிழவர்களும், அலைந்து திரிந்து பிணைக்க யெடுக்கச் சக்தியில்லாமலும், அவர்களை விசாரிக்க ஒருவரு மில்லாமலும், இருக்கவிடத்திலேயே கிடந்து மடித்து போகிறார்களே. தனவான்களாயிருந்து தரித்திர தீதரை அடைந்த மானிகள் கைப்பாடுபடத் தெரியாமலும், வெட்கத்தினால் வெளியே போய்ப் பிணைக்க யெடுக்கத் துணியாமலும், சிட்டிற்குள்ளிருந்துக் கொண்டு பசியினால் தாய்முதத்தைப் பிள்ளைகள் பார்க்க, புருஷன் முதத்தை

பெண்ணாதி பார்க்கப் பெண்ணாதி முகத்தைப் புறவுண்பார்க்க, அவர்களுடைய முகத்தைப் பார்க்க, ஒருவருநிலம்மால் பவகான் பரிசினி யாபிருந்து வருந்துகிறார்களே. அநேக பதிலிரதைகள் தாங்கள்தாபிபிடாமலிருக்கச் சாப்பிட்டதுபோல் புறவுருக்குப் பெயர் கொள்ளி, அகப்பட்ட அன்னத்தைபெல்லாம் புறவுகளுக்கும் பதிலிபர்களுக்கும் படைத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்துமோபவாசமாயிருந்து சாகிறார்களே. பிள்ளைகள் சகூணம் சாப்பிட்டோமென்று சொல்ல ஏழை விட்டுப் பிள்ளைகளுக்குப் பசூணமென்பது இன்னதென்று தெரியாமல் தாய்மாரை அர்த்தங்கேட்க, அதைக் கிட்டுத் தீதம் பித்திதம்பி அழுகிற எளிய தாய்மார்களும் அகத்தீம, அநேக ஏழைகள் இரவும் பகலும் ஓயாமல் கைப்பாடுகள் பட்டும் அவர்களுக்கும் அவர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் கால்வயிற்றுக்கும் வேதாமல கஷ்டப்படுகிறார்களே. பாதி உடல் வெளியிலும் பாதி உடல் உள்ளுமாயிருக்க நிமிர்ந்தால் தலைமீலும், குனிந்தால் முதுமீலும், விழுக்கும்படி குருவிக்கூட்டுபோல் அநேகர் சிறிய குழைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அந்தக்குழைகளில் சந்துப குரியர்கள் வசிக்க, அந்நிலையிட்டு “அக்ஷினி” அவர்களுடைய வயிறுகளில் வசப்படுத்தினால் உதாக்கினி பற்றியெரிய, “வருணன்” அவர்களுடைய கண்களில் வசப்படுத்தினால் தானை தானையாகக் கண்ணீர் சொரிய, “வாஷு” அவர்களுடைய வாயிலும் மூக்கிலும் வசப்படுத்தினால் ஓயாமல் பெருமூச்சுவிட, இவ்வகையாகத் துன்பப்படுகிறார்களே. அன்னமென்பது இன்னதென்று தெரியாதவர்களாய்க் கிரைகளையும், இலைகளையும், விழுந்தபழம், அல்லிக்கிழங்கு முதலியவைகளையும் பிடுங்கி அந்தத் துக் காலவயிறு சாப்பிட்டு முக்கால் வயிற்றைத் தண்ணீரால் தீயடிக்கிறவர்களும் பலர். உண்ணுவதற்குப் பழங்காயும் அகம்பா பலகண்களையும், கத்தை முக்கலியவைகளையும் வேகவைத்துச் சாப்பிட்டு, அந்த அநேகங்களுக்கு இயமம் சாதுவாய்க் கால்க்குடிக் கிற பள்ளிகளும் பணையர்களும் அனர்த்தீம். பழிக்குப் பயப்பட்டாவதவாகத் தன் கண்க்குப்பாய்து பல காட்பிழைத் தாங்கப்பட்டால் திருட்டு களையும் புரட்டுகளையும் கற்றுக்கொள்ளுகிறவர்களும், தங்களுக்குப் பிதாணபதமான பிள்ளைகளையும் கெட்கத்துணிகிறவர்களும் பலர். பிதாணபதாரன் சொற்றிலை சங்கரன் புதுத்ததுபோல் எளி வளைகளையும், எதுமடி வளைகளையும் தோண்டி, அவைகளிலிருக்கிற தானியங்களை யெடுத்தும், களங்கனிலும், மாட்களங்களிலும் சித்திக் கிடக்கிற தானியங்களை ஓவ்வொன்றாகப் பொதுக்கிடும் பாதி

நெல்லும், பாதி கல்லும், பாதி உமியுமாய்க் கஞ்சி காச்சிக் குடித்து அகன்னியானி காலகேசுபஞ் செய்கிறவர்களும் அநேகரே. அநேக ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி அகப்பட்டாலும் அந்தக் கஞ்சிச் சட்டியை ஒரு பிள்ளை ஒருபக்கத்திற் பிடித்திழுக்க மற்றொரு பக்கத்தை மற்றொரு பிள்ளை பிடித்திழுக்க அதில் சிந்துகிற கஞ்சிக் குப்பை பிள்ளைகள் கைநீட்ட இவ்வகையாகக் கஞ்சியையெல்லாம் பிள்ளைகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டுத் தாங்கள் நித்திய விரதமாயிருக்கிற தாய் தந்தை மார்களும் சதகோடியே.

ஒருநாள் ஒரு எளிய ஸ்திரீ ஒரு பிள்ளையை இடுப்பில் வைத்துக்கொண்டு, ஒருபிள்ளையைத் தோளில் எடுத்துக்கொண்டு, சில பிள்ளைகளைக் கையிற் பிடித்து நடத்திக்கொண்டு மிகுந்த பசிதாபத்துடனே வந்து பிணைக்கேட்டாள். அவள் பசியினால் வாடிமெலிந்துபோய் சவுப் சக்தியில்லாம லிருந்ததால் அவள் முந்திச் சாப்பிடும்படி ஒரு இலைபோட்டு அன்னம் படைக்கப்பட்டது. அவள் உட்கார்ந்து ஒரு பிடிசாதம் எடுத்து வாயில்வைத்தவுடனே இரண்டு பிள்ளைகள் ஏடி அவளுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக் கொண்டன. ஒருபிள்ளை அவளுடைய தோளில் ஏறி அவளுடைய வாயிலிருந்த சாதத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கித் தன்வாயிற் போட்டுக்கொண்டது. மற்றப்பிள்ளைகள் இலையிலிருந்த சாதத்தை அள்ளி யள்ளிச் சாப்பிட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சாதமிருந்த வாழையிலையை வெற்றிலையாக்கிவிட்டன. மலைத்துர்போய்ப் பேசாமலிருந்த அந்த ஸ்திரீ மாலையையாகக் கண்ணீர்விட்டுக்கொண்டு “ஐயா! இப்படியே தினந்தோறும் இந்தப் பிள்ளைகளால் நான் பட்டினியா யிருக்கிறேன்” என்று சொல்லி உடனே பிணைக்கையினால் மூர்ச்சையாயினாள். அப்போது கூட இருந்தவர்கள் ஒருவராவது இதைக்கண்டு அழாபவருக்களில்லை. இப்படியே எண்ணிக்கை இல்லாத ஜனங்கள் படுங்கஷ்டங்களைக் கண்டு கொண்டு பார்க்கக்கூடமா! காதினால் கேட்கக்கூடமா! ஐயையோ இதென்ன பரிதாபம்! அந்த ஏழைகளும் கடவுளுடைய பிள்ளைகள் அல்லவா? அவர்களுக்காகவும் மழைபெய்யவில்லையா? அவர்களுக்காகவும் பூமி விளையவில்லையா? கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட சகல பொருள்களிலும் அவர்களுக்கும் பாகமில்லையா? இந்தப் பூமியில் விளையப்பட்ட தானியங்களையும், மற்றப் பொருள்களையும் சகலமானவர்களுக்கும் சமமாகமாகப் பிரித்துக் கொடுத்தால் இந்த உலகத்துக்குங் கொடுத்து இன்னம் சில உலகங்களுக்குங் தானங் கொடுக்க லாமே, அப்படி யிருக்கக் கொட்டாதுகோடி ஏழைகள் கஷ்டப்படக் காரணமென்ன? அதற்குத் தனவான்களுடைய பேராசையும் லோப குணமுமே காரணமா யிருக்கின்றன.

றன, பூமியும், பூமியில் அடங்கிய மற்றப் பொருள்களும் சகலருக்கு
 ம் சமுதாயமே தவிர அவைகள் தனவான்களுக்கு மட்டும் சொந்த
 மென்று அவர்கள் கடவுளிடத்தில் சிலசாசனம் பெற்றுக்கொள்ள
 வில்லையே பஞ்சபூதங்களில் பூமிதவிர மற்றப்பூதங்களையும், சக்தி ரக்
 ரிய கட்சத்திரங்களின் புகாரத்தையும் யாவரும் பொதுவாகவே
 அநுபவிக்கிறார்கள். அப்படியே பூமியையும் பூமியில் உற்பத்தியாகி
 ற தன தானியங்களையும் சகலரும் பொதுவில் அநுபவிக்க வேண்டி
 யது நியாயமாகிருக்க, அவைகளைச் சில செல்வர்கள் மட்டும் கப்
 டி கொண்மெற்றவர்களுக்குமாயும் கொடாமைவினால் அநேகர் த
 ரித்தி ரப்பாட ஹேதுவாயிருக்கின்றது. ஒரு புண்ணியவான் தர்ம ச
 த்திரங்கட்டி, அதற்குக் கிராமங்கள் விட்டு, அந்த கிராமங்களின்
 வரும்படியைக் கொண்டு ஏழைகளுக்கு அன்ன தானம் செய்யுமா
 டி, காரியஸ்தர்களுமும், கணக்கர் களையும், உக்கிரானக் காரர்களே
 யும் நியமிப்பதுபோல், பரமகிருபா முர்த்தியாகியபகடவுள், உலகமா
 கிய அன்ன சத்திரத்தைக் கட்டித் திரவியவான்களைக் காரியஸ்தர்
 களாகவும், பொத்திஷக்காரர்களாகவும் நியமித்து அவர்கள் முறையா
 கத் தர்மம் விசாரணைக் கர்த்தராகச் சத்திரத்தின் வரும்படியை தங்க
 ளுக்குள்ள மாசந்தரவேதனங்களையெடுத்துக் கொண்டு, மற்றதை
 ஏழைகளுக்கு உபயோகப் படுத்திவதுபோல் சொல்வார்கள் தங்க
 ளுக்கும் தங்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் வேண்டிய மட்டில் அவ
 த்துக்கொண்டு சேஷத்தை ஏழைகளுக்கு விரிப்பாகத் செய்யவே
 ண்டி மென்பது கடவுளுடைய திருவுளமாயிருக்கின்றது. அத்தாப
 டி சத்விதியோகந்த் செய்யாத பரமவிஸயிகள் ஏழைகளுடைய பஞ்சா
 தத்தை, அபகரிக்கிறவர்க ளாகையால் அவர் மனைத் தியபர்துவமாய்
 தெப்பம் சிகழியாமல்விடுமா? உலகத்தில் கோடாரிகளும் கஷாநி
 பதிகளும் அநேகர் இருக்கிறார்களே, அவர்களுடைய லகவாசாயி
 ருக்கிற பொருள்களைப்பாங்கித்தால் எண்ணித்த ஏழைகளுக்குக்
 கொடுக்கலாம். சாதாரணமாகத் தனித்தனியே ஆயிரவேலில் மூ
 டைய பூபாலர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஒரு ஏனிய குடும்பத்தி
 ன் சாவ ஜீவகாலக்ஷயத்திற்கு ஒருவேலி நிலம் பொதுமானகால
 ஆயிரம் வேலி நிலம் ஆயிரங்குடும்பங்களின் ஜீவனத்திற்குப் பொது
 மே, அவ்வளவு நிலங்களை ஒருவன் வைத்துக்கொண்டு மற்றவர்களை
 ப்பறக்கவிடுவது தர்மமா? சீபான்கள் விட்டு ஸ்திரிகள் விசேஷகா
 லங்களில் வெளியில் புறப்படும்கிபது தரித்திருக்கிற ஆபாஸங்க
 ளோடும், வஸ்திரங்களையும் மறிப்பிட்டால் ஒவ்வொருத்திக்குக் கஷ
 லுபாய்க்குக் குறைபாடில் இருக்கின்றனவே, குடும்ப

பம் ஒன்றுக்கு தூறு ரூபாய் வீதம் பிரித்துக்கொடுத்தாலும் லக்ஷ ரூபாயை ஆயிரம் குடும்பங்களுக்குக் கொடுக்கலாமே. ஆயிரம் குடும்பங்களுடைய அன்னத்தை ஒரு தூர்ப்பலமுள்ள ஸ்திரீ தன்னுடைய தேகத்தின்மேலே தூக்கிக்கொண்டு திரிவது எவ்வளவு பெரிய அநியாயம், இன்னும் தனவான்கள் வீட்டி லீருக்கிற சர்வாபாரணங்களும், பலதிரவியங்களும், வஸ்திரங்களும், தூர்விஷயங்களிலும், டம் பரிஷயங்களிலும் அவர்கள் விருகாவிரயம் செய்கிறதனங்களும் அநாவசியமாக அவர்கள்வைத்திருக்கிற பண்டம் பாடிமுதலிய பாத தர்ப்பொருள்களை யீயல்லாம் பணமாக்கி, வட்டிக்குவிட்டு, வட்டிவரும்படியில் அந்தச் செல்வர்களுடைய குடும்பங்களுக்குத் தற்காலத்திற்கும் பிற்காலத்திற்கும் வேண்டியமட்டும் வைத்துக்கொண்டு, மிச்சத்தை ஏழைகளுக்குக் கொடுத்தால் அவர்களுடைய கஷ்டம்விடியுமா? பூமியைப்பார்த்து “பூமியே! உனக்குப்பொன் என குமண” என்று சொல்வதுபோல பூமிபைத் தோண்டித் தோண்டி மண்ணைத் தங்குண்டி இழுத்துக்கொண்டு பொன்னைப் பூமியில் புதைக்கிற செல்வர்கள் அந்தப்பொருளைத் தாங்களும் அநுபவியாமல் ஏழைகளுக்குக் கொடாமல் மண்ணுக்குத் தத்தம்செய்வது மார்க்கமா; அண்டையிலும் அயலிலும் எண்ணிக்கை யில்லாத ஜனங்கள் கொட்டைப் பாக்களவு அன்னமும் அகப்பலாமல் கஷ்டப்படுமபொழுது, மிராசுதார்கள் களஞ்சியங்கள்தோறும் மலைமலையாகத்தானியங்களைக்கட்டிவைத்துக்கொண்டு அதிக விலையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா? அநேக ஏழைகளுடையவயிறுகள் உறுமையினால் வெறுமையா யிருக்கும்பொழுது, நெற்கோட்டைகள் போல பொற்கோட்டைகளைக் கட்டிவைத்திருக்கிற மகதைகவரியவான்கள், வெள்ளிக்கிண்ணியிலே பாலும் தங்கக்கிண்ணியிலே சோறும் வைத்துக்கொண்டு, தங்களுடைய வயிறுகளை மட்டும் நிரப்பலாமா? அநேக ஏழைகள் வஸ்திர மில்லாமல் துகம்பார்களாய்த் திரியும்பொழுது, பிரபுக்கள் பல வண்ணர் வீடுகளை விலைக்கு வாங்கினதுபோல மூட்டை மூட்டையாகவும் அடுக்கடுக்காகவும் வஸ்திரங்களை வைத்துக் கொண்டு சும்மா இருக்கலாமா?

பரோபகார மில்லாத ஜன்மமேபாழ் - ஒருவன் சகல சாத் திரசம்பன்னனையும் அசகாய சூரனையும், ஜெகப்பிரக்கியாதி உள் ளவனையும் இருந்தாலும் அவன்பரோபகார சூனியனா யிருப்பானால் அவனுடைய ஜன்மம் வியர்த்தமே. “நரர் சுரர்” முதலிய சகலருடைய நாவுகளினால் நாம் பேசினாலும் பரோபகாரம்

மட்டும் நம்மிடத்தில் இல்லாதிருக்குமானால் நம்முடைய வாசாலகம் அந்த மில்லாத வெண்கல ஓசைக்குச் சமானமே.” கடவுள் நம்மை ஓசைத்ததுபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நெகிழ்கவேண்டும். அப்போது தான் அந்தச் சர்வலோக குருவுக்கு நாம் பூமியைப்பார்த்தாலும், வானத்தைப் பார்த்தாலும், எந்தப் பொருளைப் பார்த்தாலும் நம்மை நாம் பார்த்தாலும் சகலமும் அவருடைய உபகாரமாயேயன்றி வெறில்லையே - அந்தப் பரம தயாஹிபோல் நாம் ஒருவரொருவரை நெகிழ்போமானால் கடவுள் நம்மிடத்தில் வசிப்பார் - அவனுடைய நிருபையும் நம்மிடத்தில் பூர்ணமாயிருக்கும்-சகலரும் தயாபரணையுள்ளோகளாதலால் நாம் ஒருவர்க்கொருவர் உபகாரங்களாய் நிற்கின்றோம் “ஒருவன் கடவுளை நெகிழ்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டு தன்னுடைய சகோதரனைப் பகையானானால் அவன் பொய்யனென்பனளில் தன்கண்ணுற் பார்த்து சகோதரனை நெகிழ்பதான் தன்கண்ணுற் பாராத கடவுளைப் பொய்யு நெகிழ்பான்” “இயலாமல் சொல்வதற்கு உடையவன் தன்னுடைய சகோதரன் தரித்தரப் பரிவடைக்கலண்டும் இங்கு நிருப்பானானால் அவனிடத்தில் தெய்வாப்தி பொய்யாகி குழுகொண்டிருக்கும்.” கடவுளை ஏழைவேஷம் கொண்டு ஒருவாளுதலால் ஏழைகளுக்குக் கொடுக்கிறவர்கள் கூவுருக்க கொடுக்கிறார்கள் - ஏழைகளுக்கு “இலலை” என்கிறவர்கள் கடவுளுக்குக் “இலலை” என்கிறார்கள். இதரவிஷயங்களில் நாம் நெகிழ்கிற அந்த தங்கனெல்லாம் வியாததமாய்ப் போகின்றன தம்விஷயங்களிற் செலவிடுகிற பொருள்மட்டும் அழிபாமல் பரலோக ஆஸ்தியாகச் செருகின்றது நாம் அனுபவிக்கும் காலிககங்ககனெல்லாம் அற்பமாய்ப் பின்பு துன்பங்களை விளைவிக்கத் தக்கவைகளாய் பிறுக்கின்றன, உபபிறுக்கு உபகாரஞ் செய்து அந்த உபகாரமனை அவர்கள் அனுபவிக்கும்பொழுது நமக்கு உண்டாகிற அந்தப் பிரயோகத்த மல்லவா ! ஆலையால் பரோபகாரத்துக்குச் சமானமான இகரபாக்கியமெவ்விலையே.

ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய அத்தன்மைக்குத் தக்கபடி பரோபகாரம் செய்வதுபாரமல்ல, தனவான்கள் தரித்தரர்களுக்கு அன்னவஸ்தி தானங்களைச் செய்யலாம் - வித்வான்கள் வளியுள்ளோகளுக்கு வித்தியாதானஞ் செய்யலாம், பலவான்கள் துர்ப்பலமுள்ளவர்களுக்குத் துணைசெய்யலாம், துக்கமுள்ளவர்களுக்கு யாரும் ஹிதவசனங்களைச் சொல்லிக் துக்க நிவர்த்தி

செய்யலாம். வியாதிக்காரர்களை ஆரோக்கிய முள்ளவர்கள் அடிக்கடி விசாரித்து வேண்டிய பரிசாரங்களைச் செய்யலாம் - புத்தியுள்ளவர்கள், புத்தியில்லாதவர்களுக்குச் சமயம்பார்த்துத் தருந்த புத்தி மிகளைச் சொல்லித் திருத்தலாம். ஏழைகளும் தங்களுடைய தேசம் வருத்தப் பிரயாசப்பட்டாயினும் பிறருக்கு உதவிசெய்யலாம். இவ்வாறே ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய சக்திக்குத் தக்கபடி பரிசாரகரஞ் செய்தால் ஏழைகளுக்கெல்லாம் தரித்திரம் ஹதயா ருமே - கோடை வெயிலைத்தான் தாங்கிக்கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கிற விருஷம்போல தங்களுக்குவருகிற துன்பங்களைப் பாராட்டாமல் பிறருக்கு உபகாரஞ் செய்கிறவர்களே குணத்தவர்கள்.

கையிலே பொருளை வைத்துக்கொண்டு தரித்திரர்கள் போல் பிணைக்குவருகிற மாயப்புரட்டைகளுக்கும், பாடுபட்டத்தக்க அரோக்திட காத்திரர் களுக்கும், தப்புஸ் தோத்திரஞ் செய்பவர்களுக்கும் பிணைக்கொடுப்பது துர்வினியோக மாயும் அவர்களிடத்தில் பொருளாசை, சோம்பல், பொய்முதலிய தூக்குணங்களை விளைவிக்கத்தக்கதாய் மிருட்டதால் பாத்திரமறிந்து பிணையிலேவேத தகுதியாயிருக்கின்றது - ஆருமற்ற அகதேகி பாதேகிகளும், பாடுபட்ட சக்தியில்லாத குருடர், முடவர் முதலிய அங்கவீரர்களும், விபாதிஷ்டர்களும், விரித்தாபிரங்களும், தாய்தகப்பன் அற்றபிள்ளைகளும், அநாதவிதந் துக்களும், வாழ்ந்துவறியோரானவர்களும் நம்முடைய உபகாரத்துக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எந்தஜாதியாராயிருந்தாலும், எந்த சமயிகளாயிருந்தாலும், எந்தத் தேசத்தாராயிருந்தாலும் எவ்வளவுப் வித்தியாசம் பாராமல் அவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதே பரமசுகிந்தம். சுகலருக்கும் பிதாவாகிய கடவுள் நல்லவர்களுக்கும் பொல்லாதவர்களுக்கும் சரியாகச் சூரியன் பிரகாசிக்கவும், நீதிமான்களுக்கும் அநியாயக் காரர்களுக்கும் சமமான மாகம லைப்பெய்யவுஞ் செய்கிறாராதலால் அவருக்குப் பிள்ளைகளாகிய நாம் நம்முடைய பகைவர்களையும் நேசிக்கவும், வைவாரை வாழ்த்தவும் நம்மைப் பகைக்கிறவர்களுக்கு நன்மைசெய்யவும் நமக்குத் துன்பஞ் செய்கிறவர்களுக்கு ஷேஷமுண்டாகும்படி பிரார்த்திக்கவும், வேத வாக்கியங்களின்படி நாம் பாத்தியப்பட்டிருக்கிறோம்" இன்ன செய்தாரை யொதுத்த ஸவர்நாணகனையஞ் செய்துவிடல், என்று திருவள்ளுவரும் செப்டுகின்றார்.

பெற்றதாய் பகித்திருக்கப் பிராமணபோஜனஞ் செய்வது போல் சிலர்தங்களுடைய சொந்தக் குடும்பங்களைத் தவிரவும்

ட்டுவிட்டு சொத்துக்களைப் பராதினர் செய்கிறார்கள் - இஊமனு நீதிஞ்சும் பிரகிருதி மியாயப் பிரமாணத்துக்கும் பொருத்தாததா யிருக்கின்றது. கம்முடைய மனைவி, பிள்ளைகள் தாழ்த்ததை சகோதரர், சகோதரிகள் முதலியவர்களை கம்முடைய வசத்தால் கா. ஷன் லாபுரிக் திருப்பதால் அவர்களை முத்திச் சம்மாந்திக் கொண்டபாது கம்முடைய பொறுப்பு யிருக்கின்றது அப்படியே எல்லாக்கூடா கம்முடைய சுயபாத்துக்களையும், கமக்குச் சமீபத்திலிருக்கிற தனித்தி யர்களுடும் ஆதரிக்கவொண்டியது அவசியமாயிருக்கின்றது. ஓருவ னுடைய பொருளைத்திருந் கொடுருவாளுக்குத் தானஞ்செய்வது மீதம் சிலர்வாக்கின காணிக்கொடாமல் தங்களுடைய ஆண்டுக ளை யெல்லாம் தர்மமவிஷயத்தில் விரயஞ் செய்கிறார்கள். இப்படிப் பட்ட தீயாசிகள் திருடர்களாயும், அவர்களிடத்தில் தானம்வாங்கி நவர்கள் திருட்டுச் சொத்தை வாங்கிவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தானங்கொடுப்பதற்குமுன் கடன்களைத் தீர்ப்பதே மி யாயமுறைமையாயிருக்கின்றது.

வியாதியில்லாதவர்களுக்கு ஓளஷதங் கொடுப்பதுபோலும் வெ ள்ளத்தின்மேலே பெய்யும் மழையைப் போலும் சிலர்தனவாண்க ளைக் கண்டால் விருந்துமுதலிய ஷோப சோபாபஞ்செய்கிறார்கள் தரித்திரர்களைக் கண்டால் தடியெடுத்துத் தாத்தாவிழர்கள். இஊ மகா தொஷமா யிருக்கின்றது. முகங்கொணாமலாமையானாலே ணடாமலும் உள்ளன்போடு பிணக்கறிவிவதே பிரியாந்நணியம் ஏழைகளுடைய துட்டுக்கும் அடைக்கும்படியாய்வு அசமாதானத் தொடும அசந்துஷ்டியோடும் ஸுபங்கொடுப்பதானது கொடுக்கொல் அசர்களுடைய ஆக்கனாக்குப்பயர்ந்து காண்கொடுப்பதுபோலும், திருடர்களுடைய தடியடிக்குப்பயர்ந்து அவர்கள் லைவல் பொருளை வாகிக்கொடுப்பதுபோலும் இருக்கின்றது. யாதொருபாதிமீதேவொ ள்ளத்தைக் கருதிப்பிணக்கறிவிக்கிறவர்களைத் தாதாக்களென்று சொல் லுகிறதா யிருந்தால் உலகத்தில் சகலரைமற் தாதாக்களென்று சொல் லாம. கடைக்காரர்களிடத்தில் சாக்குகளை வாங்கிக்கொண்டு அவ ர்களுக்கு விலைகொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களை; கிராம வாங்கிங் கொண்டு சாக்குகளைக்கொடுக்கிற வந்தகர்களும் தியாக்களை; வெ ளைப்பார்களிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்குக் கடலி கொடுக்கிறவர்களும் தாதாக்களை; சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு சமை யல்செய்து கொடுக்கிற சுயப்பாசிகளும் அன்னபாதாக்களை விடுக ள் தோறும் வந்திரம் வெண்துத்துக்கொடுக்கிற வண்டாழ்வாரும் வன் திர தாதாக்களை, தாசிகளுக்குப் பொருள்கொடுப்பதாபாது

ர்களும் கொடையாளிகளே. அந்தக்காமாதூர்களுக்குப் புண்களை யும் வியாதிகளையும் கொடுக்கிறதாசிகளுமா தியாகிகளை இப்படிப் பாட்டதானம் அதானமாகையால் பிரதிபலன் வேண்டாதுவினையே பெருமைமனுஷர்கள் பார்க்க அவர்கள் முன்பாக ஏழைகளுக்குப் பிணைக்கொடுக்கிறவர்களுக்கு மொகூ வசனுவாய தயாய் பிரசாதங்கிடைக்க மாட்டாதாகையால் ஒருவருக்குத் தெரியாமலும், நரஸ்துதியை விருட்பாடலும், அந்தரங்கமாகச் செய்கிறதானமே பிரதானம் - படிப்பம் மறைவா யிருந்தாலும் அந்த வசனுவாயானது காட்டிவிடுவதுபோல் அந்த போஷகளை அவர்களுடைய ஒள்தாரியம் எப்படியும் காட்டிவிடும் - பரோபகாரிகள் இறந்தும் இறவாமல் எனலும் பிரகாசிக்கிறார்கள் - பரமலோகிகள் பிரந்ததும் பிறவாதாகையால் இருந்தும் இல்லாதவாகையால் இருக்கிறார்கள். தாமஸ்டாசிகளுக்கு ஒருதன்பமவந்தால் சகலருந்தங்களுக்கு வந்ததுபோல எண்ணி அந்தத்துன்பம் நீங்கவேணும்மென்று கொயில்கள் தோறும் கும்புகிறார்கள் - சிறுபிணை போபிணைகளுக்குத் துன்பமவந்தால் அவர்களை நனைப்பாருமில்லை. அவர்களுக்கு இரங்குவாருமில்லை. அந்திகளை ஆதரிப்பது ஒவ்வொருவருக்குத் தனித்தனியே கடனாகிருப்பதுமன்றி சாவதற்குப்போய் அனைத்தாவதும், பாடசாலைகள் ஒளவுதசாலைகள் சண்ணீர்ப்பாத்தல்கள் முதலிய சாகவந்தமான தாமங்களை எற்படுத்தவானு பொருளு செலவாருக்கும் கடமையா யிருக்கின்றது.

தன்னுரிப்போல் மன்னுயிரை யோம்புகிற பரஸ்பேகம் இல்லாமையினால், சில அரசர்கள் தங்களுடைய சுயநலத்திற்காகவாநிஷ்காரணமாகவும் எண்ணிக்கையிலலாத ரதகஜதூத பதாதிக்களைச் சீர்தத்துக்கொண்டு ாணபேரிகள் முழங்க, யுத்த சனங்களை டனப் படுப்பாட்டு, அநிய தேசாதிபதிகளுடனே சண்டை தொடுக்கிறார்கள். அந்த இரண்டு சேனாசமுத்திரங்களும் கலந்து அஷ்டதிக்ருகனும் நடுங்கும்படி அட்டகாசஞ் செய்துகொண்டு, ஆலகால வஷம போல் சீறிக்கொண்டு, கொடையேற போல் காத்தித்துக்கொண்டு, வடவா முகாக்கினிபோல் கண்களில் திப்போதிகள் பறக்க, ஒருவரை யொருவா பிடித்து, கடித்து, அடித்து, இடித்து, மடித்து முடித்து விடுகிறார்களே. அப்போது சிரமற்று, சரமற்று, கரமற்று, காலற்று, விழுகிற முண்டங்களும் துண்டங்களும் கண்டங்களும் அண்டங்களைப்போய் முட்டுகின்றனவே, ஒவ்வொரு யுத்தத்திலும் குவிகிற சவமலைகள் நவமலைகளாகுதே. சோரிப்பவாகும் வாரிப்போவாகத்திலும் அதிகமே, "புணிக்ருபாயத்தவர்கள் எல்லாரும் என்மேலே படுத்துக் கொள்ளுங்கள்"

என்பதுபோல் அந்த அரசர்கள் தாங்கள் வெளியே புறப்படாமல்
மூலையில் பதுங்கிக்கொண்டு, ஏழைகளைச் சண்டைக்கு விட்டு வே
டிக்கை பார்க்கிறார்கள். புத்தியிலும், புத்தியிலும், சத்தியிலும் அ
றிவே தாங்களென்றும், தர்மீஷ்டர்களென்றும் பொய்கொண்ட அ
லெங்கான்றர், பொறுமார்த்து, சேசாபுரதலைய கத்தவியர்கள் செய
த கொலைகளுக்குக் கணக்குண்டா? அவை களுக்குத் தர்மீஷ்டர்க
ளென்றும் பொயரா? இந்தத் தர்மீஷ்டர்கள் மேல் பின்னும் மிஸ்தர்
மீஷ்டர்கள் உலகத்தில் இருந்திருப்பார்களா? அவர் புகழ்த்தகாலப் பிர
ஸாபமேயில் உலகத்தின் பண்புப் புண்டில்லாமல் சர்வகாலம் செய
திருப்பார்களே, நம்முடைய பிதாக்கள், பிரதிகாக்கள் ஒருவரும் இ
ருந்திருக்க மாட்டார்கள். இந்தப் புத்தகத்தைப் பொறுத காழும் இ
ருக்கமாட்டோம்.

சாத்தம், தனய, தாக்ஷிணியம், பொறுமை, அபர்த்தம், வணக்க
முதலிய நற்புணங்களைப் பொதிக்கிற சத்தியப் புவத்தி வின்றும்பி
ரிந்த பலசமயத்தார், அந்தவேதத்தை விவாஜமாகவைத்துக்கொண்
டு யூதோப்பில் ஒருவிரோடொருவர் சண்டைசெய்து, அந்தச் சண்
டையில் மடிந்த ஜனங்களும், மடிந்த உழைப்பாரும், மடிந்த கைகா
லகரும், இடித்த ஆலயங்களும், பொடித்த பாங்களும், முடிந்தபொ
ருள்களும், மடிந்த துன்பங்களும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடா
இந்தத் தேசத்திலும் ஒவ்வொரு மதந்தாபன மாகும் பொறுத உத்த
சண்டைகளும், கலங்களும், பிராணவதைகளும் அபர்த்தம், ஒரு
சமயத்தார மற்ருரு சமயத்தைத் தூஷித்தும், ஒருவிதவான் மற்ற
ஒருருவிதவானை கிந்தித்துச் செய்திருக்கிற பிரத்தங்கள் அபத்த பு
ஞ்சமாயும், அசம்பிய வார்த்தைகளுக்கு அகராதிகளாய் இருக்கின்ற
ன. அவைகளைப் படிப்பித்தால் நமமுடைய வாடிங் கசுக்கின்றது,
நீளைத்தால் மனமுங்கசுக்கின்றது, தென்றல்முற்றிப் பெருங்காற்றா
வதுபோல் சில சமயங்களில் எதுத்துச் சண்டையிலிருந்து கழுத்து
ச் சண்டையிலும், வாய்ச் சண்டையிலிருந்து கைச் சண்டையிலும் பி
ரவெய்துச்செய்கிறார்கள். இவ்வளவு விபரீதங்களுக்கும் தன்னைப்பொ
ற் பிறரை யெண்ணுதமுண்டம் காரணமாயிருக்கின்றது.

பின்னும் பரமேசு நிலலாமையினால் உலகத்தில் திருந்திகளு
ம், புரட்டுகளும், அக்கிரமங்களும் நீண்டிருக்கின்றன. திருநா
கள் இவ்வில் எப்போதாவது அபாவாசை இரும்பில் திருநெல்முக
ள், பிரதிதினமும் பட்டப்பகலில் சகலரும் அந்தப் பட்டக்கிற நி
ருட்டுகளுக்கு அளவில்லையே. பொருளாசையினால் பொய்ச் சத
த்யம் பண்ணுகிறவர்களும், பொய்ச்சாக்ஷி சொல்லுகிறவர் சனமும்,

பொய்ச்சீட்டு உண்டு பண்ணுகிறவர்களும், பொய்வழக்குச் செய்கிறவர்களும் தங்களுடைய சக்திக்கு மேற்பட்ட கடன்வாங்குகிறவர்களும், வாங்கினகடனைக் கொடாதவர்களும், அரியாயவட்டி வாங்குகிறவர்களும், அடைக்கலமாக வைத்தபொருளை அபகரிக்கிறவர்களும், வேலைசெய்யாமற் கூலிவாங்குகிறவர்களும், ஏழைகளிடத்தில் வேலைவாங்கிக்கொண்டு கூலிகொடாதவர்களும், செல்லப்பணத்தைச் செலுத்துகிறவர்களும், அளவிலும் நிறையிலும் வித்தியாசஞ்செய்கிறவர்களும், சரக்குகளுக்கு அதிக விலை வாங்குகிறவர்களும், நல்லசாக்குக்குக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு கெட்ட சரக்குகளைக் கொடுக்கிறவர்களும், சூதாடிப் பொருள் சம்பாதிக்கிறவர்களும், கண்டெடுத்த பொருளைச் சொந்தக்காரரைத் தேடிக்கொடாதவர்களும், பிறர் பொருளைப்பார்த்துப் பொருமை கொள்ளுகிறவர்களும், திருட்டுப்பொருளை வாங்குகிறவர்களும், திருட்டுக்குச் சகாயஞ்செய்கிறவர்களும், திருட்டுப்படி பிறருக்குப் போதிக்கிறவர்களும், பிறருக்குப் பொருள் நஷ்டம் உண்டாக்கும்படி செய்கிறவர்களும், கையில் பொருளை வைத்துக்கொண்டு ஏழைகளுக்கு ஜபம் இடாதவர்களும், மாமிசக் கிரயம் வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும், பட்டப்பகலில் கொள்ளையடிக்கிற திருடர்களே, அன்றியும் ஏழைகள் தாங்கக்கூடாத நாட்டுவரி, காட்டுவரி, வீட்டுவரி, மாட்டுவரி, ஆட்டுவரி, ஏட்டுவரி, சீட்டுவரி, கூட்டுவரி, பாட்டுவரி, மேட்டுவரி, தீட்டுவரி, ரோட்டுவரி, கோட்டுவரி, ஈட்டுவரி, சாட்டுவரி முதலிய கேட்டுவரிகளைச் சுமத்தி அரியாயஞ்செய்த பூர்வீக அதிகாரிகள் அதிகாரிகளே. பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு பகைபாதஞ்செய்கிற சில நியாயாதிபதிகள் அரியாயாதிபதிகளே. எங்கே கொலைக்கும், எங்கே களவுக்கும், எப்போது நமக்குப் பணம்வருமென்று சதா எதிர்பார்த்துக்கொண்டு குற்றவாளிகளை விட்டுவிட்டுக் குற்றமில்லாதவர்களைப் பிடித்து உபத்திரவஞ்செய்கிற சில போலீஸ் வீரர்கள் சோமர்களே, எப்போது குடும்பங்களிற் கலகம் உண்டாகும், எப்போது வியாதியம் வருமென்று சித்தமாய்க் காத்துக்கொண்டிருக்கிற சில நியாயவாதிகள் அரியாயவாதிகளே. யாருக்குச் சுரமவரும், யாருக்குப் பேதிவரும், யாருக்குத் தலை உடையும், யாருக்குக் கைகால ஓடியும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு தங்களுடைய பிழைப்புக்காகப் பிள்ளைவளர்ப்பதுபோல வியாதியை வளர்த்து விட்டுக் கொண்டு ஜீவிக்கிற சில வைத்தியர்கள் வைத்தியர்களே. பிள்ளைகள் படித்துக்கொண்டால் தங்களுடைய பிழைப்புக்கு போசம் வருமென்று கருதிக் கிருஷ்ணபகைத்துச் சந்திரன்போல் பிள்ளைகளுடைய அநிவைகளுக்கு நான் குறைக்கிற சில போதகர்களும் பாசகர்களும்.

ளே. மேற்சொல்லிய உத்தியோகவந்தர்களில் அநேகர் சர்வோத்தமர்களாயிருக்கிறார்களாகையால் அப்படியில்லாத பிள்ளைப்பற்றமட்டும் நாம்பிரஸ் தாதித்தியம்.

அன்றியும் “தண்ணீர்விற்பிறை எண்ணிவெண்டும்” என்கிற விதியைச் சகலரும் அநுஷ்டித்தால் சாமித் துரோகிகளும், குருத் துரோகிகளும், பிதூர்த் துரோகிகளும், பாபூர்த் துரோகிகளும், பத்திரத்துரோகிகளும், சகோதரத் துரோகிகளும், பதாபித் துரோகிகளும், பத்திவித் துரோகிகளும், பதாபத்திபாபிகளும், பதாபுஷத் துரோகிகளும், பொய்ப்பர்களும், வெம்பர்களும், வெயிலுர்களும், புலையர்களும், கொடியர்களும், குழையர்களும், பெயர்களும், வெயில்களும், பாபிகளும் உலகத்தில் இழப்பாசனம்! தாபகன். ஆகையால் பரோபகாரம், பூதசூயம், பச்சாதாபம் முதலிய கருணங்களை ஸ்திரீகளுக்கு ஓயாமல் உபதேசிக்கவேண்டும்.

மிருகங்கள், பசுவிகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வனமுதலிய சகல ஜீவராசிகளிடத்திலும் கிருபையாயிருப்பதே ஜீவகாருணியம் போன்று சொல்லப்படுகின்றது. மனுஷருக்கு உபகாரத்தமாவே சமஸ்த ஜீவிகாழகனையும் கடவுள் கிருஷ்டத் தருளினான். நாம் முன்னமே விவரித்திருக்கிறோம். சில ஜெதங்கள் கமக்கு நேரம் பரியாகமா பிராவிப் பாலுப நமக்கு உபயோகமான வேறே சில சொத்துக்களுக்கு அவைகள் அகாரமாய் உபயோகப்படுகிறபடியால் பூமியில் ஒரு அற்ப ஜெதவினும் கமக்கு அதுபரியாகமா யிருக்கவில்லை. விலங்கு, பறவை முதலியவைகள் ஞானமில்லாத அசைதன வஸ்துக்களாயிருந்தாலும் கம்பைபிட்டுவீய அவைகளுக்குத் தேகமும், பிராணனும், பஞ்சைகத்தியங்கடும், சகதுக்கங்களை யுட்கிற உவாரும் உண்டாயிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கும் பரிசீலனம் உபத்திவகு செய்க்கடாது. அவைகளுக்கு ஞானத்தை குறைத்ததற்காக வேறு சில விஷயங்களில் கடவுள் அவைகளுக்கு அநுகூலம் செய்திருக்கிறார். மனுஷன் ஞானத்தமாவானதாகையான வீடுமோரவை முதலியவைகளைச் செய்துகொண்டு உஷ்ணம், குளிர் முதலிய துன்பங்களைத் தடுத்தும் கொள்வனென்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அவனுக்கு மிருதுவான வீதலையும், கிர்வானமான தேகத்தை யும் கொடுத்திருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஞானம் விலங்குகளுக்கும் பசுவிகளுக்கும் இல்லாதபடியால் அவைகளுக்குத் தடிப்பானதோலும் திரளான மயிருமுள்ள தேகங்களைக் கொடுத்திருக்கிறார். சத்தாநுபாயகிவந்திக்குத் தருக்க ஆபுகங்களைச் சகப்படுக்கள்ள மனுஷன் தெரிந்தவனாகையால் அவனுடைய தேகம் ஆபுகிலையாகச்

ராயுதமாயிருக்கின்றது. ஆயுதஞ் செய்யத் தெரியாமலஅசேதனஜெந்துக்களுக்குக் கொம்புகள், கூர் மூக்குகள், நதங்கள், தந்தங்கள், வால்கள், கால்கள் முதலிய ஆயுதங்களை அவைகளுடைய தேகங்களிலே கூடவுள் அமைத்து வைத்திருக்கின்றார். மிருகங்களும் பகழிகளும் தங்களுடைய கருத்துகளை ஒன்றுக்கொன்று தெரிவித்துக் கொள்ளும்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும் ஒவ்வொரு பாவையைக் கூடவுள் கற்பித்திருக்கிறாரென்பது அநுபவசித்தமாய்த் தெரிகின்றது. மனுஷக்குழந்தைகள் பிறந்து வெறுகாலம்வரையில் தங்களைத் தாங்களே சம்பாஷினை செய்துகொள்ளத் தெரியாமல் பெரியவர்களுடைய உதவியை அபேகிப்பிக்கின்றன. மிருகங்களின் குட்டிகளும் பறவைகளின் குஞ்சுகளும் பிறந்த உடனேயும், அல்லது பிறந்து சில தினங்களுக்குள்ளாகவும் தங்களுடைய ஆகராதிகளைத் தாங்களே தேடிக்கொள்ளவும், வளை கூடு முதலிய இருப்பிடங்களைச் செய்து கொள்ளவும் சபாவமாகவே தெரிந்து கொள்ளுகின்றனவே. மிருகங்கள் தகுந்த இடந்தேடிக்குட்டிகளைப் பெற்று வளர்க்கிற அருமையும் பறவைகள், ஊர்வன முதலியவைகள் கூடுகளில் முட்டையிட்டு நெடுநாள் அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரித்துக் குஞ்சுகளை வளர்க்கிற அருமையும் மனுஷரும் அதிசயிக்கத்தக்கதாயிருக்கின்றதே. நாம் வஸ்திர பூஷணாதிகளைத் தரித்துக்கொள்ளாமல் பிறந்தஸ்வரூபமாயிருப்போமானால் நம்முடைய தேகங்களைப்பார்க்க நமக்கே அருவருப்பாயிருக்கும். பகழிகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இயல்பாகவே சர்வாலங்காரங்களும் பொருந்தியிருப்பதால் அவைகளைப் பார்க்கப்பார்க்க நமக்கு நேத்திரோற்சவம் செய்வதுபோல் இருக்கின்றதே. திவ்யரூப விசித்திராலங்காரமுள்ள மயில், பஞ்சவாணக்கிளி, முதலிய பகழிகளுக்கு, நவரத்த கசிதமான சர்வ பூஷணங்களையும், கனகாம்பரங்களையும் தரித்துக்கொண்டிருக்கிற ராஜஸ்திரீகளும் அழகில சமானமாவார்களா? சில பகழிகள் சித்திரம்போல் தேகம் அசையாமலிருந்துகொண்டு ஆரோகண அரோகணக் கிரமம் தப்பாமலும், அபஸ்வரம் இல்லாமலும் கேட்பவர்கள் கிரவணுணந்தங் கொண்டு தேக பாவசமாகும்படி அதிமாதுரியமாய்ப் பாடுகின்றன. சுரத்தை நீட்டிக்கொண்டும், சிரத்தை ஆட்டிக்கொண்டும், சுரத்தை கூட்டிக்கொண்டும், பல்லீலக் காட்டிக்கொண்டும் பாடுகிற நம்முடைய சங்கீத வித்வான்கள் அந்தப் பகழிகளுக்குச் சமானமாவார்களா? நாம் அலகியமாக எண்ணுகிற ஈக்கள் ஏறும்புகள் முதலிய பூச்சிகளையும் பூத கண்ணாடியிற் பார்த்தால் அவைகளுடைய தேகங்களில் பலவகையான அழகிய வர்ணங்களும், புள்ளிகளும், சிங்காரங்களும் தோன்றுகின்றனவே. அகடனாகுடன சாமர்த்திய முள்ள கூடவுள்

இவ்வளவு அருமையாகச் செய்திருக்கிற ஜீவஜெந்துக்களை நாம் உபத்திரவம் செய்வதும் நிராகரித்தமாய்க்கொல்லுவதும்கீழியா? ஒருவன் எழுதிய சித்திரத்தை வேறொருவன் கலைத்துப் பழுதுபடச் செய்தால் அந்தச் சித்திரக்காரனுக்கு எவ்வளவு கோபம் வரலிக்கும்? அது போலாவ ஜீவநிர்மாண கர்த்தாவாகிய கடவுளுக்கு ஜீவபரிமலை செய்திருப்பவர்கள்மேல் கோபம்வராமலிருக்கிறீமா?

பசு, காளை, எருமை, ஆடு, குதிரை, நாய், பூனை, சுழுவை, ஒட்டகம் முதலிய மிருகங்கள் பனுஷருக்கு எவ்வளவினா உதவிபுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன, அவைகள் இல்லாவிட்டால் பனுஷருடைய சுகங்களில் பாதிச் சுகங்கள் போய்விடுமென்பது சந்தேகமா? என்கிறான் எவ்வளவு அடித்தாலும் அந்த அடியையும் பட்டுக்கொண்டு அவன் தீனிபோட்டாலும் போடாவிட்டாலும் வெளியேயாவது போய் வயிறுவளர்த்துக்கொண்டு விட்டுக்குயர்ந்து எசமானுக்குச் சகல லாபியங்களும்செய்கிற அந்த மிருகங்களுடைய பொறுமையும், சந்தமும், விசுவாசமும் மனுஷருக்கு வருமா? குருங்கின் கையின் பூராவும் அகப்பட்டது போல் சிலர் கையில் அந்த மிருகங்கள் அப்பட்டுக்கொண்டு படுகிற வருத்தம் சாமானியல்லவீவ, திருவையாற்றான் குதிரை வளர்த்தகதைபோல் அனேகர் மாடு, குதிரை, சுழுவை முதலிய மிருகங்களிடத்தில் சகலவேலைகளும் வாங்கிக்கொண்டு அவைகளுக்குத் தருந்த தீனிபோடாமல்கொல்லுகிறார்கள். குருவியின் தலையில் பனங்காயை கட்டுவதுபோல் அவைகள் தாங்கக்கூடாத கனாகளையும், பாரங்களையும் சுமத்தி நடத்துகிறார்கள், அவைகள் கட்டுகப்பட்டாமல தத்தளிக்கும்போது சாட்டியிலுடும் சுழுகளிலுடும் ஒங்கிலங்கி அடித்தும் இரத்தம் பிரிட்டு ஒழுதுப்படி தாறுகொண்ட தாறுபாராகக் குத்திடும், கொடுமைசெய்கிறார்கள். சிலர் பசுவுக்கு தேஷ்டபுத்திரர் போல் பாலைபொல்லாம் கறத்துக்கொண்டு கன்றுக்குத் துப்பாகம் செய்கிறார்கள், அவர்கள் கன்றுக்குச் சகோதரர்களா யிருக்கிறபட்சத்திலும் அவர்களைக்கூடக் கன்றுக்கும் சமமாகம் உண்டிடா! அப்படியிருக்க எவ்வளவும் கன்றுக்குப் பால்விடாமல் ஒட்டி கதறத்துவிடுவது எவ்வளவு அநியாயம் தப்பாட்டில் மெய்துகொண்டிருக்கிற சுழுவை முதலியவைகளைச் சிலர் நிஷ்காரணமாகப் கல்லால் எரித்தும் சுழியால் அடித்தும் அவைகளுடன் புத்தஞ்செய்து, அந்தச் சுழுவைகள் கொடுக்கும் உதைகளையும் வாங்கிக்கொள்ளுகிறார்கள். சில பிள்ளைகள் ஈ, எறும்பு முதலிய பூச்சிகளைப் பிடித்துக் கொல்லுகிறதும் குருவிக் கூண்டுகளைக் கலைத்துக் குருவிகளுக்குக் குஞ்சுகளுக்கும் உபத்திரவம் செய்கிறதுமே வேலையாயிருக்கிறார்கள். இவ்வாசுபாக

வாயில்லாப் பிராணிகளுக்குத் துன்பம் செய்து கைபழகுகிறவர்கள் மனுஷரையும் உபத்திரவம்செய்யக் கற்றுக்கொள்வார்களென்பது சந்தேகமா? மிருகங்களுக்கும் பക്ഷிகளுக்கும் சந்தோஷம் உண்டாகும் போது அவைகள் எவ்வளவோ ஆந்தமாகக் குதித்துக் கூத்தாடி விளையாடுகின்றன. அவைகளுக்கும் துன்பம் உண்டாகும்போது கூக்குரலிட்டு, அழுது, பிரலாபிக்கின்றனவே. இப்படியாக மனுஷரைப் போலவேசுகத் துக்கங்களை உணருகிற மிருகாதிக்குத் தீங்குசெய்கிறவர்கள் பரமசுண்டாளர்களே. ஆனால் மனுஷர்களில் துஷ்டர்களாயிருப்பவர்களைத் தண்டிப்பது எப்படி முறையோ அப்படியே சிங்கம், புலி, காடி முதலிய துஷ்டமிருகங்களையும் பாம்பு, தேள் முதலிய விஷஜெந்துக்களையும் கொல்வது தோஷமல்ல, மிருகாதிக்கிடத்தில் மனுஷரும் கற்றுக்கொள்ளும்படியான சில நற்குணங்களு மிருக்கின்றன. மாடு, ஆடு, குதிரை, கழுதை முதலிய மிருகங்களும், காக்கை முதலிய பക്ഷிகளும் தங்களுடைய இனத்துடன் சேர்ந்து இரையெடுக்கப் பிரியப்படுகின்றன. கூட்டத்துடன் சேர்ந்து மேய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஒரு ஆட்டையாவது மாட்டையாவது பிடித்துத் தனியே நல்ல புல்லிருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய்விட்டாலும் அந்த இடத்தைவிட்டுக் கூட்டங்கள்மேய்கிற இடம்நல்ல புல்லில்லாத இடமாயிருந்தாலும் அந்த யிடத்தையே நாடுகின்றது. ஒருஜாதியைச் சேர்ந்த மிருகங்கள் இல்லாத பகைத்தில் பலஜாதி மிருகங்களும் ஒன்றுக்கொன்று கூட்டுவாயிருக்கின்றன. எப்படி யென்றால் ஒரு வீட்டில் ஒரு குதிரையுங்கோழி மாடும்இருந்தால் அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபமாயும் ஐக்கியமாய் மிருக்கப்பிரியப்படுகின்றன. சாதுவான மிருகங்களும் அவைகளுக்கு பிராணசத்துருக்களான துஷ்டமிருகங்களும் பழக்கத்தினால் ஒருகூண்டில் விரோதமில்லாமல் ஸ்நேகமாயிருப்பதை அநேகர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனை, சிங்கம், புலி, காடி முதலியகொடியமிருகங்களையும் மனுஷன் பிடித்துத் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறுனென்பது யாருக்குத்தான் தெரியாது. வகாந்தச் சிறையில் வைக்கப்பட்ட சிலர் தாங்கள் தனியாயிருக்க மனம் சுகியாமல் தங்களுக்குச் சமீபத்தில் வரப்பட்ட எளி முதலியவைகளுக்கு இரைகொடுத்து அவைகளுடன் ஸ்நேகம் செய்துகொண்டதாகவும் அந்த ஜெந்துக்களும் அவர்களிடத்தில் அதிகப்பிரியமாயிருந்ததாகவும் சிலர் புத்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பின்னும்நாம் மேலில் விவரித்தபடி நாய், மாடு முதலிய வீட்டுமிருகங்கள் எஜமான் என்ன துன்பம்செய்தாலும் அதையெல்லாம் சகித்துக்கொண்டு அவனை விட்டுப் பிரியாமல் அவனுக்குச் சகல உழழியங்களும் செய்கின்றனவே,

இப்படிப்பட்ட பலவகை மிருகாதிமனிதத்தில் பரஸ்க்கம், பொய்காரம், நன்மிறவாமை, அடக்கம், பொருமை முதலிய சத்குணங்களை மனுஷர் கற்றுக்கொள்வது உசிதமாக யிருக்கின்றது.

சைவவைஷ்ணவர்களுடைய மத சித்தாந்தப் படி மாம்ஸம் பிசிப்பது தோஷமாயும் கிரீஸ்து மதசித்தாந்தப் படிநித்தோஷமாயுமிருக்கின்றது. லோகா சாரத்தைப் பார்த்து மிடத்தில் மாம்ஸ பகஷணிகள் அநேகராயும் அதைப் புரியாதிருப்பவர்களிலொரு மிருக்கினார் கள். கிரீஸ்துமத முறைமைப்படி மாம்ஸம் பிசிப்பது தோஷமாத்மாயிருந்தாலும் தபங்காலத்திலும் விரகத்தினங்களிலும் மாம்ஸத்தைத் தள்ளிச் சுத்தப்பொன்னமாகச் சாப்பிடுவது புண்ணியமென்று கிரீஸ்தவர்கள் ஓட்டிக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலகாலங்களில் மாம்ஸங்களைத் தள்ளுவது புண்ணியமாயிருக்குமானால் எவ்வகாலத்திலும் அதைத் தள்ளிவிடுவது விசேஷபுண்ணியந்தான். ஆகவே மனுஷன் பூங்காவனத்திலிருக்கும் பொழுது மாம்ஸம் புசிக்கும்படி அனுஷ்டேசம் தந்தாலு கொடுக்கப்பட்டவிலை ஜஸ்பிரளயத்திற்கு முன் உலகத்தில் சகல அக்கிரமங்களும் கிடைத்திருந்தாலும் மாம்ஸம் சாப்பிடுகிறவாழ்க்கம் அப்போது இருந்ததாக ஒருவிரத்தத்தினாலும் தெரியவில்லை - ஜஸ்பிரளயகாலத்துக்குப் பிற்பாடு, மாம்ஸம் அருந்தும்படி அனுமதி கொடுக்கப்பட்டதைக் கொண்டு மாம்ஸபகஷணம் பனுஷனுடைய பாவ அந்தஸ்துக்கு உரியவிறதொப்பண்ணிய அந்தஸ்துக்கு உரியதல்ல வென்று பரிஷகாரமாய் விளங்குகின்றது. ஆகையால் கூடியாமட்டும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் மாம்ஸ உணவாகிக்கூறகந்தசெய்வது சர்வோத்தமமென்று உபகிருத்தீதான்மிகின்றது. மாம்ஸம் பிசிப்பது பாபரஹிதமாய்மட்டுமிருக்கிறவிறதொர் அனுபண்ணிய சகிதமென்று ஒருவரும் சொல்லத்தகுணியார்கள் கலியாணஞ் செய்து கொள்வது சாஸ்திரீராக்த மாயிருந்தாலும் ஒருவன் தன்னு முழு வாழ்வும் தெய்வ னாழியத்துக்கே ஒட்டிவித்து, கலியாண நிலைமையில் தெய்விரமசாரியாயிருப்பானானால் அனுபண்ணியத்தொடர, ஒருவன்பாவஞ் செய்தாலும் பிற்பாடு மனஸ்தாபப் பட்டுத் தகுந்தபாபங்கந்தஞ்செய்துகொள்வானானால் அவனுக்குப்பாவ விமோசனம் பாசுமென்று வெதத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு பனுஷன் பாவஞ் செய்யப்படி கடவுள் உத்தரவு கொடுத்ததாகச்சொல்லலாமா! பாவஞ் செய்வது பிராயசித்தஞ் செய்து கொள்ளுவதைப் பார்க்கிலும் ஒவ்வொருவனும் கூடியவரையில் பாவமேசெய்திருக்கப் பிரயாசப்படுவது ஊன்மைதானே. அப்படிப்போய்மாய் புரிப்பது வெவ்வேறாக் தமாயிருந்தாலும் அது ஜீவ உணதக்கு தெறுவது உபாயம்

இரக்கம், ஜீவகாருண்ணியம் முதலிய புண்ணியங்களுக்கும், வீரோதமாயும் இருப்பதால் அப்படிப்பட்ட ஜீவவதை செய்வதைப் பார்க்கிலும் செய்யாமலே இருப்பது அதிக உத்தமந்தானே. ஆடுகோழி முதலியவைகளைப் பிடித்துக் கொல்லும் பொழுது அவைகள் படுகிறபாடும் துடிக்கிற துடிப்பும், இடுகிற கூக்குரலும், படுகிற மாணுவன்வையும் இவ்வளவென்று சொல்லக்கூடாமா! ஒருபிராணிக்கு இவ்வளவு துன்பஞ் செய்து மாம்ஸம் பிப்பதைப் பார்க்கிலும் மாம்ஸமே புதியாடல் வீட்டுகிடுவது சர்வோத்தமம் என்பதையார்தான் ஒப்புக்கொள்ளார்கள். உலகத்தில் மாம்ஸத்தைப் போல் அதிகமும் அருவருப்பும் உள்ளபதார்த்தம் வேறொன்றும் இல்லை. மாம்ஸத்தை மனுஷியன் பார்த்துச் சமிக்கமாட்டான் என்பதைக் கடவுள் எண்ணியே அதைத் தோலினால் மூடி மறைத்து வைத்தார். மூக்கைக் கையால் மூடிக் கொள்ளாமல் இருப்போமானால் மாம்ஸத்தினுடைய தூர் நாற்றமும் வீரீசம் தலை மண்டையிலேறி மூளையையும் குழப்பி விடுமே. அசுத்தத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதுபோல் பல வாஸநா வஸ்துக்களைச் சேர்த்துச் சமைத்து மம், மாம்ஸத்தின் தூர்நாற்றம் நீங்காமல், சாப்பிட்ட வர்களுடைய வாய் நாறிக், கைநாறி, உடம்பெல்லாம் நாறி, ஊடுெல்லாம் நாறுகின்றதே. ஐயையோ! இப்படிப்பட்ட அசுந்தரிய மான பதார்த்தத்தைச் சாப்படவும் தலைவிதியா? ஆசைகத்தத் துக்கும் தேகசுத்தத்துக்கும் விசேஷம் பந்தமிருப்பதால் ஆத்மசுத்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறவர்கள் அசுத்தங்களுக்கெல்லாம் ஆலயமான மாம்ஸ உணவை நிசேஷமாகத்தள்ளிவிட்டு வேண்டும் மாம்ஸத்தைத்தள்ளினால் அதற்குத் தோழனை மதுரானமும் தொலைத்துவிடும் மதுரானர் தொலைந்தால் தோழர்களான சகல குற்றங்களும் தொலைந்து விடுமென்பது வாஸ்தவமே.

இந்தவசனகாவியத்தில் பெண்கல்வியைப்பற்றின் இந்தப்பாகத்தை முடிப்பதற்கு முன்சிறுவர்களுக்கு 'நானேபே தேசஞ்செய்கிற போதர்களுக்கு ஒருவிஞ்ஞாபனஞ் செய்யவிரும்புகிறோம்' என்னவெனில் நெய்ப்பக்கியையும் பரோபகாரம் முதலிய புண்ணியங்களையும் பிறருக்கு உபதேசஞ் செய்கிறவர்கள் தாங்களே கன்மார்க்கத்தில் கடந்து வழிகாட்டவேண்டும். "உபதேசத்தைப்பார்க்கிலும் கடந்தவழிகாட்டுவது அறிஉத்தமம்" என்றுஇங்கிலீஷில்ஒருபுறமொழியு பிருக்கின்றது, மார்க்கங்களில்சகலருக்கும்வழிகாட்டித்தான் ஒரு அடியேனும்எடுத்துவையாட விரும்புகிறகாட்டி மரம்போலவும், ஜெபஞ்செய்வதற்காகமற்றவர்களைக்கொயிலுக்குவரும்படி கூப்பிட்டதான்ஜெபஞ்செய்யாமலிருக்கிறகொயிலமணிபோலவும்,தாங்கள் உபதேசஞ்செ

அவ்வாறு சொல்லுதல் சம்பந்தம் வகையானும் இருப்பதினாலும், அவர்களுடைய உபதேசத்தையும் ஸ்ரவணம் அங்கீகரிப்பார்கள் என்பதால் மருந்து கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுதலால் போதகர்கள். என்று ஓரளவு சொன்னால், அவன் வந்ததை யார்ப்புவார்கள்? வைத்தியனை விடாது பின்பற்றுகிறதால், அவன் வைத்தியத்தை யார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? மருபானஞ் செய்வது தோஷமென்று மூடியன் பிரசங்கத்தால் அவனுடைய உபதேசத்தை யார் கொடுப்பார்கள்? அக்கினித் தவனுக்கு அபிஷேகம் செய்ததுபோல், கொடியை வங்கொண்டிருக்கிற ஓரளவு அந்தச் சமயத்தில் “கேசரிமாமம்” என்று உபதேசிக்கிறதால் அந்த உபதேசத்தை யார் யாருகொடுப்பார்கள். ஒரு பெரியவர் பிரசங்கமானதில் இருந்துகொண்டு கூடவுள்ள மட்டும் ஸ்தூதிகளேவென்று மென்றும் சுதந்திரச் செயல்பாட்டிலேயே நென்று பிரசங்கித்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தப் பிரசங்கத்தின் மத்தியில் அவரை ஒரு பிரபுவை ஸ்தூதிகளாய்த் தேடிவந்தி. அந்தப் பிரபுவை உடைய குணநிசையங்களை யொழிக்காதித்தல் அவையுடைய கருத்திற் றாஜாஜர்கள் மத்தியில் சந்தர்ப்பத்தில் வைக்கலாம்! பத்திரிகைக்குச் செல்லுதலாயினால் வைக்கலாம்! தேவாலயத்தில் தேவாலயக்கு நடுவாயகமாக வைக்கலாம்! அல்லது கூடவுருவடைய மடியில் வைக்கலாம்! என்று இவ்வகையாகத் திருப்பித் திருப்பி பலதரம் சொல்லிப் பிரசங்கித்தார். அதை மீட்டிச் சென்றிருந்த ஒரு சனவான் திரை என்று தன்னை யொத்தவகையினால் பழித்திருப்பவன் மீட்டுகான்றும் பிரபுவை வைக்க இடமிக்காமல் என் அவை வைத்திருக்கிற. என்னுடைய கருத்தினால் வைத்திருக்கிறான் விட்டுக் கொடுத்துப் போகிறேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பவன் போய்விட்டான். மற்றவர்களுடைய கருத்துப் பரிசுரத்தால் அவர்கள் பிரசங்கம் முடிவதற்கு முன்னால் சந்தர்ப்பம் வந்தார்கள். இப்படிப் போய்விட்டதை ஒருவருடைய கருத்து அவன் ஒருவருடைய கருத்து இருக்கிறவர்களை உலகம் பழித்த மாதிரித் துல்லியமாகத் தெரிவித்தவர்கள் தங்களை அழகு, மனம், மற்றவர்களுக்கும் தெரிவித்துப் போனார். சிறுமனோடு அவை யொத்தவகையினால் பழித்தவன் தான் மனம் உடைய மனோகருத்து யொத்தவகையினால் பழித்தவன் போய்விட்டான். தங்களைத் தங்களைத் தப்பிப்போகாமல் பழித்தவன் போய்விட்டான். தங்களைத் தப்பிப்போகாமல் பழித்தவன் போய்விட்டான். தங்களைத் தப்பிப்போகாமல் பழித்தவன் போய்விட்டான்.

கழும்பிரகாசிக்ஞம், ஞரியன் அப்பிரகாசமாயிருந்தால் உலகமும் அப்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுபோல் பெரியவர்களுக்கும் கல்விமான்களுக்கும் எப்படி நடக்கிறார்களோ அப்படியே சித்யவர்களுக்கும் அஸிவேகிகளுக்கும் நடப்பது சகஜம். ஆர்வழியில் நடக்கிற பெரியோர்கள் தாங்கள் கொட்டுப்போவதானந்தி மற்றவர்கள் கொட்டுப்போகவும் ஆஸ்பதமாயிருப்பதால் அவர்களுக்கு இரண்டுவிதமான கோஷங்கள் வட்டவிக்ஷிணன, தெரியாதவர்களுடைய அஞ்ஞான கிருத்தியங்களைப் பார்த்தினும் தெரிந்தவர்களுடைய துஷ்கிருத்தியங்கள் அதிக தண்டனைக்குப் பரித்திரமாயிருக்கின்றன. எந்தச் சாதியாராயிருந்தாலும் எந்த ஆட்கள் ஆரையையவர்களாயிருந்தாலும் நற்றூண நற்செய்கைகளை உடையவர்கள் மட்டும் பெரியவர்களேயன்றி நற்றூணங்கள் இல்லாமல் தனத்தினாலும், கனத்தினாலும், தினத்தினாலும், வயதினாலும், விததியா பட்டபங்குலினாலும் மட்டும் ஒருவனைப் பெரியவனென்று சொல்வது எத்தன்மைய தென்றால் ஒருவன் பூட்டிச் சுவரின்மேல் ஏறி நின்று கொண்டு தான் மற்றவர்களுக்குப் பெரியவனென்று சொல்வதுபோலும், கிறிஸ்தினைகள் தகப்பனுடைய கோளின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தாங்கள் தகப்பனிலும் பெரியவர்களென்று சொல்வதுபோலும், காலைமாமாலைமும் நீண்டனிழல் உள்ளவர்களை உயர்த்தவாகென்று சொல்வதுபோலும் இருக்கின்றது. ஆகையால் மேலானபதவி யுடையவர்கள் கருணைகளினால் ஜாஸிதகக் கடவார்கள்.

பெண்கள் முற்றும்.

பெண்மாமம்.

ஸ்திரீகளுக்கும் கல்விபெறுதற்கு வேண்டியது முக்கியமென்று பல சதாஸங்களைக் கொண்டு காம் மிஸ்ட்ரணம் செய்துக்கொண்டபால், இனி வேண்டுமு முக்கியமான விஷயத்தைக் குறித்து அறிந்திடுவோம். அந்தவழிமேலும், அந்தச் சகலரும் சிறப்பாகித்து சிறந்தவருடன் வாழும்படுகின்றன என்பதுதான்.

இந்தத் தீதகத்தில் பெண்களை அறிமுகப்படுத்தியபொழுது, மிகுந்த கவனப்படுவதும், கட்டுப்பாடு மிகவும் பாதுகாத்திருக்க வேண்டிய மிகுந்திருந்தது. ஜாதிபாடு, பாலப்பாடு, எல்லாவுள்ளும் அறிவான ஷீத்ரு ஸ்திரீகளுடைய கிட்டப்பக்கமும் பெரிதாய்ந்திருந்தது. சமீபத்தில் அந்தந்தாசிரிய சீராமனார் முதலானவர்கள் ஸ்திரீகளை வீட்டுக்கு வந்துவந்துபோல வாங்கி கட்டிப்பாடு கட்டிவந்தார்கள். காமியோ, பெரியோ, கழுதைமேயோ, மாட்டோ என்கிற பெயர்களைத்தவிர, வேறொரு பெயரும் ஸ்திரீகளைப் பற்றிப் புறநூல்கள் பெருகிற்றதில்லை. ஒன்றும் பற்றியாகத்தவிர ஒத்திப்படியாக மில்லை.

சில நூற்றாண்டுகளில், மாமியாருடைய உத்தரவின்படிமல் புறநூலுக்கும் பெண்காதுக்குமே பெரிது போகியது. அப்போது சந்திர்தானும், கல்வித்தேவையுமே சந்திரியாது போனது. எல்லாப் புத்திரமும், சந்திரியாது போனதுமே பாலப்பால், எல்லாவுள்ளும், எல்லாவுள்ளும், தனக்குப் போயும் மிகுந்தவழிமேல் பெரிதாய்ந்தது. அப்போது கலியாணத்தினை செய்தும், கித்திய சங்கியாசிகளா மிகுந்திருந்தனர். அத்தி புத்தனும்பால், தாமித்தவழிப் புறநூல்கள் ஸ்திரீகளைப் பற்றி புத்திரமான வாழ்த்தைமையிற் பெரிவிட்டோ, மாயிற் கித்திரியமான குற்றமன்னுதாயும், எத்திரி வயிற்றெழிச்சல், ஸ்திரீகளை மகன் செய்ததானும் சாகடமே, மகனாகத் தாவிப்பெறுத்தால் பெரிதுமென்று கினைக்கிற கல்விஞர் முள்ளையர் மாய்களும், அப்போதுக்குறிகளும், புறநூலின் பெண்காதுகளைப்பற்றிப் புறநூல், மாமியாருக்கு புத்திரமான தன்புறநூலின் மறுபுறமும் பிழைத்துவந்தது. பெரிய சச்சகம் உண்டாயும், மாமியாருடைய உத்தரவின்படி, புறநூலுடைய, உத்தரவின்படி" என்பதுபோல மருமன் மெல்ல மாமியா புறநூலு செய்தலாத போதில்லை, மாமிக்குக் கொடுமைபெற்றது மறுபுறமாய் குற்றமென்று.

நாய், பசு, மாடு, முதலிய மிருகங்களை எவ்வளவோ தயையாக நடந்துகொள்கள். அவ்வளவுபகைக்கூட ஸ்திரீகளிடத்தில் காட்டுகிற நிலை. கஷ்ட நிஷ்டேரமெல்லாம் ஸ்திரீகளுடைய பாகமாகவும், சுகங்களெல்லாம் புருஷர்களுடைய பாகமாகவும், இருக்கின்றன ஒருவர் திரீக்கு எவ்வளவு தான் வயிறுபித்தாலும் புருஷன், மாமன் மாமி முதலானவர்க ளெல்லாரும் காப்பிட்டு எல்லாவேலைகளும் முடிந்தபின்பாடு புருஷனுடைய எச்சுஅக்காகப் பெண்சாதி காத்திருக்க வேண்டியதெயல்லாமல், அவன்முற் றிச் சாப்பிடக்கூடாதாம். இது எவ்வளவு பரிபாடாதி. “நாயுமயின்னையுமாளுனும் வாயும்வயிறும் வேறு” என்பது மொல ஸ்திரீகளுக்கும்பித்தபோது அவைமுந்திப் புகித் தால் முற்றமென்ன?

புருஷன்பாதி பெண்சாதிபாதி ஆக இருவரும் கூடி ஒருமுகமென்பது சகலாத சம்மதமா யிருக்கின்றது. சிலமதஸ்தர்களுடைய சுகவீபாணம் இக்கலாகமத்தும் சம்பந்தமாயிருக்கின்றது; சாவ வைஷ்ணவர்களுடைய கலீபாணங்கள் இவர மிரண்டுகூடும் சம்பந்தமா யிருக்கின்றன; ஏனென்றால், புருஷனுக்குப் புத்தேனிற நாகநீவர்த்தியாவதற்குப் புத்திரன் அவகிபமானமையினாலும், ஸ்திரீயில்லாமல் புத்திரன் படுத்திரு மார்க்கமில்லாமையினாலும், புருஷர்கள் இகபாசாதம் அடைவதற்கு ஸ்திரீகள் முக்கியமென்று தர்மசாஸ்திரம் முனையிடுகின்றது; அல்லாமலும், பெண்சாதியில்லாதவன் “ஒளபாசனம்” “வைகவாதேவம்” முதலான கித்தியகர்மங்கள் செய்யக்கூடாதென்றும், பிரமசாரியும், விசுரணும், புத்திர ஸ்வீகாரமும், யாகாதினும், செய்யக்கூடாதென்றும் புருஷனுடைய பாபபுண்ணியங்கள் ஸ்திரீயையும் ஸ்திரீயினுடைய பாப புண்ணியங்கள் புருஷனுடைய செருமென்றும் இத்து சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஒருவருடைய பாப புண்ணியங்கள் மற்றொருவரைச் செருமென்கிற விதியை நாய் தலைபோனாலும் அங்குகரிப்பாம், இதுநிற்க, இத்துசாஸ்திரம் பெண்கள் பச்சத்தில் இருக்கிற தென்பதற்கு மேற்கண்ட விதிகளே பிரத்தியகநிதரிசனங்களா யிருக்கின்றன.

சாஸ்திரத்தையுந் தவிர உலகத்தில் நடக்கிற அநுஷ்டானங்களுங் பெண்களுக்கு அனுகூலமாகவே யிருக்கின்றன. எப்படியென்றால், ஒருபெண்ணை ஒருவன் பாணிக்கிரகணஞ் செய்யும் பொழுது, ஊருக்கெல்லாம், தாம்பூலம்வைத்தும், பந்துக்கள் முதலிய சகலஜனங்களையும் வரவழைத்துப் பந்தல் அலங்கரித்து, மகாதேவரணங்கள் கடட்டி, வாழைகமுருகள்ளாட்டி, சங்கீத மேளவாத்தியங்கள் சமுத்திரம்போலக் கொஷிக்க, அனேக, சூரியர்கள்போல் தீபகோடிகள் பிரகாசிக்க, அன்னதானம், சொன்னதானம், பூதானம், கோதானம்

எல்லாம்வழங்கி, சுகந்தபுஷ்பம் சந்தனம் முதலான வாசனாதிபயங்கள் பரிமளிக்க, பெரியவர்கள் ஆடுகரும்பு மெளகன் கபஜை பாயங்க ள்பாட, வெறு சம்மேதமத்தூண் கலியாண மதேகாந்தவம் நடக்கின்ற தல்லவா? ஒரு ஏழைநிறையுடைய கலியாணம் யிருந்தாலும் என்னவோ லோ விருதுகளும் பிறப்புகளும் மொழிக்கைகளை மிகாதங்களுமே நடக்கின்றன. இராசகிரகங்களிற் கூட்டம் தலையாணத்தையுடைய மெனக்கை சம்பவங்களினும் இவ்வளவு ஆடம்பரங்களும் ஆகத்தரும், மதுசூகலமும் இவ்வளவு மேலும் கலியாணகாலத்தல் எதிர்த்தும் புருஷனுக்கும் யாதொருபேதமுமில்லாமல் எககாலமும் சமமான உபாபாரியாணைகளும் நடப்பதுமன்றிப் பெண்ணினுடைய கலியாணத்தையும் ஆக்கி ஆய்விமல் வைக்கின்றது. வழக்கமாயிருக்கின்றது. கர்மபாசை வலாசின் காலேப்பிடித்துப் பின்பாடு முயில்வையப் பிடிப்பது போலக் கலியாண முடிந்தபின்னும், எதிர்த்துக்குத் தாக்கம் பரிமாணமொல்லாம் அவமயியாதைய; மான மெல்லாம் அவமானம்; உபாபார மெல்லாம் அபசாரம்! இது ஏறவிட்டி எண்ணியாவதுக்குந் தான் சமனமல்லவா?

கலியாணமில்லாத பரிமாசியானவன் கர்மம்வைத்து மெனது கூட்டக்கூட்டாது, மிகாளில் அங்கவாஸ்திரம் போடக்கூடாது, தாய்புலம பரிபம் சந்தனம் இவைகளைத் தரிக்கக்கூடாது, ஒற்றையுடனால்தரித்துக்கொண்டு பிட்டுவா எதற்கு மெல்லாம், எங்கிறதம்மா எதிர்ப்படி பரிமாசிகள் அணுஷ்டத்து வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒன்றும் ரீசைய விவாகஞ்செய்தபின்னும் கல்ல வேஷ்டிகுடிபுயம்பாத இப்படிக்கு கல்ல வேஷ்டியும், புதுதுபுதுக உடம்புகூறும் புதுபாக்களுக்கிறும், காரிகிட்டத்தவாய்க்குத தாய்புலமும், இவையும் அங்ககங்களுமே உண்டாகின்றன, அனுகூலம்மே பரிமாசுக்கொத்த பரிசாவதி, புஷ்பங்கொடுத்த புண்ணியவதி, சந்தனங்கொத்த சாகவதி, என்மபலவாகப் பரிமாணங்களுடைய கலியாணங்களில் பெண்களை வாழ்த்துவது வழக்கமா யிருக்கின்றது. அன்னாபரிபுஷ்பம் கன்னாபரிபுஷ்பமெனத் தங்களுக்கும் சகலகங்களுமே கொண் டவர்க் குத்திக் களைப் புருஷர்கள் அலகூதியுஞ் செய்வது என்னவா அப்பாபா?

பாக்கியம், ஞானம், கல்வி, வீரம், புத்தியைவைக்கோப்பென்பா லாகப் பெய்வது சகலபாஷைகளினும் வழக்கமா யிருப்பது பெண்மீது, இத்துக்களும், கஷ்டம், சாகவதி, புத்தலானவர்களை, பாக்கியம், ஞானியம், கல்வி, புத்தியைவைக்களுக்கும் தெய்வங்களை னுனொ ல்லுதிருங்கள். சகலபரிமாணிகளையும் தாய்போலத் தாங்குகிற பூமி மெய்யும் பெண்ணுயிருக்கிற பூமியைவிட்டுத் திருக்குகளிறுப்பாபெ ன்முலோ திருக்களும் பெண்களாம். ஆறுகளிற் குதிப்போமென்

முலோ கங்கை, காவேரி, கிருஷ்ணை, கோதாவரி, பெண்ணை, முதலிய நதிகளும் பெண்களாயிருக்கின்றன. இவ்விதமாகப் புருஷர்களுடைய வாழ்வுக ளெல்லாம் பெண்மூலமாகக் கிடைத்திருக்க, புருஷர்கள் பெண்ணே அவமானப்படுத்துவது கிரமமா?

பூர்வீகராசர்களுக்கும் வித்துவான்களும் ரிஷிகள் முதலானவர்களும், தங்களுடையபத்தினிகளை எவ்வளவோ கௌரவமாக நடத்து னார்களன்றும், ஸ்திரீகளுடைய வார்த்தைகளை அவர்கள் ஒருக்கா லும் தட்டினதெல்லையென்றும், இராமாயணம், பாரதம், கைடதம் முதலிய காவியங்களால் தெரியவருகிறதும், இந்துக்களுடைய தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்திரீகளைக் கீழேவிட மனமில்லாமல், தங் களுடைய தேவங்களில் வைத்துக்கொண்டதாகவும் புராணங்களில் சொல்லப்படுகின்றது, சிவன் தனது பாரியைப் பாகத்திலும், மற்றொ ருபெண்ணைத் தலையிலும் வைத்துக்கொண்டதாகவும் விஷ்ணுமார்பி லும், பிரம்மாநாளிலும், இந்திரன் தொடையிலும், தங்களுடைய பத் தினிகளை வைத்துக் கொண்டதாகவும் சொல்லுகிறார்கள். சூதினை எட்டடிராமாய்தால் குட்டி பதினாடிபாயுமென்கிற பழமொழிப்படி, இந்துக்கள் அவர்களுடைய தேவர்களையும் இராசர்களையும் பார்க்கத் தங்களுடைய ஸ்திரீகள்மேல் அதிகப்பட்டம் பாராட்டவேண்டியதாயிரு க்க, அவர்களை அடிமைபோல நடத்துவது பெரிய பெண்துரோகமல்லவா?

பிரபலமான கவிசார்களுக்கும், பத்தர்களுக்கும், தங்களை நாயகிகளா கவும், கடவுளை நாயகனாகவும் பாவித்து, ஸ்தோத்திரங்கள் செய்கி றது சர்வத்திர சாதாரணமாயிருக்கின்றது. புருஷர்கள் தெய்வத்தை ஆடைவதற்குக்கூடப் பெண் ஸ்வரூபம் காரணமாயிருக்கப் பெண் களைப் புருஷர்கள் கிகிர்ஷ்டம் செய்வது தெய்வ சர்வமதமாகுமா?

மனுஷாவதாரஞ்செய்த கடவுளை நன்றெடுத்த உலகமாதாவும், பெண்தானே. இப்போது இந்தத்தேசமெல்லாம் ஆளுகிற விக்டோ ரியா என்கிற மகாராணியவர்களும், எந்திரானே. இதுவுமன்றி ம்மைப் பத்துமாதம் உதரத்தில் சுமந்து பெற்றெடுத்துப் பாலூட்டி, தாலாட்டி, பிராட்டி, வளர்த்த தாய்மார்களும் பெண்களல்லவோ? இரவெல்லாம் கண்ணிழித்து அடிக்கடி பால்கொடுத்து, மருந்துகொடு த்து, தாங்களும் மருந்துண்டு, பத்தியம் பிடித்து, பிள்ளைகளுடைய மலஜலா திகளையெல்லாம்சுமத்து, தங்களுடைய பிராணனைல்லா பிள்ளைகள்மேல்வைத்து, வாயைக்கட்டி, வயிற்றைக்கட்டி, பிள்ளைக ளை வளர்ப்பதற்காகத்தாய்மார்கள் படுக்கட்டம் இவ்வளவென்று சொல்லமுடியுமா

காம்குலியாலாமகிதவனாயின்தாய், தமக்கை முதலானவர்கள்
வைகையில் வளருகிறதும், தாய்க்குழந்தையின் தாய்மாதான் வி
வாதமானபின்பு பத்தினிகளால் சகலகாரகத்தையுமுடையதும்
லவா! திவ்யியுமம், கீர்த்தியும், சம்பாதிப்பதில் காமம் முதலாயின
ன்னமெல்லாந் செலுத்தக்கூறும். தாய், சகோதரி, பத்தினி மு
தலானவர்கள் கம்முடைய குத்தகையுள், பிரித்தகையுள் விதவையில்
அவர்களுடைய கிண்புகளை யெல்லாம் வைக்கிறார்கள். காம் அவர்
களுடைய செலுத்தகைக் கருதவது மிகவுமரிது. அவர்க்கம்மு
டைய செலுத்தகை கிண்புகை கையிலே, அவர்களுடைய பம்பா
ல்லாம் கம்முடைய பெயர்சேர், அவர்களுடைய கிண்பெல்லாம் கம்மு
டைய கிண்பை, அவர்க்குச் செலும் விதிகாப்பாட்டித்தகையுள்ளவ
ம் கமக்காகவே; அன்றிப் காம் கம்முடைய ஓலையும், விட்டையு
ம் விநீசுக்கொண்டு பிச்சுநதாரிந்ற்கால், என்னவோ பள்ளத்தா
ய்புகிச்சேறும். கம்முடைய பத்தினிகள் பத்த கணையுமும், விட்டைய
யும், தாய் தந்தை சகோதர முதலான டம்மாக்களையும் விநீசு கம்
லாம் கம்மர் வளருகிறடியால், அவர்களை மீடவும் பிரிதியாய் கூட்ட
வேண்டியது கம்முடைய கடவையல்லவா!

[illegible]

வகத்தி வீடுமகிழுகளென்பது வாஸ்தவமே. ஆயினும், லெவ்ந்தீரிகளையும் கெடவந்தீரிகளையும் எண்ணிப்பார்க்குமிடத்தில், கலலஸ்தீரிகளுடைய தொகை அதிகமாக இருக்குமென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம்.

அந்நியப் பருஷதனுடைய தாழ்ச்சிகளால் ஸ்திரீகள் வியரிதாரிகளாகியவர்களாகப் புகுந்துவதற்காக “இந்தியனல்லவோசோட” என்று ஆகமிஷ்ட பிரமாணசட்டமானது அந்நிய ஸ்திரீயுடன் சேருகிற பருஷனுக்கு பட்டும தண்டனைசொல்லி, ஸ்திரீகளுக்கும் தண்டனை சொல்லாமலிருக்கிறது. இது நியாயவிரோதமாயிருந்தாலும், சட்டசாஸ்திரங்களெல்லாம் ஸ்திரீகளுக்கு அனுக்ஷலமாயிருக்கிற தென்பாது ஒப்பீட்டில் மிகுந்திருக்கின்றது.

ஸ்திரீகளுக்கு உள்ள மற்ற கௌரவங்களோடுகூட, அவர்களுடைய தேசங்களாகியபுறம் அவர்களுக்கு விசேஷ யோக்கியத்தை யொட்டிப் பண்ணுகின்றது. மிருகங்களுக்குள் பெண்பிருகங்களும் பெண்பூங்குளங்களும் அதிகமாகவருவது, ஆண்பிருகங்களைப்போல, ஆண்பூங்குளங்களைப்போல அதிகமாகவருவது, மனுஷர்களுக்குள்ள பருஷரண்பாற்றியுள்ள பெண்களை அதிக ஞாபகங்களாகப் படைத்ததற்குச் சிறப்பானது கண்ணுள்ள யாவரும் ஞாபகஞ்செய்ததற்கு விஷயமே. ஸ்திரீகள் கருமார்த்தேசமுடைய, மிருகவாங்கியமும், ஆடம்பலமும் காணமுடிய, அந்நிய, உலகயாவார்களாலும், கணமுதலிய பிருதுவானவர்கள் அவையையனை அதிக ஞாபகமுடையவர்கள் புகார்ப்பாதுவாஸ, அவையையெல்லாம் அதிக மிருதுவானவர்கள் பண்ணியது. பருஷரணம் உலகமெல்லாம் பிருகங்களும்.

உலகத்தில் நடக்கிற சகல கப்போபனாதிகளிலும் கலியாணமே சாவிரிவாகியவர்களென்பதையுடைய நோடங்கமாக ஓடாபுகளாக இருக்கிறார்கள். ஆயிரம், பதினாயிரம், உடசம்மான கொடுக்கல வாங்கல செய்து, புகள, விவரமான காணி, பூமி முதலியவைகளைச் சோப்பாது நவாயருகிறார்கள். அந்நிய செயல்களைவிட மிகுந்தாகத் துல்லுதிரைக்காக்கிப்புகள புண்புக நடக்கின்றன. கலியாணமே உலகமெல்லாம் பெண்களாகியவர்களுக்கும், குருகாக்கியவர்களுக்கும் தன்னுடைய கலியாணவாழ்வு, கலியாண சமபிரமத்திற்கு முக்கிய பரிமாணம் என்று பிறப்பித்து, அபிப்பிராயமும் அந்நியத்தையாசனம் உடையவர்களுக்கும்.

ஸ்திரீயும் பருஷனும் உடனும் உயிரும்பொல மருக மெசுத்துடன் எப்பொழுதும் ஒத்து வாழுகிறதென்று கலியாணகாலத்

நிலைபெறாமாண புரவாமாசு உடற்படிக்கையும செய்துவிடுவானென்று
 னா. ஒருசாஷி. அல்லது இரண்டுசாஷிகள் முன்பாக நடக்கிற
 யாவைக்கியழுதவையிபிபந்தனைகள் எவ்வளவோ சாஷி, தமையிருக்க,
 'தெய்வம்-அறிய. குரு-அறிய, சகல ஜனங்களும. அறிய வானப புரி
 -அறிய, எந்திர புருஷர்கள் செய்துகொண்ட கவியான வுடையபு
 கையைய மீறி, கீரியுமபாமபுமபேபால் அவர்கள் அழகாகக் கொள்வது
 ம, புருஷர்கள் பரஸ்திரிகமனம், தாசிகமனம் செய்வதுபாமபாதக
 மல்லவா? ஒரு புண்ணியவானை ஒருதாசி விருமய அவினை, தகவா
 லையில மாட்டப பிரயத்தினம் செய்தபொழுது அகதகா புருஷன
 அயனை கொக்கி,

“இந்தவு - லுள நாமா பிபாநி
யின்னுயிரியாவு மண்ணுதெயும
அபதகன்னுனிலென லிளலவாட்
கண்டொ மிசுதளன யானபொது
பொருதாழியோ அலோச்சோநிடப
பாரிளனச்சுடல யேறினே
சுகதைப் பன்னாது (பொது)
யியனுமேயேறினே பதலனவாபி”

[illegible]

விடப் பருஷதனது துதாரிசபைய தவணை கயமாசபாபாபி
 நுச்செனாது. அதில் சங்கசமுநிலில், அவமானமுநிலை மெய்
 லசவாயன் பொரியலன் மெச்சிக்கொளவது போலவும், மொழி நு
 பாலாயன் மெச்சுவது போலவும், நாமன் அகநகரசுரை செலிபா
 அபொலவும், துதிசுமாளன் மெய்யலாதது நகருநுத மெளவாய்
 சபையனுந் தான குதியாகநுந் அகநகரநுந் நகன், இது மெ
 ய்ப்பததிநித ஆபாசமல்லவா?

பெரிய நெருக்கடி ஏற்பட்டிருப்பதால், அந்த நெருக்கடி
வெளியே உணர்ச்சிபெரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

க்கிய பெண்சாதி புருஷன் எக்கேடு கெட்டாலும், நமக்கென்ன வென்று அவிஷயமாயிருப்பாள், உத்தமஸ்திரியோ, எந்தத் துன்பத்தைச் சகித்தாலும் புருஷனுடைய பரஸ்திரீ போகத்தை மாத்திரம் ஒரு நாளும்தான் சமிக்ஷமாட்டாள். உத்தமஸ்திரியானவள் தனக்குச்சகலபாக்கியமும் கணவனையென்று நினைப்பதினால், அவ்விதமாகவே புருஷனுடைய அநீக நேசிக்கவேண்டுமென்றும், புருஷனுடைய தனக்குத் தள்ளாதவிட வேறொருத்தியும் பாகஸ்தியா யிருக்கக்கூடாதென்றும், எண்ணமுள்ளவளா யிருப்பாள். அன்றியும் பரஸ்திரீ சம்பந்தத்தால் புருஷனுக்குண்டாகிற செளக்கிய நஷ்டம், ஆயுசுநஷ்டம், கீர்திநஷ்டம், இசுபரநஷ்டம், பொருள்நஷ்டம், முதலியவைகளையும் நினைத்து நினைத்து மனம் வருந்துவாள்.

புருஷனுடைய துர்மார்க்கத்தை வெளியிலும் சொல்லாமல், அவனை யுங் கோரியாமல், அல்லும்பகலும் ஓயாதவிசனமும், துக்கமும், பொறாமையுங்கொண்டு சரியான ஆகாரம் நித்தினாயில்லாமல், மனமாழ்வுணுகி, மடிவாளென்பது நிச்சயமே. கித்தார்க்காரர் சுவரில் எழுத்தும் சித்திரங்களையும் வந்து பார்க்கும்படி ஒரு புருஷன் தன் பத்தினியை யழைக்க, அவன் ஆண்சித்திரமா யிருந்தால் நான் பார்க்கமாட்டேன் பெண்சித்திரமா யிருந்தால் நீரும் பார்க்கச் சமஸ்திக்க மாட்டேனென்று உத்தமம் சொன்னதாக நிதினாக்க - அதிகாரம், புருடபாரியாயிப்படி, உள-ஆவது பாடலில் சொல்லப்படுகின்றது.

“ஓவியர்நீள் சுவரெழுது

மோவியத்தைக் கண்ணுறுவான்

தேவியையா னழைத்திடவான்

சித்திரமே நான் பாரேன்

பாவையர்தம் முருவெனினீர்

பார்க்கமனம் பொறேனென்றாள்

காவிலிழி மங்கையிவள்

கற்புவெற்பின் வற்புளதாள்.

சித்திரத்திற்கூட பெண்ணுட்கதைப் புருஷர்கள் பார்க்கக்கூடாதென்கிற தீரங்க வைராக்கியமுள்ள பதிவ்ரதா கிரோமணிகள் தாமமுடைய புருஷர்கள் அங்கியஸ்திரிகளைக் கூடிச்செய்யும் அக்கிரமங்களை எப்படிச் சகிப்பார்கள். ஆகையால் தாமிகள்முதலிய ஸ்திரீகளைப் புருஷர்கள் சொப்பனத்திலும்நினைக்காமலிருப்பதுசர்வோத்தமம்.

புருஷர்கள் வெளிவியாபாரங்களும் பலவேலைகளு முள்ளவர்களாகையால், அவர்களுக்கு யாதொரு விசனம்வந்தாலும் வீக்கிரத்தில் மாறிப்போகும். எப்போதும் மனோவியாபாரமும், இளகின தித்தமும், உள்ள ஸ்திரீகளுக்கு உண்டாகிற வியாதலம் சாமானியமல்லவே. அவர்களுடைய மனோவியாதி புருஷனுடைய கிருணாவொண்கிற ஒளஷதப் பிரயோசத்தினால் திருமே யொழிய வேறொன்றினாலுக் தீரமாட்டாது. கர்ப்பம், பிரசவம் முதலிய பிராண சங்கடமான அன்பங்களில் வருந்துகிறதற்குரிய ஸ்திரீகளை காணும் உபத்திரவப் படுத்தர்மல், அவர்களுடைய துக்கம் நம்முடைய துக்கமாகவும், அவர்களுடைய சந்தோஷம் நம்முடைய சந்தோஷமாகவும், நினைத்து அன்புபாராட்டவேண்டியது. நம்முடைய கடமையா யிருக்கின்றது.

சொந்த ஸ்திரீகளை வெறுத்துவிட்டு, பரஸ்திரீ கேசஞ்செய்கிற புருஷர்கள் தங்களுடைய புத்திரிகைகளையும், சகோதரிகளையும், அவர்களுடைய புருஷர்கள் கைவிட்டு, மேற்சொன்ன துவியாபாரத்தில் திரிந்தால், தங்களுக்கு எவ்வளவு மனோவியாகுலம் உண்டாகும்! அதைச் சற்றுகிணங்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்.

இல்லறம், குடும்பம், சமுசாரம் என்று பெருமையாகப் பேசிக் கொள்வதெல்லாம் ஸ்திரீஸார் பற்றியேயொழிய, புருஷனைப்பற்றியல்லவே. உலகத்தார் கவியானமில்லாத ஏகாங்கிக்ஞர் கொற்றம் உபகாரத்தைப் பார்க்கிலும் ஒருவர் குடும்பமையும் சமுசாரமாய் பிழந்து கஷ்டப்பட்டுப் பால், அவன் விஷயத்தில் அதிக பரிசாத்தியமும், இரக்கமும்வைத்து உபகரிக்கிறார்களே. இவரும் ஸ்திரீகளால் வருகிற நன்மைதானே.

அகராதி, திவாகரம், நிகண்டு முதலிய புத்தகங்களில் பெண்சாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட பலவெயர்களாலும் அவளுடைய அருமையும் பெருமையும் விளங்குகின்றன. கிட்டிக்கு உடையவளானதால், இல், இல்லாளன், மனையன், மனைவி, கிரகினி பென்றும்; புருஷனுக்குப் பிரியமும் கேசமுமுள்ளவளானதால் காதவி, பிரியவளன்றும்; சகல பந்துவர்க்கங்களைப் பார்க்கிலும் புருஷனுக்கு அதிகாரம்மையுள்ளவளானதால், உரிமை, சிபுத்தி பென்றும்; குடும்பப் பாதிஷ்டை செய்வளானதால், குடும்பினி பென்றும்; குடும்பமாய்க்களையெல்லாம் வகிப்பவளானதால், பாரியென்றும்; கிட்டிக்கு எவ்மாமரியானதால், தலைவி, உபகியென்றும்; பதிவிரதை யானதால் பத்தினியென்றும்; இவளும் இரண்டிலும் புருஷனுக்குக் துணைசெய்வளானதால், துணைவி, வாழ்க்கைத் துணை பென்றும் பத்தினிக்குப் பலநாமங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன.

அப்படியே புருஷனுக்குப் பெண்சாதிமே லிருக்கவேண்டிய அன்பையும், ஆசையையும், நேசத்தையும் காட்டவேண்டிய தற்காக அன்பன், ஆர்வலன், உரியோன், காதலன், நேசன், பிரியமென்று புருஷனுக்குப் பலபெயர்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவலக்ஷணமே யவதரித்ததுபோல லிருக்கிறவர்களுக்கு அழகம்மையென்றும் அதர்மத்துக்கு ஆலயமானவனுக்குத் தர்மராயென்றும், பெயர் கொடுத்ததுபோல, பிரியமென்கிற பிரசுத்தியே யில்லாத ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு மேற்கண்ட பெயர்கள் பொருந்துமா? புருஷபாரியர் என்கிற அபிமான மில்லாதவர்களுக்குப் பிரியன், பிரியை யென்கிற பெயரைமாற்றி, அப்பிரியன் அப்பிரியை யென்கிற பெயர்களைக்கொடுப்பது உசிதமாயிருக்கின்றது.

ஜனங்களுடைய நன்மைக்காக இராஜா, மந்திரி முதலானவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டிருப்பதினால் அந்த விஷயத் தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் இராசா, மந்திரி முதலான அதிகாரிகளும் மற்ற ஜனங்களும் ஸாமானஸ்தர்களு தாமே. அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காகப் புருஷனுக்கு எஜமானப்பட்டங் கொடுத்திருப்பதினால், அந்த விஷயத்தவிர மற்ற விஷயங்களிலெல்லாம் புருஷனும் பெண்களும் சாமானஸ்தர்களாயிருக்கிறார்கள். நாடகத்தில் இராசாவைப் போலப் பட்டந்தரித்துக் கொண்டவனுடைய அதிகாரம் வேறெங்கேயாவது செல்லுமா? அவனுடைய பட்டம் பைத்தியக்காரப் பட்டந்தரானே. தேச நன்மைக்காக இராசாதி காரம் பெற்றுக்கொண்டவன் தேச நன்மையைத் தவிர வேறு துர்விஷயங்களில் அவனுடைய அதிகாரத்தை எப்படிச் செலுத்தக்கூடாதோ, அப்படியே குடும்ப நன்மைக்காக நாயகப்பட்டந்தரித்துக்கொண்ட கணவன் குடும்பினிக்குக் கொடுமைசெய்வதில் முற்றும் அந்திகாரியாயிருக்கிறான்.

ஸ்திரீகளைப் பிரீதிபாக ஆதரனை செய்யவேண்டியது. புருஷர்களுக்கு எப்படிக்கடமையோ, அப்படியே ஸ்திரீகளுக்கும் நல்ல புத்தி கற்பிக்கவேண்டியதும் புருஷர்களுடைய முக்கிய கடமையாயிருக்கின்றது. இந்தத் தேசத்தில் அறிபாணியத்தில் பெண்களுக்குக் கலியாணமாய்ப் புருஷர்களுடைய ஸீட்டிற்கு வருகிறபடியால், அவர்களுக்கு ஹிதோபாஸ்செய்து திருத்துவது புருஷர்களுக்குப் பிரயாசமாயிராது. ஆனை, குதிரை, மாடு முதலிய மிருகங்களையும் மனுஷன் திருத்தித் தன்னுடைய இஷ்டப்படி நடக்கக் கற்பிக்கிறானே; சூக்ஷ்ம புத்தியும் ஞானமுமுள்ள ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் புருஷன் கொஞ்சம் கிரமம் எடுத்துக்கொண்டால் அவர்களைத்திருத்துவது அதிகஸலமே

யேகமாகப் பொருள்வைக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்வது உம் முன்னமே விவரித்தபடி. சாஸ்திர சம்பந்தமாக யிருக்கின்றது. புருஷன் முன்னே யிறந்தால் பெண்சாதிக்கும் பெண்சாதி முன்னே யிறந்தால் புருஷனுக்கும் அந்தச் சௌதாயகம் உபயோகப்படுமே.

இந்தத் தேசத்தில் விதந்துக்களுடையஸ்திதி அதி நிர்ப்பாக்கியமாயும் இரக்கத் துக்குரியதாயும் இருக்கின்றது. விதவையென்கிறபதமே தூவியமாக யிருக்கின்றது. ஒருவனைப் பார்த்து மற்றொருவன் "விதவா" என்று சொன்னால் அவனுக்கு ரௌத்திராகாரமாய்க்கோபம் ஜனிக்கிறது. ஒரு விதவையையார்த்து "விதவை" என்று சொன்னால் அவளுக்கும் மனஸ்தாப முண்டாகின்றது. அவள் புருஷனைச் சேடச் சகல சுகங்களையும் இழந்துபோகிறாள். சிவப்புச்சேலை வெள்ளைச் சேலையாகவும், இருகால போஜனம் ஒருகாலபோஜனமாயும் மயிர்த்தலை மொட்டைத் தலையாயும். சுகமெல்லாம் துக்கமாயும் மாறுகின்றன. அவளுக்கு நகையுமில்லை, தொலையுமில்லை, வகையுமில்லை, அவளுக்கு அலங்காரமில்லை, ஆதிக்கமில்லை, யாதொன்றுமில்லை. "கூலியில்லாவிட்டாலும் வேலைக்குக் குறைவில்லை" என்பதுபோல் வீட்டிலுள்ள கஷ்டமான வேலைகளுக்கெல்லாம் அவளே உத்தரவாதியாகிறாள். கூலியாணக்காரர்கள் அவளைக் கண்ணால் பார்க்கக் கூடாதாம். அவள் சந்தோஷங்களுக்கெல்லாம் தள்ளுபடியாகிறாள். துக்கங்களுக்கெல்லாம் சொந்தக் காரியாகிறாள். தூக்குறிக்கெல்லாம் முற்றுகியென்று அவளை வினை தூவிப்பார்கள். ஒருவன் வெளியே போகும்பொழுது விதவை எதிரேவந்தால் தூர்நிமித்த மென்று நிர்நிமித்தமாக அவளைக் கோடுக்கிறாள். "கைம்பெண்டாட்டியே கழிபட்ட ஜன்மம்" என்று அவளை யாவரும் அபியாயமாக இகழுகிறார்கள். "ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார்கோடி லாண்டி" என்பதுபோலச் சகலப்பிரதிசூலங்களுக்கும் அவளே உரணமென்றுசொல்லுகிறார்கள். குதிரைத் தூக்கிப்போட்டது மல்லாமல் புதைக்கக் குழிதோண்டுகிறது போல் கணவனையிழந்து கதிர்துறிகிறவிதத் துவைச் சகலரும் கூடித் துன்பப்படுத்துவது தர்மமல்லவே. பர்த்தா இருக்கமாட்டாமல் பரலோகம்போனால் அதற்குப் பத்தினியென்னசெய்வாள்? ஆகையால் விதந்துக்களைக் கண்ணியமாக நடத்துகிறவர்களே புண்ணிய புருஷர்கள்.

ஸ்திரீகள் பட்சத்தில் எழுதத் தொடங்கிய நாம் இன்னும் இரண்டொரு விஷயங்களைப்பற்றி எழுதாமல் விட்டுவிடுவோமானால் இந்தவசனகாவியம் குறைவுள்ளதா யிருக்குமாகையால் அந்த விஷயங்களையும் எடுத்துரைக்க அபேட்சிக்கிறோம்.

பிராமணர்களுக்கும் பெண்கள் காரர்கள் புருஷன் வீட்டுக்காரர்களிடத்தில் பெண்ணுக்குக்கிரமம் வாங்கிக்கொண்டுபெண்ணைக் கொடுப்பது பெருமபாலும் வழக்கமாயிருக்கின்றது. இதுதூய்மக்கமாயும் அசாஸ்திரீயமாயுமிருக்கின்றது எட்டுவகைக் கலியாணங்கூறில், பிராம்மியம், தெய்வம், ஆரிஷம், பிராஜாபத்தியம் என்கிற நான்குவகைக்கலியாணங்கள் மட்டும் சாஸ்திரப்படி பிராமணர்களுக்குரியவைகளாயும் மற்ற நான்குவகைக்கலியாணங்களும் மற்றவர்கள் தாரகளுக்கு உரியவைகளாயும் இருக்கின்றன. புருஷனிடத்தில்தான் தொருபொருளுடையவாங்காமல் அக்கினிசாக்ஷியாக அவனுக்குக்கல்விசையைக் கொடுப்பதேபிராமணர்களுக்குரிய ஷடீ. நான்குவகை விவாகங்களின் தாற்பரியமென்று தம் சாஸ்திரம் விதிக்கின்றது. பொருள்வாங்கிக்கொண்டு பெண்ணைக்கொடுப்பது ஆசுர விவாகமாயும் அதுசாஸ்திரப்படி வைசியர்களுக்கும் சூத்திரர்களுக்கு மட்டும் உரியதாயும் இருக்கின்றது. வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் ஆசுரவிவாகம் அக்கிரமமென்று தள்ளிப் பிராம்மிய விவாகம் செய்கிறார்கள் அப்படி யிருக்கப்பிராமணர்கள் தங்களுக்குச் சம்மந்தமில்லாத ஆசுரவிவாகத்தைக்கைப்பற்றிக்கொண்டு புருஷன் இனத்தாரிடத்தில்கண்ணியாகலக்கம்வாங்குவதுகூட அக்கிரமமாயும் சாஸ்திரவிரோதமாயுமிருக்கின்றது. பொருள்வாங்கிக்கொண்டு பெண்கொடுக்கிறவர்களும் கலியாணகாலங்களில் கன்னிகாதானத்துக்கு உரியமந்திரங்களையும் அநுஷ்டானங்களையும் அநுசரிக்கிறார்கள். இது பிரத்தியக்தமான மோசமல்லவா? மாமலவிற்காய் ஒரு செய்கிற துவழைக்குத்தலைபலத்திங்குள் விளைகின்றன பெண்கள்ட்டுக்காரர்கள் தங்களுக்கு அபிகப்பணம் வருகிற வழியையப்பார்க்கிறார்களே தவிரப் பெண்ணினைடைய சேஷம் லாபத்தை எய்வாறும் யோசிக்கிறதில்லை. பரிதானம் வாங்குகிற நியாயாதிபதிகள் யுத்தாயுத்தங்களையும், கிரமங்கிரமங்களையும் பாராமல் உபயககுகிறாராகுதல் எவன் அந்தப் பொருள் கொடுக்கிறானோ அவன்புகழ்மாயத்தீமான்மம் செய்வதுபோலவும், ஒருசொத்தைஏவங்கூறுகிறவன் யார் அதிகக்கிரமம் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்குக்கிரமம் செய்வது போலவும் மாமச அதிகிரமம் செய்கிறவர்கள் கொள்ளுகிறவனுடைய நியாக்கியதையை யாவது வயதையாவது அநதஸ்தையாவது யோசிப்பாமல் எவன் அதிகத்தொகைகொடுக்கிறானோ அவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒருவன் யொளவனபுருஷனாயும் குலத்திலும் குணங்களிலும் சிறந்தவனுயிருந்தாலும் அவனைப்பாக்கிலும் ஒரு விர்த்தாப்பியன் அதிகபலமம் கொடுக்கிறபட்சத்தில் அவன் அமீயாக்கியனாயும் ரோகஸ்தனாயும் இருந்தான்

லும் அவனுக்கேபெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள். ௪-௫-௬ வயதுள்ள பெண்ணை அவளுக்குத் தக்கப்பனாகவும், பாட்டனாகவும், சிலவிசைமுட்டாட்டனாகவும் இருக்கத்தக்கபிராயமுள்ள ஒருகிழவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதிகவயதுள்ளவர்களும், அயோகியர்களுமே அதிகப்பணம் கொடுக்கச் சம்மதிக்கிறபடியால் அவர்களுக்கே சிறுபிராய முள்ள பெண்கள் கிடைக்கிறார்கள். அக்காரணத்தைப் பற்றியே “அம்மாள் தெருளுவதற்குமுன் ஐயர் உருளுவார்” என்கிற உலகவாக்கியமுண்டாயிருக்கின்றது. பிராமணர்களில் பெண்கள் ருதுவாகித் தற்குமுன் அவர்களுக்கு விவாகம் செய்யவேண்டுமென்றும் விவாகம்செய்வதற்குமுன் ருதுவாகித் திரிஜாதிய பிரஜை யென்றும் தர்மசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கச், சிலர் அந்தச் சாஸ்திரத்தைக்கட்டித் தூரத்தில் எறிந்துவிட்டு அதிகவயதுள்ள பெண்களுக்கு அதிகப்பணம் வாங்குகிறதற்காக, ௧௪-௧௫ வயதுவரையில் கனியாஸம் தில் லாமல் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய வயதையும் குறைத்துச் சொல்லிக்கொண்டு பெண்களை எலங்கூறிக்கொண்டிருப்பதுமன்றி, பெண்கள் ருதுவாகாதபடி ஆகாராதிகளைக்குறைத்து அவர்களைச் சமஸ, அசௌக்கியங்களுக்கும் உட்படுத்துகிறார்கள். அவர்கள் தாம் பணத்துக்காகக்காத்திருக்கிறார்கள் ருதுகாலமும் அவர்களுக்காகக்காத்திருக்குமா? காத்திராதாயால் அனேகசமயங்களில் பெண்கள் கனியாஸத்திற்கு முன்னுதுவாய் விடுகிறார்கள். அந்தவெட்கத்தேடுவெளியாகாதபடி பகிஷ்டையான பெண்ணை அப்பாற்படுத்தாமல் வீட்டுடனே வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய வர்ணசாத்தைக்கொடுக்கிறார்கள். அநேகர் சிங்கிரத்தில் பெண்ணைக்கொடுத்துப் பணம்வாங்குவதற்காக அதுபாலஸியத்தில் பெண்களுக்குக் கனியாணம்செய்கிறார்கள் - புருஷன் எப்படிப்பட்டவனென்று பாராமலும், அவனிடத்தில் பெண்கள் கேஷபமாயிருக்குமோ அல்லதுவருத்தப்படுமோ என்பதை நிரோபாமலும் தாய்தகப்பன்மார்கள் தங்களுடைய வருமானத்தை மட்டும் பெரிதாயெண்ணிப் பெண்களைப் புரிரிடுவது எவ்வளவுபெரிய அசியாயம்.

ஒருவன் ஏழையாயிருந்தாலும் கன்னியாகல்க்கும், கலியாணச் செலவு முதலியவைகளுக்காகுகுமார் ௩௩-௩௪-வரையில் அவனுக்குச் செல்வாகிறபடியால், அந்நூல் அவனுடைய குடிமுழுநிப்போகின்றது அப்படிப்பட்டவனுக்கு வாழ்க்கைபடுகிறபெண்ணுக்கு என்னாகம்உண்டு? “அஷ்டதரித்திரம் ஆத்தாளயிடு அதுலும் தரித்திரம் யாரயிடு” என்பதுமேல் புருஷன்செலக்கியமாயிருந்த காலத்வனிடத்தில் இராமல் எளிய தாய் தகப்பன்மார்களே க்கஷ்டப்பட்டுக் கொள்ளடிருந்தன.

‘கருங்குருத் தன்முலமாக செளக்கியம் உண்டாளுங்கா’ என்றில்லை. அவர் உலோகம் நெய் இலிமேன் கஷ்டப்பட்டுப் பிளந்த புருஷனுக்கு அவன் வாழ்க்கையிலாவது எவ்வளவு கிரகமாகியது? புருஷன் உலோகமாகுகொடுத்துப் பெண்டிடம் முகொண்டு துண்டிட்ட பார்ப்பதை நினைத்து நினைத்து அவனை எப்போதும் நிறுமாடுக கட்டிக்கொடுக்க அவனுடைய மாமனார், மாமியார், காத்தனார் முதலானவர்களும் சமயம் வரும்போதெல்லாம் “அடிப்ப எங்களுடைய குழுவைக் கெடுத்துவிடுக” என்று சொல்லிக் கொள்ளி அவனை ஓடியால் எதற்கு? கள், இப்படியாக ஸ்திரீகளுக்கும் பகிர்பவ ஆண்பங்களுக்கும் மாமன்மை எங்கிராமம் காணாமலிருக்கின்றது.

பொருள்கொடுத்துப் பெண்டுகள்வதினால் புருஷனுக்குண்டாகிற கஷ்டங்களும் அபிதமே. உலகத்தில் பணம் உயர்ந்த கிரகமாக மிக்கதாக எதைக்கொ அக்கமம் யிருப்பதால் பின்னையாங்குதான் பெண் அகமட்டாழும் அக்கருக்குப் பெண்களைக்கொண்ட ஆபுக்காலம் முழுமைபுப் பிரபலிக்கொகவே யிருக்கிறது. கிருக்கள், பிற்பாடு ஒருக்கால அவர்களுக்குப் பொருள் அகமட்டாழும் வந்ததாய்ப்பம் மெலிடு வம்பலாத்ததுக்குத் தகாதவர்களாய்ப் பெருகிறார்கள். அக்கவர் யின்மை நிறை, கிடைக்கின்றன ஸைப்பொருளை வால்லாம்க லிபாணத்துக்குக் கொத்தஅவர்க்கு, கத்த வலர்க்களாய்ப் பெருகிறார்கள். பல பிள்ளைகளை உண்டா டுதுவன், தலிக்கலுப்பறுதாலும் அவன் பொரு பிள்ளைக்கும் தலித்தலியை பணம் கொடுத்தான். செவ்வாயில் அவனுடைய ஆண்டு பூவானும் உதாற்றவர்க்குதான், ஒரு வலுக்கு -ச- பெண்கள் பிறந்தால் அவன் சிபாணுக்குதான், ஒருவனுக்கு -ச- ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தால் அவன் தரித்தபதறம்பு பாவா டுன், தனவான்களுக்குக் கன்னிபாதாவையாவது அல்லது சொந்தப் பொருளை வாங்கிக்கொண்டாவது சிலம்பெண் கொடுக்கிறார்கள், எதைக்கலிடத்தில் மட்டும் அதிமபாணம் கொடுக்கிறார்கள், கிங், மாம்கலம் முதலிய சொத்துக்களுக்குக்கல்லாம் கிரகம் கிஷ்டிக்கப்படுகிறுக்கின்றது. கன்னிபா கல்கந்ததுக்கொ தணிக்கில், ஒவ்வொருவனும்தன்னுடைய கிஷ்டப்பாடி வாங்கிக்கொண்ட மட்டும் பணம் கொடுக்கிறான். காண்குதான் பெண்களுக்குக் கிரகம் அக்கித்து வலுக்காகச் சகலரும் முறைநினைக்கிறார்கள், பிரதாபதாப கொண்குதனவிரத்தில் வாங்குகிறபணத்தைப்பார்க்கின்றும் இண்டாத்தாய். பெண் ஒருவனுடத்தில் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள், அன்றாத்தாய்க் கிரகம், அதிலும் அதிகப்பணம் வாங்குகிறார்கள், இப்பாடித்தாய், அக்கித்தாய் பணம் அக்கித்தாய்க்கின்றது.

கடை வியாபாரிகள் எவ்வளவு சரக்கு வேண்டுமானாலும் கடனாகக் கொடுக்கிறார்கள். பெண்வியாபாரிகளோ என்றால் மாம்ஸவிக் கிரயப்பணத்தைப் பூர்ணமாகக் கையில் வாங்கிக்கொள்ளாமல் பெண் கொடுக்கிறதில்லை. கடன் பத்திரம், பத்தகம், பிணைமுதலியவைகளை அவர்கள் அங்கிகரிக்கிறதேயில்லை. நாளோக்குப் பெண்போய்வாழ்வேண்டிய இடம் என்பதை யோசியாமல் அஸ்தரொக்கமாகப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு தான் நிற்பாடு பெண்ணைக் கொடுக்கிறார்கள், இவ்வளவு கிர்த்தாகூலினணியமாகப் பெண்ணுக்குக் கிரயம்வாங்குவதற்கு நியாயம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. கலியாணம் ஆணுக்கு எப்படி அவசியமோ அப்படியே பெண்ணுக்கும் அவசியம் தானே. பெண்ணுக்குக் கிரயம் வாங்குவது நியாயமா யிருந்தால் ஆணுக்காகவும் பெண்ணிட்குக் காரலிடத்தில் கிரயம்வாங்குவது நியாயந்தானே. கலியாணமானது புருஷனைப்பார்க்கிலும் பெண்ணுக்கு அதிகநியாயமாயும், அறிவார்யமாயும் யிருக்கின்றது. ஏனென்றால் புருஷன் கலியாணமில்லாமல் எப்போதும் பிரமசாரியா யிருந்துவிடலாம். பிராமணஸ்திரிகள் கலியாணம் இல்லாமல் இருப்பது முறையல்லவே ஆகையால் புருஷர்களெல்லாரும் கட்டுப்பாடு பண்ணிக்கொண்டு பெண்களுக்குக் கிரயமே கொடுக்கிறதில்லையென்று நிராகரணஞ் செய்தால் பெண்களுடைய தாய் தகப்பன்மார்கள் பெண்களை வைத்துக்கொண்டு என்னசெய்வார்கள். அவர்களே புருஷர்களுடைய கால்களில் விழுந்து பெண்களைக் கன்னிகாதானமாகக் கொடுக்கத் துரிதப்படுவார்களல்லவா? பிராமணர்களைத் தவிர வேறெந்த ஜாதியிலும் எந்தத்தேசத்திலும் மாம்ஸவிக் கிரயம் செய்கிறவழக்கமே யில்லை. முன்னே நாம் தெரிவித்தபடி ஆசா விவாகத்திற்கு உரியவர்களான வைசியர்களும் சூத்திரர்களும் அந்த விவாகத்தை நிஷேதித்துத் தள்ளியிருக்கத் தாங்கள் குலசிரேஷ்டர்க ளென்று சொல்லிக்கொள்ளுகிற பிராமணர்கள் மற்ற ஜாதியாரால் நிஷித்தம் செய்யப்பட்ட அந்த அநிகாரத்தை அதுஷ்டிக்கலாமா? புருஷப் பிரஜைப்போல் பெண்ணுக்குத் தகப்பனுடைய ஆஸ்தியில் பாகம் இல்லாமையால் அவளுக்கு ஸ்திரீ தனம்கொடுப்பது தேசாசாரமாயும் சாஸ்திர சம்மதமாயும் யிருக்க, அப்படிச் செய்யாமல் பெண்ணைவிற்றுத் தாய்தகப்பன்மார்கள் பணம் சம்பாதிப்பது நியாயமா? “உடம்பு வேண்டாம் கையை விட்டாற்போதும்” என்பதுபோல் அவர்கள் ஸ்திரீ தனம்கொடா விட்டாலும் பெண்ணை விக் கிரயப் படுத்தாமல் கம்மகொடுத்து விட்டாற்போதுமே.

பெண்களுக்கு அதிக பாஸியத்தில் கலியாணம் செய்கிற ஆசாரம் துராசாரமா யிருக்கின்றது. ஸ்திரீகளுக்கு விவாகம் செய்

யத்தக்க பருவம் “எட்டாவதுவயது” என்றுதருமாசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்க அதற்குவிருத்தமாக-க-உ-பிராயமுள்ள பெண்களுக்கும் விவாகம்செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்வதினால் தாய்தக் கைகளுக்கு மாம்ஸவிக்ஷியாய்ப்பாணம் சிக்கித்தில் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தைத் தவிரப் பெண்ணுக்காவது புருஷனுக்காவது என்ன சாதகமிருங்கின்றது. அதனால் உண்டாகிற பாதகமட்டும் பெரிதாயிருக்கின்றது! பாலப்பருவமே அம்மைமுதலியவியாதிகளுக்கு உரியகாலமாகையால் அதிபால்லியத்தில் கலியாணமாநிதர்பெண்கள் அந்தலியாதிகளுக்குக்கெல்லாம் தப்பியிருப்பார்கள் என்பது நிச்சயம். அல்லவோ, உ - வாயுள்ளபெண்ணை ஒருவன் கலியாணம்செய்தால் அந்தப்பெண் புஷ்பவதியாகிப்புருஷன்விட்டுக்குப்பொகக் குழைத்தபுகழம் கூடி வருஷம் சிரமிக்கவேண்டுமே. அவ்வளவு காலத்திற்குள்ளாகப்பெண்ணுக்கும் புருஷனுக்கும் எவ்வளவோ ஆபத்துகளும் சம்பவிக்கும்படியாயிருக்கும். அந்தஆபத்துகளுக்குக் கெவலாக்தமரிப்புருஷன் விட்டுக்குப்பெண்ணாதிபிபாணையுப்புருஷன்முதலாக்தவயதுள்ளவளுமிருக்கிறபட்சத்தில் ஆபுஷவிஷயத்திலும் மற்றவிஷயங்களிலும் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் சமாளையாமல் கூடிவர்கள் கையில் அரம்பை அகப்பட்டகையாய் முடி கின்றதை, இப்படியும் அகையுமாகத்தரங்களால் பிராமணர்களுக்குள் விதத்துகளும் விதாரங்களும் அதிகமாயிருக்கிறார்கள். சில சமயங்களில் சந்தேகக்குறையச் சமாளவயதுள்ள ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கலியாணம் செய்கிறபட்சத்தில் பெண்கள் சிக்கிரத்தில் வளர்ந்துவிடுவார்கள், புருஷர்களுக்குப்பங்குவாகாலம் வரத்தாமசப்படுகிறபடியால் அதுவரையில் குதவானபெண்கள் காத்திருக்கும்படி ஸம்பவிக்கின்றது.

இத்தன்னையான பலவிமீதங்களுக்கு அதிபால்லியவிவாகவிவகாரணமாயிருக்கின்றது. பால்சுழிக்கிறபிள்ளைகளைப் பிழத்துபாணவறையில்வைத்துப்பால் அளங்காரங்கள் செய்யப்பெறுவது அவர்கள் சகிக்கமாட்டாமல் போகிற கூக்குரல் ஊரெல்லாம் பிழர்நாடெய்கின்றது கலியாண ஆரம்பமுதல் முடிவுவரையில் அந்தக்கூழகைகள் அருகவண்ணமா யிருக்கின்றன. அழகையாக் அத்துவதற்காக அந்தப்பெண் குழந்தைகளைத் தாய்பார்க்கப்படியில்லைத் தாய்பால் கொடுத்துக்கொண்டு மணவறையில் உட்காருகிறார்கள். பார்ப்பிள்ளையும் சிறுபிள்ளையானதால் மங்கலியத்தை பாணவறையில் நிற்கிற குழந்தைக்குக்கட்டுகிறதென்றும் அகன் தாய்க்குக்கட்டுகிறதென்றும் அவ்வார்த்தெரியாமல் சிலசமயங்களில் தாய்சமுத்தட்டை கட்டிவிடுகின்றது. மாப்பிள்ளைமாமியாருக்குத் தாவிக்கட்டின அதிசயத்தைப்பார்த்து

யாவரும்சிரித்தாலும் அந்தப் பெண்குழந்தைமட்டுமே சிரியாமல் அழுதுக்கொண்டிருக்கின்றது. பிள்ளையார்பிடிக்கக்குறங்காய் முடித்த கதைபோல் கலியாணசம்பிரமத்துக்கு ஆரம்பித்து அழுதைக்குரலாய் முடிவதுவேடிக்கை அல்லவா? ஆகையால் அதிபாலீய விவாஹம் அதுசிதமாயிருக்கின்றது.

இங்கிலீஷ் முதலிய பாஷாந்தர கிரந்தங்கள் புருஷர்களுக்கு ஸ்திரீகள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும், அப்படியேஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்கள் நடக்கவேண்டிய கிரமங்களையும் நிஷ்பக்ஷபாதமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. திரவிடபாஷாஸூயமான கிரந்தங்களோ, புருஷர்களால் செய்யப்பட்டன ஆகலால், அக்கிரந்தகர்த்தர்கள் புருஷர்கள் விஷயத்தில்ஸ்திரீகள் அதுசரிக்கவேண்டியவிதிகளைமட்டும் கிர்த்தாஷிண்ணிபமாகச்சொல்லி ஸ்திரீகள்விஷயத்தில் புருஷர்கள் அவலம்பிக்கவேண்டிய நெறிகளைச்சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார்கள். அந்தக் குறைவைவர்த்திக்கும்பொருட்டு வசனஸூயமான இந்தக்கிரந்தத்தைகூடாம்செய்ததே ஒழிய, ஸ்திரீகளிடத்தில் பரிதானம் வாங்கிக்கொண்டு அவர்களுக்கு நாம் வக்கீலாகத் திகழித்துக்கொண்டு புறப்பாவினோம்.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களுடைய புத்திரிகள், சகோதரிகள், முதலானவர்களை அவாவர்களுடைய புருஷர்களையிரியமாக நடத்த வேண்டுமென்று விரும்புவார்களே தவற, ஆன்மப்பாடகர்த்த ஒருவரும் சம்மதிக்கமாட்டார்கள். அந்த விஷயத்தைப்போகாமல் ஸனிஸ்தாரமாக எழுதியிருப்பதினால் அதற்காக நம்மைக் கொடுக்கிறவர்களுளபாயின், அவர்கள் தங்களுடைய நாயமார்கள், சகோதரிகள், புத்திரிகள், புத்திரிகள் முதலானவர்களைக்கொடுக்கிறவர்களேபல்தி கம்மைக் கொடுக்கிறவர்களல்ல வெனத் துணிகிறோம். ஆகையால், இந்த விஷயங்களை யெல்லாம் புத்திமான்கள் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டிய இதினள்ள குற்றங்களை நீக்கிக் குணத்தையாதாரம் கிரகித்துக் கொள்வார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லைவெனவும் நம்புகிறோம்.

பெண்மதுமலையும் பெண்கலவியும்.

பெண் மான முயற்சி.

முற்றிற்று.

பெண்மதிமாலையும் பெண் கல்வியும்.

[illegible]